கல்கி

KALKI ஏப்ரல் 22, 1951 4 அணா

சலனப்பட சரித்திரத்தில் நிலைத்து நிற்கும் நினைவுச்சித்திரம்

ஏவி எம் புரொடக்ஷன்ஸ்

ஓர் இரவு

இப்பொழுது
தென்னாடெங்கும்

AVM
புரொடக்ஷன்ஸ்

கதை, வசனம்:
C.N.அண்ணாத்துரை.M.A.,

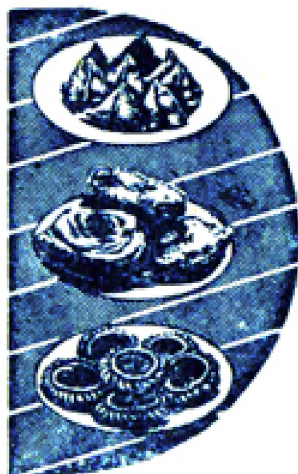

டைரக்ஷன்:
P.நீலகண்டன்.

ருசி மிகுந்த உணவுகளை துஷார் வனஸ்பதியினால் அளியுங்கள்

நீடித்த புதுமைக்கும் ரகத்தின் மேன்மைக்கும் ஏற்றவாறு துஷார் வனஸ்பதி தயாரிக்கப்பட்டது. உங்கள் ஆகாரத்திற்கு துஷார் ருசி, மணம் இவற்றுடன் நல்ல போஷாக்கையும் அளிக்கின்றது.

துங்கபத்ரா இண்டஸ்ட்ரீஸ் லிமிடெட், கர்நூல்

பிரதம விநியோகஸ்தர்கள் :

தமிழ்நாடு, ஆந்திரதேசம், மதராஸ்: டி. கண்ணு & கோ., கரீம் மான்ஷன், 35, மவுண்ட் ரோடு, மதராஸ்
மைசூர் சமஸ்தானம்: தேட்ட நஞ்சப்ப நாராயணஸ்வாமி & கோ., 200, கந்தான்பேட்டை, பெங்களூர் ஸிடி
ஹைதராபாத் சமஸ்தானம்: மெஸர்ஸ். காசாராம்லால் & கோ., 3568/1 & 2, ஜேம்ஸ் தெரு, செகந்திராபாத்

இந்த அபூர்வமான

PEPS

இரவில் இருமல், தொண்டைக்கட்டு, மார்பு சுவாசப்பை உபத்திரவங்களைப் போக்குகிறது

பெப்ஸ் வில்லைகள் வாயில் கரையும்போது அதிலுள்ள மருந்து சத்துக்கள் சுவாஸ மார்க்கத்திலும் சுவாஸப் பைக்குள்ளும் செல்லுகின்றன. பெப்ஸ் அபாயகரமான கிருமிகளை அழித்து, தொண்டைக்கு ஹிதமளித்து, தொண்டைக் கட்டை முறித்து, வெக்காட்டை ஆற்றுகிறது. பெப்ஸ் சாப்பிடுவதற்கு இனிமையாக இருக்கும்.

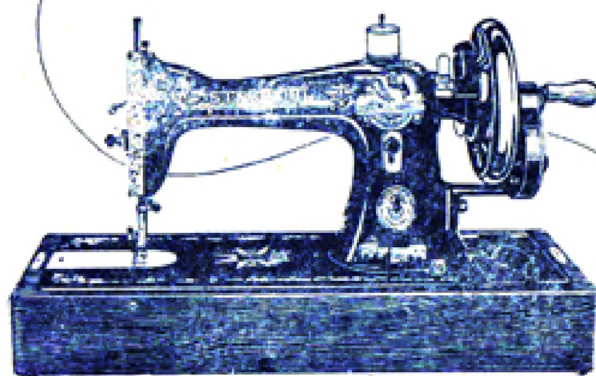
PEPS

மார்பு, சுவாஸப்பை உபத்திரவங்களுக்கு மிகவும் இன்றியமையாத கிருமிநாசன மாத்திரைகள்

1851 to 1951

100 ஆண்டுகளாக உலகெங்கும் தலைமை வகிப்பது

சிங்கர் தையல் மிஷின்கள்

L.A.S. (B)

Godrej WASHING SOAP GRAINS

இடுப்பொடியும் வேலையைத் தவிர்க்கின்றது.

நூதனம் — சிக்கனம் — திறமை

உங்கள் வீட்டு சம்பந்தமான எல்லா சுத்தமாக்கும் அலுவல்களுக்கும் கோத்ரெஜ் சவுக்காரத் தூள்களை உபயோகியுங்கள். துணிமணிகள், தளங்கள், ஜலதாரைகள், தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் - எல்லாம் ஒரு துடைப்பிலேயே சுத்தப்படுத்தப் படுகின்றன.

இதுதான் சகல வேலைகளுக்கும் பொருத்தமான சலவை சோப். புதிது, கெட்டியானது. பொருத்தமான அளவு. குறைந்த உழைப்பில் மிகுந்த சுத்தத்தைத் தரவல்லது.

கோத்ரெஜ் சோப்ஸ், லிட்.

மதராஸ்: 164, பிராட்வே; கொச்சின்: C/36. கல்வத்தி.

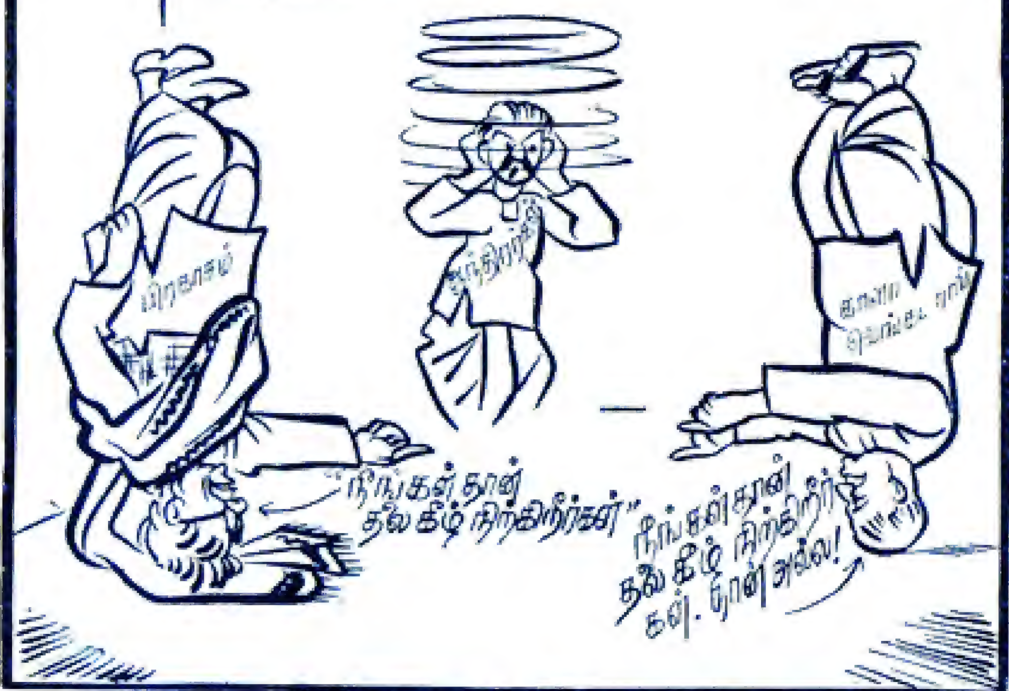
பொருள் அடக்கம்

கல்கி

தமிழ்த்திரு நாடு தன்னைப் — பெற்ற
தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா — பாரதியார்

மலர் 10 இதழ் 38 | 1951 ஏப்ரல் 22 | கர ஆ சித்திரை 9உ

"கல்கி"யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்களே; சம்பவங்களும் கற்பனையே.

முதல் இரண்டு வகுப்புகளுக்கு தினமும் காலை 9 மணி முதல் 11-30 மணி வரை டிக்கட்டுகள் சென்னை பிரபாத் டாக்கீஸில் ரிசர்வ் செய்து கொள்ளலாம்

தினசரி 3 காட்சிகள் - மாலை 2-30, 6 & 9-30 மணி

இரவு 9-30 காட்சி முடிந்ததும் பஸ் வசதிகள் உண்டு

கல்கி

"வேண்டாம்! மகாராஜனாயிராதே!"

தமிழ் வருஷப் பிறப்பன்று பெற்றோர்களுக்குச் செல்வக் குமாரன் நமஸ்காரம் செய்தான். முதலில் பழைய வழக்கப்படி தந்தை "மகாராஜனாயிரு!" என்று ஆசீர்வதித்தார். பிறகு எதையோ நினைத்துக் கொண்டு, "வேண்டாம்! மகாராஜனாயிராதே!" என்றார்.

"இது என்ன இப்படி அபசகுனமாகச் சொல்லுகிறீர்களே?" என்று அன்னை கேட்டாள்

"மகாராஜாக்கள் இப்போதெல்லாம் படும்பாடு உனக்குத் தெரியாது. கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னால் மகாராஜாக்களுக்கு ராஜ்யம் இருந்தது; ராஜ்யத்தை ஆளும் அதிகாரம் இருந்தது. சர்தார் படேல் காலத்தில் இராஜ்யமும் அதிகாரமும் பறி போயின; ஆனால் மகாராஜா பட்டமும் பெரிய பென்ஷன் தொகைகளும் மிச்சம் இருந்தன. இப்போது அவற்றுக்கும் ஆபத்து வந்து விட்டது. ஆகையால் நம் பிள்ளை மகாராஜனாயிருக்க வேண்டாம்; சாதாரண சுதந்திரப் பிரஜையாக மன நிம்மதியுடன் இருந்தால் போதும்!" என்றார் தகப்பனார்.

* * * *

பரோடா மகாராஜா என்றால் சாமான்யப் பட்டவரா? மகாராஜாதிராஜ ராஜமார்த்தாண்ட சத்துரு பயங்கர ரணதீர சூர குதிரைப் பந்தய மகா வீர பரோடா கெய்க்வார் கே. ஸி. ஐ. இ., ஜி. ஸி. எம். ஓ முதலிய அவருடைய நீண்ட விருதுகளை அச்சடித்தால் ஒரு பக்கம் நிறைந்து விடும்.

இந்திய சமஸ்தானங்களுக்குள் மிகப் பெரிய தொன்றாதலால் பரோடாவைச் சுதந்திர இந்தியாவுடன் இணைத்து, பம்பாய் மாகாணத்துடன் ஐக்கியப்படுத்தியபோது, பரோடா மன்னரின் மகாராஜா பட்டத்துடன் வருஷம் 26½ லட்சம் ரூபாய் சன்மானமும் அவருக்கு அளிக்கத் தீர்மானித்திருந்தார்கள்.

பட்டத்தையும் பணத்தையும் வைத்துக் கொண்டு மனிதர் சும்மா இருக்கக் கூடாதா? அல்லது பழைய மாமூல்படி சீமைக்குச் சென்று குதிரைப் பந்தயம் முதலிய காரியங்களில் ஈடுபட்டுப் பொழுது போக்கக் கூடாதா?

சுதந்திர இந்தியாவின் அரசியலில் தலையிட ஆசைப்பட்டு வாலை மெள்ள மெள்ள ஆட்டத் தொடங்கினார். "பரோடாவைப் பம்பாயோடு இணைத்தது தவறு" என்றார். தம்மைப் போல் அதிருப்தியடைந்த வேறு சில மன்னர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு சங்கம் அமைத்தார்.

இந்த நிலைமையில், மகாராஜாக்கள் சங்கம் அமைத்துச் சுதந்திர இந்தியாவுக்கு எதிராகச் சதி செய்யத் தொடங்கினால், எவ்வளவு பெரிய அபாயம் என்று பாருங்கள்!

நல்ல வேளையாக, இந்திய சர்க்காரை நடத்தும் நம் தலைவர்கள் சும்மா இருந்து விடவில்லை. சரியான சமயத்தில் விழித்து எழுந்தார்கள்.

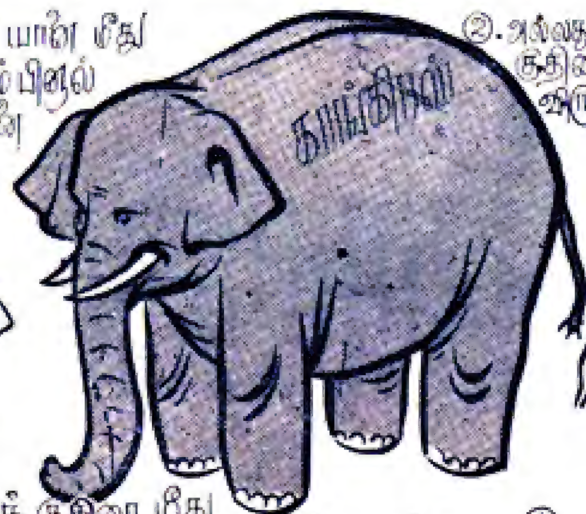
சர்தார் படேலிடமிருந்து சமஸ்தான இலாகாவை அடைந்த ஸ்ரீ என். கோபாலசாமி ஐயங்கார், சர்தார் படேல் கையாண்ட குண்டாந் தடியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார். பண்டித ஜவாஹர்லாலுடன் கலந்து கொண்டார். ஒரே போடாகப் போட்டார்!

பரோடா கெய்க்வாரின் "மகாராஜா" பதவியையும் இருபத்தாறரை லட்சம் ரூபாய் பென்ஷனையும் ரத்து செய்து விட்டதாக உத்தரவு பிறப்பித்தார்!

உத்தேசித்த பலனை அது அளித்திருக்கிறது. பரோடா கெய்க்வார் இப்போது வேறு சுருதியில் பாடுகிறார். "சமஸ்தான மன்னர் சபை"யின் தலைமையைத் தாம் விட்டுவிட்டதாக எழுதியிருக்கிறார். இந்தியக் குடியாக அக்கிராசனருக்கு மனுப் போடப் போவதாகவும் சொல்லியிருக்கிறார்.

இந்தியாவிலுள்ள எல்லாக் கட்சிகளும் வரப்போகும் பொதுத் தேர்தலுக்குத் தயாராகின்றன.......

..ஆகவே. நீங்கள் யானை மீது சவாரி செய்ய விரும்பினால் அதன் உணவுப் பிரச்னையைப் பற்றி யோசித்தாக வேண்டும்

②. அல்லது அந்த முரட்டுக் குதிரையின் மீது ஏற விரும்பினால், அதன்.... ..முதுகின் மீது சேணம் நிச்சயமாகக் கடைசி வரை இருக்குமா என்பதைச் சிந்தித்தாக வேண்டும்..

③.. இந்த நொண்டியக் குதிரை மீது சவாரி செய்யத் துணிந்தால், கீழே விழ நேரலாம்..

④... இந்தப் பசியால் வாடும் புலியின் வார்த்தையை நம்பலாம் தான். ஆயினும்..

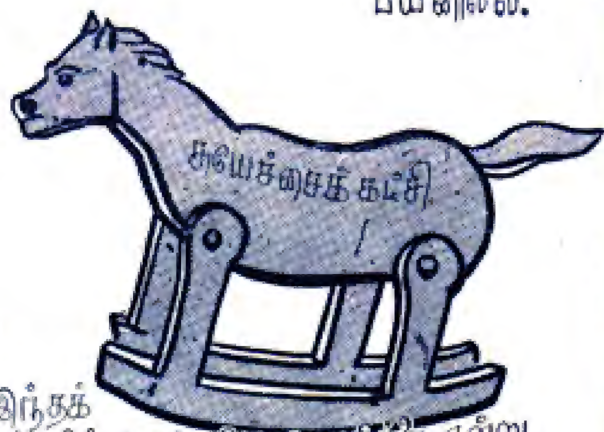

⑤......இந்தச் சாகசக் கரடியின் மீது ஏறினால்,
அது எங்கே கொண்டு செல்லும் என்று
நிச்சய மாகச் சொல்லமுடியாது...
கம்யூனிஸ்டு கட்சி

⑥....இந்தப் பொம்மைக்குதிரை மீது
சவாரி செய்து
பயனில்லை.
சுயேச்சைக் கட்சி

⑦...இந்த நத்தை கூட
அமர்க்களப் படுத்துகிறது..
"நான் குண்டு போடும்
ஜெட் விமானங்கள் போல்
வெகு வேகமாகச் செல்வேன்"
ஜஸ்டிஸ் கட்சி

⑧ ஆனால் இந்தக்
காக்கை தேர்தலில் போட்டியிடப் போவதில்லை என்று
கூறுகிறது...
"ஆனால் என் இனிய
கானத்தை மட்டும்
கேளுங்கள்"
கறுப்புச்
சட்டைக்
கட்சி

அவர் செய்ய முனைந்த துரோகமான காரியத்தை எண்ணும்போது, மனுவினால் பலன் ஏதேனும் விளையுமா என்பது சந்தேகந்தான்.

மற்ற சமஸ்தான மன்னர்களுக்கு இது ஒரு நல்ல படிப்பினையாயிருக்கும் என்று நம்புகிறோம். அவர்களுடைய துள்ளல்களும் ஒருவாறு ஓய்ந்து அடங்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

இலங்கைக்கு ஒரு பாலம்

இராமபிரான் வானரங்களின் உதவியைக் கொண்டு அந்த நாளில் இலங்கைத் தீவுக்குப் போட்ட பாலம் உடைந்து போய்விட்டது. ஆனால் பிற்காலத்தில் தமிழ் மக்கள் அமைத்த 'தமிழ்' என்னும் பாலம் இன்னும் சேதமின்றி நல்ல நிலைமையில் இருந்து வருகிறது.

இலங்கையில் வாழும் பழந் தமிழர்கள் ஏழரை லட்சம் பேர், நெடுங்காலமாக,—இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக,—தமிழை அதன் தூய்மை கெடாமல் பாதுகாத்து வருகிறார்கள். அழகிய தமிழ்ச் சொற்களைச் சிதைக்காமல் பேசியும் எழுதியும் வருகிறார்கள்.

ஈழநாட்டுத் தமிழர்கள் தமிழ் நாட்டினிடத்தும் பாரத நாட்டினிடத்தும் பேரன்பு கொண்டவர்கள். அவர்கள் பாரத நாட்டைத் 'தாய்நாடு' என்றும், ஈழத்தைச் 'சேய்நாடு' என்றும் குறிப்பிட்டுப் பெருமிதம் அடைகிறார்கள்.

தென் தமிழுக்கு வட ஆரியம் பகை என்னும் அபத்தக் கொள்கையை ஈழ நாட்டில் சிறிதளவும் காண முடியாது.

தமிழை வளர்ப்பதற்காகப் பிறமொழிகளை வெறுக்க வேண்டும் என்று கருதுவோர் ஈழத்தில் யாரும் இல்லை. பழைய தமிழ்ப் பண்பாட்டில் தலைசிறந்த அம்சமான விருந்தோம்பல் குணத்தில் ஈழ நாட்டார் இணையில்லாதவர்கள்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் இவ்வாண்டு தமிழ்த் திருவிழா யாழ்ப்பாணத்தில் நாளது ஏப்ரல் மாத 29உ முதல் மே மாதம் 1உ வரையில் மூன்று நாட்கள் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது.

தமிழன்பிலும் தமிழை வளர்ப்பதிலும் ஈழ நாட்டார் மற்றத் துறைகளில் உள்ள வேற்றுமைகளை மறந்து எவ்விதம் ஒன்றுபடுகிறார்கள் என்பதற்கு ஓர் உதாரணம் :

சென்ற ஆண்டில் கோயமுத்தூரில் நடந்த தமிழ்த் திருவிழாவுக்கு ஈழத்திலிருந்து ஸ்ரீ கனகரத்தினம் வந்திருந்தார். இவர் இலங்கை அரசாங்கத் தொடர்பு உடையவர். இன்று இலங்கை அரசாங்கத்தின் கல்வி மந்திரி பதவி வகிக்கிறார். இந்த ஆண்டுத் தமிழ் விழாவை இலங்கையில் நடத்தவேணும் என்று ஸ்ரீ கனகரத்தினம் அழைத்தார். அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழைப்பவர் அழைத்தாரே' என்பதற்காக ஈழ நாட்டின் பிற அரசியல் கட்சிகளைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் ஒதுங்கி நின்று விடவில்லை. மாறுபட்ட அரசியல் கருத்துக் கொண்ட பலரும் விழாவை நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஸ்ரீ கனகரத்தினத்திற்கு எதிர்க் கட்சியினரான திரு எஸ். நடேசன் அவர்களே வரவேற்பு சபைத் தலைவராக இருந்து விழாவைச் சிறப்பாக நடத்தி வைக்க அரும்பாடுபட்டு வருகிறார். மற்றும் பல அரசியல் பிரமுகர்களும் அரசியல் பற்றில்லாத தமிழன்பர்களும் ஒத்துழைத்து வருகிறார்கள்.

* * *

யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் தமிழ் விழாவை ஈழ நாட்டிலுள்ள தமிழறிஞர்களைக் கொண்டே சிறப்பாக நடத்தி வைக்க முடியும். ஆயினும் தமிழகத்துத் தமிழன்பர்களுடன் தொடர்பை நிலைநாட்டிக் கொள்ளும் நோக்கத்துடன் தமிழ் நாட்டிலிருந்தும் பல பிரமுகர்களை ஈழநாட்டார் அழைத்திருக்கிறார்கள்.

முதன் முதலில் மதுரைமா நகரில் நடந்த தமிழ் விழாவுக்குத் தலைமை வகித்த ஸ்ரீ ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் நடக்கும் தமிழ்த் திருவிழாவைத் தொடங்கி வைக்கிறார்கள்.

அகில இந்தியப் பத்திரிகாசிரியர் மகா நாட்டுக்கு இவ்வாண்டு தலைவராக விளங்கி அரிய பெரிய தொண்டுகள் இயற்றியுள்ள "சுதேசமித்திரன்" ஆசிரியர் திரு சி. ஆர். சீனிவாசன் ஈழத்தில் நடக்கும் தமிழ்த் திருவிழாவுக்குத் தலைமை வகிக்கிறார்கள்.

தமிழ் விழாவில் நடைபெறும் இலக்கிய மகாநாட்டுக்குச் சிறந்த தமிழறிஞரும் ஆராய்ச்சியாளருமான திரு ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை தலைமை வகிக்கிறார். பல்கலைப் புலவர் திரு டி. பி. மீனாக்ஷி சுந்தரனார், வீரத் தமிழர் ஸ்ரீ சிவஞான கிராமணியார், ஆசிரியர் ஏ. சீனிவாச ராகவன், டாக்டர் வரதராஜனார் முதலிய பலர் சொற்பொழிவு ஆற்றுகிறார்கள். தமிழறிவிலும் வாக்கு வன்மையிலும் இணையற்றவர்களான இவ்வளவு தமிழன்பர்களையும் ஒரே மேடையில் கண்டு கேட்கும் பேற்றை ஈழத்துத் தமிழர்கள் அடையப் போகிறார்கள்.

விஞ்ஞானப் பகுதி மகாநாட்டுக்கு இந்தியாவில் இன்று தலைசிறந்த விஞ்ஞானிகளில் ஒருவராகத் திகழ்கிறவரும், அகில உலகப் புகழ் பெற்றவருமான டாக்டர் கே. எஸ். கிருஷ்ணன் தலைமை வகிக்கிறார். ஸ்ரீமதி ராஜேஸ்வரி அம்மையார் முதலியவர்கள் அரும்பெரும் விஞ்ஞானப் பொருள்களை இனிய தமிழில் எளிய முறையில் எடுத்துச் சொல்லலாம் என்பதை நிரூபிக்கப் போகிறார்கள்.

இலங்கை முதல் மந்திரியின் பிரதம காரியதரிசியான ஸர் கந்தையா வைத்தியநாதன் கலைக் கண்காட்சியைத் திறந்து வைக்கிறார்.

இவ்வாறு எல்லாவிதங்களிலும் சிறப்புற்று விளங்கப் போகும் இவ்வாண்டு தமிழ்த் திருவிழாவை ஈழநாட்டுத் தமிழ் மக்கள் உற்சாகத்துடன் ஒத்துழைக்கக் குதூகலமாக நடத்தி வைப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

இயற்கை வளமும் தமிழ் வளமும் மிக்க ஈழ நாட்டைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆவல் கொண்ட தமிழன்பர்களுக் கெல்லாம் இது ஓர் அரிய சந்தர்ப்பமாகும். ஆனால் தமிழ் விழாவுக்குப் போக விரும்பும் தமிழன்பர்கள் விழாவுக்கு முதல் நாள் மூட்டைக் கட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டு விடலாம் என்று இருந்து விடக் கூடாது. விமானம் சென்னையிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒன்றரை மணி நேரத்தில் போய்விடும். ஆனால் அதற்கு வேண்டிய அநுமதிச் சீட்டுகள் முதலியவை பெறுவதற்குப் பத்து நாள் முன்னதாகவே பிரயத்தனம் தொடங்கி விடவேண்டும். விவரம் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவோர் உடனே திரு பெரியசாமித் தூரன் அவர்களுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்வார்களாக. ஸ்ரீ தூரனின் முகவரி: காரியதரிசி, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சர்வ கலாசாலைக் கட்டிடம், சென்னை.

"மத்தளமே! நீ பாக்கியசாலி!"

இலங்கையில் தமிழ்த் திருவிழாக் கொண்டாடும் நம் சகோதரர்கள் ஒருபுறம் இருக்க; இன்னொரு பக்கத்தில், அதே மரகதத் தீவின் தேயிலை ரப்பர்த் தோட்டங்களில், தமிழ் மக்களின் இரத்த சகோதரர்கள் எட்டுலட்சம் பேர் கிடந்து திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய தாய்நாடு சுதந்திர இந்திய நாடு; அவர்கள் குடி புகுந்து வளம்படுத்தித் தலைமுறை தலைமுறையாக வாழ்ந்த நாடு சுதந்திர இலங்கை நாடு. ஆனால் இரண்டு நாடுகளிலும் அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் இல்லை; பிரஜா உரிமையும் இல்லை. பிழைத்திருக்க வேண்டுமானால் பிரஜா உரிமை கிடையாது; பிரஜா உரிமை வேண்டுமென்றால் பிழைக்க வழி இல்லை. குடி புகுந்த நாட்டில் உரிமை கேட்டால், "தாய் நாட்டுடன் கனவிலும் உறவு கொண்டாடுவதில்லை" என்று சத்தியம் செய்ய வேண்டும். தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போகலாம் என்றால், இத்தனை ஆண்டுகள் கழித்துத் திடீரென்று திரும்பிப் போய் ஜீவனத்துக்கு வழி தேடிக் கொள்வது எப்படி!

இத்தகைய இருதலைக் கொள்ளி எறும்பின் நிலையில் இலங்கைத் தீவில் நம் எட்டு லட்சம் சகோதரர்கள் வருங்காலத்தைப் பற்றிய பீதியுடன் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். "இரு பக்கமும் மொத்துப்படும் மத்தளமே! எங்களோடு ஒப்பிடும்போது நீயே பாக்கிய சாலி!" என்று சொல்ல வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட திகில் தரும் நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு ஆறுதலும் தைரியமும் நம்பிக்கையும் அளித்து வருவது, அவர்கள் இத் தருணத்தில் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த அருமையான இளம் தலைவர் ஒருவரைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதுதான்.

இலங்கை இந்தியக் காங்கிரஸுக்கு இவ்வருஷம் மீண்டும் ஸ்ரீ இராஜலிங்கம் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருக்கிறார் என்று அறிந்து மகிழ்கிறோம். அவருடன் போட்டி யிடக் கூடியவர்களான ஸ்ரீ தொண்டைமான், ஜனாப் அஜீஸ் முதலியவர்கள் போட்டியிலிருந்து விலகிக்கொண்டு ஸ்ரீ இராஜலிங்கத்தைப் பரிபூரணமாக ஆதரித்து நிற்கிறார்கள். இது இலங்கை இந்தியர்களுக்கு ஒரு நல்ல சகுனம்; இந்தியாவிலுள்ள இந்தியர்களுக்கு ஒரு நல்ல படிப்பினை.

ஸ்ரீ இராஜலிங்கம் அவர்களின் தலைமையில் இலங்கை இந்தியக் காங்கிரஸ் வத்துகாமம் என்னுமிடத்தில் ஏப்ரல் 21உ. கூடி. 23உ. வரை நடைபெறுகிறது. எட்டு லட்சம் இந்தியத் தொழிலாளிகளைத் திரிசங்கு சொர்க்கம் போன்ற நிலையிலிருந்து விடுதலை செய்து இவ்வுலகில் மானமும் மரியாதையும் உள்ள மனிதர்களாக வாழச் செய்வது எப்படி என்று ஆலோசிக்கப் போகிறார்கள்.

"இங்கே இருந்தால் பிரஜா உரிமை யில்லாத கூலி இந்தியர்களாக இருந்து பிழையுங்கள்; அதற்கு விருப்பம் இல்லா விட்டால் கடலில் மூழ்கித் தொலையுங்கள்!" என்று அறைகூவும் இலங்கை அரசாங்கத்தாரோடு எந்த முறையில் போராடுவது என்று அவர்கள் ஆலோசித்து முடிவு செய்ய வேண்டும். அத்தகைய போராட்டத்தில் அவர்களுக்குத் தக்க வழிகாட்டி, பொறுப்பு உணர்ச்சியுடன் அவர்களை நடத்திச் செல்லக்கூடிய தலைவர் ஸ்ரீ இராஜலிங்கம் என்பதில் ஐயமில்லை.

அவருடைய தலைமையில் ஒற்றுமையாக நின்று சத்தியப்போர் நடத்தி நம்முடைய இலங்கை இந்தியச் சகோதரர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

ஏமண்டி? இதி ஏமண்டி?

ஆந்திர சோதருலாரா! இதி ஏமண்டி! இதிகோ ஏமண்டி! காரியாதிலு ரொம்ப ரொம்பக் கெட்டுப் போச்சண்டி! பிரகாசம் காரு! ரங்கா காரு! கள-வெங்கட்ராவ் காரு! ரெட்டி காரு! மீ பொக்க தேச பக்துலு காரு ஈ பொக்க பனி செய்தே, தேசமுலு குட்டிச் சுவராப் போச்சண்டி! போயே போச்சண்டி!...

ஆந்திர மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைமைப் பதவிக்கு நடந்த போராட்டத்தையும் அதன் பின்விளைவுகளையும் பற்றி அறிந்த போது, நமக்கு மேற்கண்டவாறு ஆந்திரத் தமிழில் கதற வேண்டும் என்று தோன்றியது.

1921-ம் ஆண்டில் காந்தி மகான் ஒத்துழையாமை இயக்கம் ஆரம்பித்தபோது, ஆந்திர தேசம் அப்போராட்டத்தின் முன்னணியில் நின்றது. பர்தோலியில் தம் சொந்த மேற்பார்வையில் வரிகொடா இயக்கம் நடத்த எண்ணியிருந்த மகாத்மா காந்தி, பர்தோலிக்கு அடுத்தபடியாகக் குண்டூர் ஜில்லாவில் சில பகுதிகள் வரிகொடா இயக்கம் நடத்துவதற்

குத் தகுதி பெற்றிருப்பதாகக் கண்டு, அதற்கு அனுமதியும் கொடுத்தார்.

கதர் இயக்கம், கள்ளுக் கடை பொழித்தல் முதலிய நிர்மாண திட்டங்களிலும் சரி, சட்ட மறுப்பு, சத்தியாக்கிரகம், தடியடிபடுதல், சிறை புகுதல் முதலிய தீவிரப் போராட்டங்களிலும் சரி, நம் ஆந்திர சகோதரர்கள் முன்னணியில் நின்று வந்தார்கள். காந்தி மகானிடம் கொண்ட பக்தியில் தங்களுக்கு இணையில்லை என்ற புகழை அடைந்திருந்தார்கள். இந்த நிலை உப்பு சத்தியாக்கிரக இயக்கம் முடியும் வரையில் நீடித்திருந்தது. பின்னர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கட்டுப்பாடு தளர்ந்தது; ஒற்றுமை குலைந்தது; போட்டியும் பொறாமையும் ஆசையும் அசூயையும் வளர்ந்தன. மாகாணங்களில் காங்கிரஸ் மந்திரி சபை அமைக்க முடிவு செய்த நாளிலிருந்து சனியன் நன்றாகப் பிடித்தது. நாளுக்கு நாள் சனியனுடைய சேஷ்டைகள் அதிகரித்து வந்தன.

கடைசியாக, சென்ற வாரத்தில் பெஜவாடாவில் கூடிய ஆந்திர மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டியில் சனி பகவானுடைய யதேச்சாதிகாரம் தாண்டவமாடியது.

இரண்டு கட்சிகள் ஏறக்குறைய சம பலத்துடன் போரிட்டன.

மந்திரிக் கட்சியார் ஸ்ரீ சஞ்சீவி ரெட்டியைத் தலைமைப் பதவிக்கு நிறுத்தினார்கள்.

எதிர்ப்புக் கட்சியார் ஸ்ரீ ரங்காவை அந்தப் பதவிக்கு நிறுத்தினார்கள்.

ஸ்ரீ சஞ்சீவி ரெட்டி ஐந்து அதிக வோட்டுக்களினால் வெற்றி பெற்றார்.

வெற்றி பெற்ற ஸ்ரீ சஞ்சீவி ரெட்டி, ஏறக்குறைய சம பல முள்ளவர்கள் என்று ஏற்பட்ட எதிர்க் கட்சியாரை, (ஸ்ரீ பிரகாசம் — ரங்கா கோஷ்டியாரை), தம்முடன் ஒத்துழைக்கும்படி வருந்தி அழைத்தார்.

அவருடைய அழைப்பு செவிடன் காதில் சங்கு ஊதிய கதையாயிற்று.

ஸ்ரீ களா வெங்கட்ராவின் ஒற்றுமைப் பல்லவி, 'ஒட்டைக் கூத்தன் பாட்டுக்கு இரட்டைத் தாழ்ப்பாள்' என்ற கதியை அடைந்தது.

ஸ்ரீ பிரகாசம் — ரங்கா கோஷ்டியார் காங்கிரஸிலிருந்தே வெளியேறி விடவும், தனிச் சுதந்திர 'பிரஜா கட்சி'யை அமைக்கவும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கு நல்ல பலம் சேர்ந்து வருவதாகவும் தெரிகிறது.

* * *

ஸ்ரீ சஞ்சீவி ரெட்டியின் வெற்றியும் ஸ்ரீ பிரகாசம் — ரங்காவின் தோல்வியும் ஒரு விதத்தில் ஸ்ரீ களா வெங்கட்ராவின் அரசியல் சாணக்கியத்தின் வெற்றி என்று கூறலாம்.

இன்னொரு விதத்தில் ஸ்ரீ களா அடைந்த மாபெருந் தோல்வி என்றும் சொல்லலாம்.

மிக மிக தீர்க்க திருஷ்டியுடன் ஸ்ரீ களா வெங்கட்ராவ் இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்பு தம் மந்திரிப் பதவியை விட்டுக் காங்கிரஸ் பொதுக் காரியதரிசி வேலைக்குப் போனார். அந்த முக்கியமான பதவியிலிருந்து ஆந்திர மாகாணத்தில் மந்திரி கோஷ்டிக்குச் சப்பைக் கட்டுக் கட்டவும், மாகாண காங்கிரஸில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த பிரகாசம் — ரங்கா கோஷ்டியை மட்டந் தட்டவும் முயன்று வந்தார். அந்த முயற்சி சென்ற வாரத்தில் வெற்றி படைத்தது. ஆந்திர மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டி களா—ரெட்டி கோஷ்டியாரின் வசமாயிற்று.

ஆனால் மேற்படி வெற்றி ஸ்ரீ களாவின் சாணக்யத்துக்குப் பெருந் தோல்வியாகவும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ ரங்காவுடன் போட்டியிடுவதற்குத் தகுதியான காங்கிரஸ் வாதி வெளியில் யாரும் கிட்டாமல், மந்திரிகளில் ஒருவர் ராஜிநாமா செய்து விட்டுப் போட்டியிட நேர்ந்ததே ஸ்ரீ களாவின் தோல்விக்கு ஓர் அறிகுறியாகும்.

அத்துடன் இல்லை. ஏறக்குறைய சம பலமுள்ள ஒரு கோஷ்டியை அவர் காங்கிரஸிலிருந்து வெளியேறும்படியும் தனிக்கட்சி அமைக்கும்படியும் செய்து விட்டார்!

இப்படித் தீவிரமான காங்கிரஸ் வாதிகள் காங்கிரஸிலிருந்து வெளியேறிப் பலமுள்ள தனிக்கட்சி அமைப்பது முதலில் வங்காளத்தில் நடந்தது. டாக்டர் பி. ஸி. ராயின் கோஷ்டி அதிகார அமுலைச் சகிக்க முடியாமல் டாக்டர் கோஷ் வெளியேறினார். அவரைத் திரும்பவும் காங்கிரஸில் திரும்பி வரச் செய்வதற்கு மேலிடத்தில் பெருமுயற்சி நடந்து வருகிறது.

இந்த நிலைமையில், ஆந்திர மாகாணத்தில் ஒரு பெருங் கூட்டம் காங்கிரஸிலிருந்து பிய்த்துக் கொண்டு போய்விட்டது!

டாக்டர் பி. ஸி. கோஷுக்கு வங்காளத்தில் ஏற்படக் கூடிய ஆதரவைக் காட்டிலும், ஆந்திர மாகாணத்தில் ஸ்ரீ பிரகாசம்—ஸ்ரீ ரங்கா கோஷ்டிக்கு ஆதரவு குறைவாயிருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது.

இந்தப் பிளவும் பிரிவினையும் நிலைத்திருக்குமானால் வரப் போகும் பொதுத் தேர்தலில் அதிகார வர்க்கக் காங்கிரஸ் பெரிதும் பலக் குறைவு அடையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

காங்கிரஸிலிருந்து வெளியேறிய கோஷ்டியார் புதிய மாகாண சட்டசபைகளில் அதிகார வர்க்கக் காங்கிரஸைப் போல் சம பலம் பெற்றவர்களாய் வந்தாலும் வரக்கூடும்.

முடிவு எப்படி ஆனபோதிலும், தேர்தலில் போட்டி மிகப் பலமாயிருக்கும்.

இது விரும்பத் தக்க நிலைமை என்று சொல்ல முடியாது. இம்மாதிரி நிலைமை ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காகவே காங்கிரஸ் மேலிடத்தார் சமரச ஒற்றுமைப் பேச்சுகளைப் பிடிவாதமாக நடத்தி வருகிறார்கள்.

எது கூடாது என்று மேலிடத்தார் நினைத்தார்களோ, அதுவே ஆந்திர மாகாணத்தில் நடந்து போய் விட்டது.

முதலில் வங்காளம்; பிறகு ஆந்திர மாகாணம். இந்த இரண்டு உதாரணங்களையும் பார்த்து மற்ற மாகாணங்களிலும் பிய்த்துக் கொண்டு போய்த் தனிக் கட்சி அமைக்கப் பலரும் முன் வரக்கூடும்.

இத்தகைய பிரிவினையும் பிளவும் காங்கிரஸ் மகாசபைக்குப் பெருமை தரக் கூடியவையல்ல.

ஆந்திர மாகாணத்தில் இந்த நிலைமைக்குப் பெரிதும் காரணமாயிருந்த ஸ்ரீ களா வெங்கட்ராவின் சாணக்யம் தோல்வியுற்றது என்று சொல்லுவதிலும் தவறில்லைதானே!

விருதுநகர் ஹிந்து நாடார்கள்

செந்திக்குமார நாடார் காலேஜ் கட்டிட நிதிக்காக

ஸ்ரீமதி எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி

உதவும் சங்கீதக் கச்சேரி

○●○

ஸ்ரீ ஆர். கே. வெங்கட்ராம சாஸ்திரி	...	வயலின்
கல்பாத்தி ஸ்ரீ ராமநாதன்	...	மிருதங்கம்
ஆலங்குடி ஸ்ரீ ராமசந்திரன்	...	கடம்

○●○

20 - 5 - 1951 ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 6 மணிக்கு

விருதுநகர் க்ஷத்திரியப் பெண் பாடசாலையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் விஸ்தாரமான பந்தலில் நடைபெறும்

டிக்கட்டுகள் : ரூ. 250/-, 100/-, 50/-, 25/- & ரூ. 10/-

வே. வ. இராமசாமி,
கரஸ்பாண்டெண்ட் & காரியதரிசி

குறிப்பு : 13-4-51ல் நடைபெற இருந்த மேற்படி கச்சேரி 20 - 5 - 51 அன்று நடைபெறுகிறது.

பொன்னியின் செல்வன்

அத்தியாயம் 54

"நஞ்சினும் கொடியாள்"

மாமல்லபுரத்தில் பழைய பல்லவ சக்கரவர்த்திகளின் மாளிகை ஒன்றில் அன்றிரவு அம்மூன்று வீரசிகாமணிகளும் தங்கினார்கள். இரவு உணவு அருந்தியானதும் மலையமான் அரசர் ஐந்து ரதங்களுக்கு அருகில் அரவான் கதை நடக்கிறது என்று கேள்விப்பட்டு அதைக் கேட்கப் போய் விட்டார். ஆதித்த கரிகாலனும் பார்த்திபேந்திரனும் அரண்மனை மேல் மாடத்துக்குச் சென்றார்கள்.

மேல் மாடத்திலிருந்து ஆதித்த கரிகாலன் மாமல்லபுரத்தின் இரவுத் தோற்றத்தைச் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆங்காங்கு மினுக்கு மினுக்கு என்று சில தீபங்கள் மங்கலாகப் பிரகாசித்தன. வீதிகளில் பெரும்பாலும் நிசப்தம் குடிகொண்டிருந்தது. கோவில்களில் அர்த்தஜாம பூஜை முடிந்து வெளிக் கதவுகளைச் சாத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். சமுத்திரத்தின் கோஷம் 'ஓ' வென்று சோகத் தொனியாகக் கேட்டது. ஐந்து ரதங்களுக்குப் பக்கத்தில் வில்லுப் பாட்டு வித்வானும் அவருடைய கோஷ்டியும் அரவான் கதை நடத்த, அவரைச் சூழ்ந்து கதை கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஜனக் கூட்டம் தீவர்த்திகளின் ஒளியில் கரிய நிழல் உருவங்களாகத் தெரிந்தது.

"இந்த முதிர்ந்த வயதில் கிழவர் கதை கேட்கப் போய் விட்டார், பார்! என்ன இருந்தாலும் பழைய காலத்து மனிதர்கள்தான் மனிதர்கள்! அவர்களுடைய உடல் வலிமையும் மனோ திடமும் இந்த நாளில் யாருக்கு உண்டு?" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

"அரசே! தாங்களும் பழைய காலத்தின் பெருமையைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டீர்களா? பழைய கால மனிதர்கள் சாதித்த என்ன காரியத்தை நம் காலத்தில் நாம் சாதிக்கவில்லை? தங்களைப் போல் இளம் பருவத்தில் போர்க் களத்தில் வீரச்செயல் புரிந்தவர்களைப் பற்றிக் கதைகளிலும் காவியத்திலும் கூடக் கேட்டதில்லையே?" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"பார்த்திபா! நீ உண்மை உள்ளம் படைத்தவன், மனதில் ஒன்று வைத்துக்கொண்டு வாயினால் ஒன்று பேசாதவன் என்பதை நன்கு அறிந்திருக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் நீ என்னுடைய நண்பன் அல்ல, இக சத்ரு என்றே சந்தேகிப்பேன். அவ்வளவு தூரம் என்னைக் குறித்து நீ முகஸ்துதி செய்கிறாய். முகஸ்துதியைப்

கல்கி

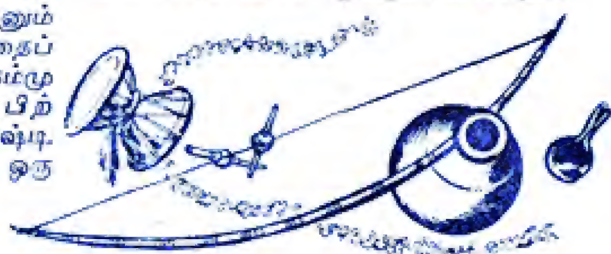
போல் ஒருவனைப் பாதாளப் படுகுழியில் தள்ளக் கூடியது வேறொன்றுமில்லை!" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

"ஐயா! சுயநல நோக்கத்துடன் ஒருவனைப் பற்றி இல்லாத உயர்வைப் புனைந்து சொன்னால் அது முகஸ்துதியாகும். தஞ்சாவூரில் பழுவேட்டரையர்களின் அடிமையாக இருக்கிறானே மதுராந்தகன், அவனிடம் சென்று நீ 'வீராதி வீரன்' என்று நான் புகழ்ந்தால் அது முகஸ்துதியாகும். அப்படி நான் எப்போதாவது செய்ததாகத் தெரிந்தால் என்னை உடனே தங்கள் கையிலுள்ள வாளினால் கொன்று விடுங்கள். தங்களைப் பற்றி நான் சொன்னதில் ஒரு வார்த்தை கூட அதிகம் இல்லையே? பழைய காலத்தில் எந்த வீரன் இவ்வளவு இளம் வயதில் இத்தனை பெரிய காரியங்களைச் சாதித்திருக்கிறான்! தங்கள் பெரிய பாட்டனாராகிய யானை மேல் துஞ்சின இராஜாதித்தியரை ஒரு வேளை தங்களுக்குச் சமமாக வேணுமானால் சொல்லலாம்; தங்களைவிட அதிகம் என்று அவரையும் சொல்ல முடியாது......"

"நிறுத்து, பார்த்திபா, நிறுத்து! இராஜாதித்தியர் எங்கே? நான் எங்கே? மகா சமுத்திரம் போல் பொங்கி வந்த இராஷ்டிரகூடர்களின் மாபெரும் சைன்யத்தை ஒரு சின்னஞ்சிறு படையை வைத்துக் கொண்டு எதிர்த்து நிர்மூலமாக்கி வீர சொர்க்கம் அடைந்த இராஜாதித்தியரைப் பற்றிப் பேசுவதற்கே நாம் தகுதியற்றவர்கள். அவருடன் நம்மை ஒப்பிட்டுக் கொள்வதா? சோழகுலம் இருக்கட்டும்; நீ பிறந்த பல்லவ குலத்தில் முற்காலத்தில் எப்பேர்ப்பட்ட மகா புருஷர்கள் இருந்தார்கள்? மகேந்திர வர்மரையும் மாமல்லரையும் இனி இந்த நாட்டில் எப்போதாவது காணப் போகிறோமா? தெற்கே துங்கபத்திரையிலிருந்து வடக்கே நர்மதை வரையில் ஒரு குடை நிழலில் ஆண்ட புலிகேசியை வென்று வாதாபியை அழித்து ஜயஸ்தம்பம் நாட்டிய நரசிம்ம வர்மர் எங்கே? நீயும் நானும் எங்கே? இந்த மாமல்லபுரத்தைப் போல் ஒரு சொப்பன புரியை நம்முடைய காலத்திலோ நமக்குப் பிற்காலத்திலோ யாராவது சிருஷ்டி செய்ய முடியுமா?...அடடா! ஒரு தடவை நாலு புறமும் நன்றாய்ப் பார், பார்த்திபா! அதோ வில்லுப் பாட்டு நடக்கிறதே, அங்கே உற்றுப் பார்! அம்மாதிரி கற்பாறைகளைக் குடைந்து அற்புத ரதங்களின் வடிவங்களிலே அமைத்தவர்கள் சாதாரண மனிதர்களா? மூந்நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த மாமல்லபுரம் எத்தகைய கோலாகலமான காட்சி அளித்திருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கும் போதே எனக்கு உடம்பு சிலிர்க்கிறது! உனக்கு அத்தகைய உணர்ச்சி உண்டாகவில்லையா? உன் முன்னோர்களைப் பற்றி எண்ணும் போது உன் தோள்கள் பூரிக்கவில்லையா?......"

"அரசே! சற்று முன்பு தங்களை முகஸ்துதி செய்வதாகச் சொன்னீர்களே? சில சமயம் தங்களிடமுள்ள குற்றங் குறைகளையும் நான் எடுத்துச் சொல்வதுண்டு என்பதை மறந்து விட்டீர்கள். சிற்பம் — சித்திரம் — கலை என்று வாணாளை வீணாக அடிக்கும் பைத்தியம் தங்களையும் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் பைத்தியம் பிடித்ததினாலேதான் என் முன்னோர்கள் அடைந்த வெற்றி யெல்லாம் வீணாக ஆயிற்று. வாதாபிக்குச் சென்று ஜயஸ்தம்பம் நாட்டி விட்டு மாமல்லர் திரும்பி வந்தாரே? பிறகு என்ன செய்தார்? கற்களைச் செதுக்கிக் கொண்டும் பாறைகளைக் குடைந்து கொண்டும் உட்கார்ந்திருந்தார்! அதன் பலன் என்ன? சில காலத்துக்கெல்லாம் மறுபடியும் சளுக்கர்கள் தலைத் தூக்கினார்கள். பெரும் படையுடன் மீண்டும் பழி வாங்குவதற்கு வந்தார்கள். காஞ்சியையும் உறையூரையும் அழித்தார்கள். மதுரை வரையில் சென்றார்கள். நெடுமாற பாண்டியன் மட்டும் நெல்வேலியில் சளுக்கர் படையைத் தடுத்து நிறுத்தித் தோற்கடித்திராவிட்டால் இன்று வரை இத்தென்னாடு முழுதும் சளுக்கர் ஆட்சியில் இருந்திருக்கும் அல்லவா?"

"இல்லை, பார்த்திபா, இல்லை! உலகில் எந்த அரச குலமும் என்றென்

ரைக்கும் நீடித்திருந்ததாக நாம் கேள்விப்பட்டதில்லை. இராமர் பிறந்த இக்ஷ்வாகு குலத்துக்கும் ஒரு முடிவு ஏற்பட்டது. சளுக்கர்களை வீழ்த்த இரட்டை மண்டலத்தார் தோன்றினார்கள். இராஜ்யங்கள் சில சமயம் உன்னத நிலைமை அடைவதும் சில சமயம் தாழ்ச்சி உறுவதும் இயல்பு. சில இராஜ்யங்கள் சில காலம் எவ்வளவோ உன்னதமாக இருந்து விட்டு இருந்த இடம் தெரியாமல் போய் விடுகின்றன. என்னுடைய முன்னோர்களையே பார்! கரிகால் வளவன், கிள்ளி வளவன் முதலிய சோழ மன்னர்கள் எவ்வளவோ சீரும் சிறப்புமாயிருந்தார்கள். அவர்களையெல்லாம் பற்றி இப்போது நமக்கு என்ன தெரிந்திருக்கிறது? கவிஞர்கள் சிலர் அவர்களைப் புகழ்ந்து பாடியிருப்பதனால் அவர்கள் பெயரையாவது தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். கவி பாடிய பாணர்கள் உண்மையைத்தான் பாடினார்களோ, அல்லது நன்றாக மதுபானம் செய்துவிட்டு மனம் போன போக்கில் பாடினார்களோ, நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் மகேந்திர பல்லவரும் மாமல்லரும் இந்தச் சிற்ப புரியைச் சிருஷ்டித்தார்களே, இது ஆயிரமாயிரம் ஆண்டு காலம் அவர்களுடைய பெருமையை உலகத்துக்கு உணர்த்திக் கொண்டிருக்கும். அவர்கள் செய்த காரியத்துக்கு ஈடாக நீயும் நானும் என்ன செய்திருக்கிறோம்! போர்க்களத்திலே பல்லாயிரம் மனிதர்களைக் கொன்று குவித்திருக்கிறோம்; இரத்த வெள்ளம் ஓடச் செய்திருக்கிறோம். உலகில் நம் பெயரை நிலைநிறுத்த வேறு என்ன செய்திருக்கிறோம்?"

இதைக் கேட்ட பார்த்திபேந்திரன் இவ்விதம் பேசுவது ஆதித்த கரிகாலன் தானா என்று ஐயுறும் பாவனையுடன் சிறிது நேரம் திகைத்திருந்தான். பிறகு, ஒரு பெருமூச்சு விட்டு, "அரசே! போரையும் வீரத்தையும் குறித்துத் தாங்களே இவ்விதம் பேசுவதென்றால், நான் என்ன சொல்வதற்கு இருக்கிறது? தங்களுடைய மனது இன்று சரியான நிலையில் இல்லை. ஆகையினாலேயே இப்படிப்பேசுகிறீர்கள்! ஐயா! தங்கள் மனதிலுள்ள வேதனை இன்னதென்பதை எனக்குச் சொல்லலாகாதா? தங்களுடைய வயிர நெஞ்சத்தைச் சிறிது திறந்து காட்டக்கூடாதா?" என்று ஆவலோடு கேட்டான்.

"பார்த்திபா! என் நெஞ்சைப் பிளந்து காட்டினேனாயின், அதற்குள்ளே என்ன இருக்கும்,—எவர் இருப்பர் என்று நினைக்கிறாய்?"

"அதைத்தான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன், சுவாமி!"

"என்னைப் பெற்ற தாயும் தந்தையும் இருக்க மாட்டார்கள். என் உயிரினும் இனிய தங்கையும் தம்பியும் இருக்க மாட்டார்கள். என் உயிருக்குயிரான நண்பர்களாகிய நீயும் வந்தியத்தேவனும் இருக்க மாட்டீர்கள். வஞ்சகமே வடிவான ஒரு பெண் அதில் இருப்பாள். பாவமே உருவான பழுவூர் இளைய ராணி அதில் இருப்பாள். நஞ்சினும் கொடியவளான நந்தினி என் நெஞ்சுக்குள்ளே இருந்து என்னைப் படுத்தி வைக்கும் பாட்டை இன்றுவரை வாயைத் திறந்து யாரிடமும் சொன்னதில்லை. உன்னிடந்தான் இன்று சொன்னேன்!" என்று ஆதித்த கரிகாலன் கூறிய வார்த்தைகளில் தணலின் ஜுவாலை வீசிற்று.

"அரசே! அதை ஒருவாறு நான் ஊகித்தேன். பழுவூர் இளைய ராணியின் பேச்சு வரும்போதெல்லாம் தங்கள் முகம் கருத்துக் கண்கள் சிவந்து சொல்ல முடியாத மனவேதனையை வெளியிட்டதைக் கொண்டு அறிந்தேன். ஆனால் இந்தத் தகுதியில்லாத மோகம் எப்படித் தங்கள் நெஞ்சில் இடம் பெற்றது? அன்னியப் பெண்களையெல்லாம் அன்னையெனக் கருதும் மரபில்

தாங்கள் வந்தவராயிற்றே? பழுவேட்டரையர் தங்கள் குலத்துக்கு நெடுங்கால உறவினர்; பிராயம் முதிர்ந்தவர். இன்றைக்கு அவர்கள் நமக்குப் பகைவர்களானாலும் முன்னால் அப்படியில்லையே? தங்கள் தந்தையும் பாட்டனாரும் அவரை எவ்வளவு மதித்து மரியாதை செய்தார்கள்? அப்படிப்பட்டவர் அக்னி சாக்ஷியாக மணந்து கொண்ட பெண்ணை......அவள் எவ்வளவுதான் கெட்டவளானாலும்...... தாங்கள் மனதிலும் கருதலாமா?"

"கூடாது, பார்த்திபா, கூடாது! அது எனக்குத் தெரியாது என்று நினைக்கிறாய்? தெரிந்திருப்பதினாலேதான் இந்த மன வேதனை. அவள் பழுவேட்டரையரை மணந்த பிறகு என் நெஞ்சில் இடம் பெறவில்லை. அதற்கு வெகு காலம் முன்பே என் உள்ளத்தில் அவளுடைய மோக விஷம் ஏறி விட்டது. அதைக் களைந்தெறிய எவ்வளவோ முயன்றும் முடியவில்லை. குற்றம் எல்லாம் அவள் பேரில் என்று தோன்றும்படி நான் பேசுகிறேன். குற்றம் யாருடையது என்பதைக் கடவுளே அறிவார். பார்க்கப் போனால், பாவம் பழியெல்லாம் எங்களைப் படைத்த கடவுள் தலையிலேயே விழ வேண்டும். அல்லது எங்களைச் சந்திக்கப் பண்ணிப் பின்னர் பிரித்து வைத்த விதியின் பேரில் குற்றம் சொல்ல வேண்டும்!"

"அரசே! நந்தினி பழுவூர் ராணியாவதற்கு முன்னால் தாங்கள் அவளைச் சந்தித்ததுண்டா? எங்கே, எப்போது எப்படிச் சந்தித்தீர்கள்?"

"அது பெரிய கதை. இன்றைக்கு அதைக் கேட்க விரும்புகிறாயா?"

"கட்டாயம் கேட்க விரும்புகிறேன். அதைத் தெரிந்து கொள்ளாவிட்டால் எனக்கு மன நிம்மதியிராது. நாளைக்கு இலங்கை போகச் சொல்லுகிறீர்களே? அங்கே சென்று என் கடமையைச் சரிவரச் செய்ய முடியாது. நிலைமை இன்னதென்பதைத் தெரிந்து கொண்டு தங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லி விட்டுப் போனால்தான் என் உள்ளம் ஒருவாறு நிம்மதி அடையும்!"

"நண்பா! எனக்கு ஆறுதல் சொல்லப் போகிறாயா? இந்த ஜன்மத்தில் எனக்கு ஆறுதல் என்பது கிடையாது. அடுத்த பிறவியில் உண்டா என்பதும் சந்தேகந்தான். உன்னுடைய மன நிம்மதிக்காகச் சொல்கிறேன். உன்னிடம் சொல்லாமல் நான் எதையோ ஒளித்து வைத்திருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு நீ இலங்கை போக வேண்டியதில்லை!"

இவ்விதம் கூறி ஆதித்த கரிகாலன் சிறிது நிதானித்தான். பிறகு ஒரு நெடிய பெருமூச்சு விட்டு விட்டுச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

அத்தியாயம் 55

நந்தினியின் காதலன்

"முதன் முதலாக என்னுடைய பன்னிரண்டாம் பிராயத்தில் நந்தினியை நான் சந்தித்தேன். ஒரு நாள் பழையாறையில் எங்கள் அரண்மனையின் பின்புறத்திலுள்ள நீர் ஓடையில் நானும் என் தங்கையும் தம்பியும் ஓடம் விட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். விளையாட்டு முடிந்து ஓடத்திலிருந்து இறங்கிப் பூஞ்சோலை வழியாக அரண்மனைக்குச் சென்றோம். வழியில் எங்கள் பெரிய பாட்டி செம்பியன் மாதேவியின் குரல் கேட்டது. நாங்கள் மூன்று பேரும் பாட்டியின் செல்லமாக வளர்ந்தவர்கள். பாட்டியிடம் நாங்கள் ஓடம் விட்டதைப் பற்றிச் சொல்வதற்காக அவருடைய குரல் கேட்ட கொடி வீட்டுக்குள் புகுந்தோம். அங்கே பாட்டியைத் தவிர இன்னும் மூன்று பேர் இருந்தார்கள். மூன்று பேரில் ஒருத்தி எங்களையொத்த பிராயத்துச் சிறு பெண். மற்ற இருவரும் அவளுடைய பெற்றோர்கள் என்று தெரிந்தது. அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி அவர்கள் ஏதோ மாதேவடிகளிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் கொடி வீட்டுக்குள் புகுந்ததும் அங்கிருந்த எல்லாரும் எங்களைப் பார்த்தார்கள். ஆனால் அந்தச் சிறு பெண்ணின் வியப்பினால் விரிந்த நெடிய கண்கள் எங்களைப்

பார்த்தது மட்டுமே என் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது. அந்தக் காட்சி இன்றைக்கு நினைத்துப் பார்த்தாலும் என் மனக் கண் முன்னால் நிற்கிறது ......"

இவ்விதம் கூறிக் கரிகாலன் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டு மௌனமாயிருந்தான். வானத்தில் அச் சமயம் உலாவிய மெல்லிய மேகத் திரைகளுக்குள்ளே அந்தச் சிறு பெண்ணின் முகத்தை அவன் பார்த்தானோ என்னமோ தெரியாது.

"ஐயா! அப்புறம் சொல்லுங்கள்!" என்று பார்த்திபேந்திரன் கேட்டதும், கரிகாலன் இந்த உலகத்துக்கு வந்து கதையைத் தொடர்ந்தான் :—

"பாட்டியிடம் நாங்கள் ஓடம்விட்டு விளையாடியதைப் பற்றி என் தங்கை குந்தவைதான் சொன்னாள். அதைக் கேட்ட பிறகு, மாதேவடிகள், 'என் கண்ணே! அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாயா? எவ்வளவு சூடிகையாயிருக்கிறாள்? இவர்கள் பாண்டிய தேசத்திலிருந்து நம்முடைய ஈசான சிவ பட்டர் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். கொஞ்ச நாளைக்கு இங்கே இருப்பார்கள். இந்தப் பெண்ணின் பெயர் நந்தினி. இவளையும் சில சமயம் உங்கள் விளையாட்டுக்களில் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள். இவள் உனக்கு நல்ல தோழியாயிருப்பாள்!' என்றார். ஆனால் என் தங்கைக்கு இது பிடிக்கவில்லையென்பதை நான் அறிந்து கொண்டேன். நாங்கள் மூவரும் அங்கிருந்து அரண்மனைக்குச் சென்ற போது குந்தவை, 'அண்ணா! அங்கே ஒரு பெண் நின்றாளே? எவ்வளவு அவலட்சணமாயிருந்தாள் பார்த்தாயா? அவளுடைய முகம் ஏன் அப்படிக் கோட்டான் மூகம் மாதிரி இருக்கிறது? அவளுடன் நான் விளையாட வேண்டும் என்கிறாரே, பாட்டி? அவள் முகத்தைப் பார்த்தால் என்னால் சிரிக்காமலிருக்கவே முடியாதே? என்ன செய்வது?' என்றாள். இதைக் கேட்டதும் எனக்கு ஒரு முக்கியமான உண்மை தெரிய வந்தது. அதாவது பெண்கள் பிறக்கும்போதே பொறாமையுடன் பிறக்கிறார்கள் என்பதுதான். ஒரு பெண் எவ்வளவு அழகுடையவளாயிருந்தாலும் இன்னொரு பெண் அழகாயிருப்பதைக் காணச் சகிப்பதில்லை. எங்கள் குலத்தில் பிறந்த பெண்களுக்குள்ளே என் சகோதரி சௌந்தரியம் மிக்கவள் என்பது பிரசித்தமானது. அவளுக்கும் இன்னொரு பெண் அழகாயிருப்பதைக் கண்டு பொறுக்கவில்லை. இல்லாவிட்டால் அந்தப் பெண்ணைக் குறித்து ஏன் அப்படிச் சொல்ல வேண்டும்? நான் என் சகோதரியை இலேசில் விடவில்லை. அவளுக்குக் கோபம் உண்டாக்குவதற்காகவே அந்த இன்னொரு பெண் அழகாய்த்தான் இருக்கிறாள் என்று வற்புறுத்திச் சொன்னேன். இருவரும் அடிக்கடி இதைப் பற்றி விவாதம் செய்து சண்டை பிடித்தோம். எங்கள் சகோதரன் அருள்மொழியோ இந்தச் சண்டையின் காரணத்தை அறியாமல் திகைத்தான். பிறகு சில நாளைக்கெல்லாம் பாண்டிய நாட்டு யுத்தத்துக்குச் சென்ற என் தந்தையோடு நானும் புறப்பட்டுச் சென்றேன். பாண்டிய சைன்யத்தையும் பாண்டியர்களுக்கு உதவியாக இலங்கை அரசன் அனுப்பிய சைன்யத்தையும் பல இடங்களில் முறியடித்தோம். கடைசியில், வீர பாண்டியன் ஓடி ஒளிந்து கொண்டான். அவன் ஒளிந்து கொண்டானா அல்லது போர்க்களத்தில் மடிந்தானா என்பது அச்சமயம் தெரியவில்லை. வீரபாண்டியன் மறைந்ததும் பாண்டிய சைன்யத்துக்கு உதவியாக வந்த இலங்கை வீரர்கள் பின்வாங்கி ஓடினார்கள். அவர்களைத் துரத்திக் கொண்டு நாங்கள் சேதுக்கரை வரையில் சென்றோம். இறந்தவர்கள் போக மற்றவர்கள் கப்பலேறித் தப்பித்துச் சென்றார்கள். அடிக்கடி பாண்டியர்களுக்கு உதவியாகப் படைகள் அனுப்பித் தொல்லைப் படுத்தும் இலங்கை மன்னர்களுக்கு என் தந்தை புத்தி கற்பிக்க விரும்பினார். கொடும்பாளூர்ச் சிறிய வேளாரின் தலைமையில் ஒரு பெரிய படையை இலங்கைக்கு அனுப்புவதென்று தீர்மானித்தார். இதற்கு வேண்டிய கப்பல்களையும் தளவாடங்களையும் சேகரிக்கச் சிறிது காலமாயிற்று. ஆயினும் நாங்கள் அங்கேயே தாமதித்து, கப்பல்களில் படைகளை ஏற்றி அனுப்பினோம். மாதோட்டத்தில் நம் வீரர்கள் பத்திரமாய்ச் சென்று இறங்கினார்கள் என்று தெரிந்த பிறகே அங்கிருந்து சோழ நாட்டுக்குத் திரும்பினோம்.

"மீண்டும் நான் பழையாறைக்கு வந்து சேர்வதற்குள் இரண்டு வருஷத்துக்கு மேலாகி விட்டது. மதுரைப் பக்கத்திலிருந்து வந்திருந்த அர்ச்சகர் பெண்ணை நான் அடியோடு மறந்து விட்டேன். பழையாறைக்கு வந்து பார்த்தபோது என் சகோதரியும் அப்பெண்ணும் அடையாளம் அறிய முடியாதபடி வளர்ந்திருக்கக் கண்டேன். அவர்களிருவரும் மிக்க சிநேகத்துடன் பழகுவதையும் கண்டேன். நந்தினி வளர்ந்திருந்தது மட்டுமல்ல, ஆடை ஆபரணங்களினாலும் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தாள். இது என் சகோதரியின் காரியம் என்று அறிந்தேன். முன்போலில்லாமல் நந்தினி இப்போது என்னைப் பார்க்கவும் பேசவும் கூச்சப்பட்டாள். அதை நான் போக்குவதற்குப் பாடுபட்டேன். வேறு எதிலும் காணாத இன்பம் அவளுடன் பேசிப் பழகுவதில் அடைந்தேன். இது எனக்கு அந்தச் சிறிய பிராயத்தில் எவ்வளவு வியப்பை அளித்தது என்பதைச் சொல்ல முடியாது. காவேரியில் பெருகி வரும் புது வெள்ளத்தைப் போல் என் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு புதுமை உணர்ச்சி பொங்கி வெள்ளமாய்ப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இது என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் யாருக்கும் பிடிக்கவில்லையென்பதை விரைவிலேயே கண்டு கொண்டேன். நான் வந்ததிலிருந்து குந்தவை அப்பெண்ணிடம் வெறுப்பைக் காட்டத் தொடங்கினாள். ஒரு நாள் எங்கள் பாட்டியார் மாதேவடிகள் என்னை அழைத்து 'நந்தினி அர்ச்சகர் வீட்டுப் பெண்; நீயோ சக்கரவர்த்தி குமாரன்; உங்கள் இரண்டு பேருக்கும் இப்போது பிராயமும் ஆகிவிட்டது. ஆகையால் நந்தினியுடன் நீ பழகுவது உசித மல்ல' என்று புத்திமதி கூறினார். அதுவரை பாட்டியைத் தெய்வமென மதித்து வந்த நான் அப்போது அவரிடம் கோபமும் அவருடைய வார்த்தையில் அவமதிப்பும் கொண்டேன். அவருடைய புத்திமதியை மீறி நந்தினியைத் தேடிப் பிடித்துப் பேசிப் பழகினேன். இது நெடுங்காலம் நீடித்திருக்கவில்லை. திடீரென்று ஒரு நாள் நந்தினியும் அவளுடைய பெற்றோர்களும் பாண்டியநாட்டில் அவர்களுடைய ஊருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டார்கள் என்று தெரிந்தது. அப்போது எனக்குத் துக்கம் பொங்கி வந்தது; கோபம் என்னை மீறி வந்தது. துக்கத்தை என் மனதிற்குள் வைத்துக் கொண்டு கோபத்தை என் சகோதரியின் பேரில் காட்டினேன். நல்ல வேளையாகச் சில நாளைக்கெல்லாம் நான் வடக்கே பிரயாணப்பட நேர்ந்தது. திருமுனைப்பாடியையும் தொண்டைமண்டலத்தையும் ஆக்கிரமித்திருந்த இராஷ்டிரகூடப் படைகளை விரட்டுவதற்காகப் புறப்பட்ட சோழ சைன்யத்துடன் நானும் புறப்பட்டு வந்தேன். அப்போதுதான் நீயும் நானும் சந்தித்தோம்; இணைபிரியா சிநேகிதர்களானோம்.

"மலையமான் அரசருடைய உதவியுடன் நீயும் நானும் இராஷ்டிரகூடப் படைகளுடன் போரிட்டோம். பாலாற்றுக்கு வடக்கே அவர்களைத் துரத்தி அடித்துக் காஞ்சி நகரையும் கைப்பற்றினோம். அச்சமயத்தில் இலங்கையிலிருந்து கெட்ட செய்தி வந்தது. நமது படை அங்கே முறியடிக்கப்பட்டதென்றும் கொடும்பாளூர் சிறிய வேளார் இறந்து விட்டார் என்றும் தெரிந்தன. இதைக் கேட்டு விட்டு, அதுவரையில் பாலைவனத்தின் மத்தியில் பாறைக் குகையில் ஒளிந்திருந்த வீரபாண்டியன், புற்றிலிருந்து பாம்பு புறப்படுவதுபோல் வெளிப்பட்டு வந்தான். மறுபடியும் சைன்யத்தைத் திரட்டிக் கொண்டு மதுரையைக் கைப்பற்றி மீனக் கொடியை ஏற்றினான். இதையெல்லாம் கேட்டபோது உனக்கும் எனக்கும் எப்படிப்பட்ட வீராவேசம் உண்டாயிற்று என்பது ஞாபகம் இருக்கிறதல்லவா? நாம் இருவரும் உடனே புறப்பட்டுப் பழையாறைக்குச் சென்றோம். என் தந்தை சக்கரவர்த்திக்கு அப்போதே உடல் நலம் கெடத் தொடங்கியிருந்தது. கால்களின் சுவாதீனம் குறைந்திருந்தது. ஆயினும் சக்கரவர்த்தி பாண்டிய நாட்டுப் போர்க்களம் புறப்படச் சித்தமாயிருந்தார். வேண்டாம் என்று நான் அவரைத் தடுத்தேன். பாண்டிய சைன்யத்தை முறியடித்து மதுரையை மீண்டும் கைப்பற்றி வீரபாண்டியனுடைய தலையையும் கொணராமல் சோழ நாட்டுக்குத் திரும்புவ

இல்லை என்று என் தந்தை முன்னால் பிரதிக்ஞை செய்தேன். அப்போது நீயும் என்னுடன் இருந்தாய். என் பிரதிக்ஞையை ஒப்புக் கொண்டு என் தந்தை நம்மைப் பாண்டிய நாட்டுப் போர்க்களத்துக்கு அனுப்பினார். ஏற்கெனவே படைத் தலைமை வகித்துச் சென்றிருந்த கொடும்பாளூர் பூதி விக்கிரம கேசரியின் தலைமையில் நாம் போர் செய்ய வேண்டும் என்று பணித்தார். அதற்குச் சம்மதித்து நாம் சென்றோம். வழியில் பெரிய பழுவேட்டரையரைச் சந்தித்தோம். அவரைப் படைத் தலைவராக்காமல் கொடும்பாளூர் வேந்தரை நியமித்ததில் பழுவேட்டரையருக்கு அதிருப்தி உண்டாகியிருந்தது என்பதை அறிந்தோம்.

"நம்முடைய போர் ஆவேசத்தைக் கண்டு சேநாதிபதி பூதி விக்கிரம கேசரி யுத்தம் நடத்தும் பொறுப்பை நம்மிடமே ஒப்புவித்து விட்டார். நண்பா! அந்த யுத்தத்தில் நீயும் நானும் நம்ப முடியாத வீரச் செயல்களைப் புரிந்தோம் என்று பெருமை கொள்வதில் யாதொரு தவறும் இல்லை. பாண்டிய சைன்யத்தை முறியடித்து மதுரையைக் கைப்பற்றினோம். அத்துடன் நாம் திருப்தி அடைந்து விடல்லை. மறுபடியும் பாண்டிய சைன்யம் தலையெடுக்க முடியாதபடி அதை நிர்மூலம் செய்துவிட விரும்பினோம். சிதறி ஓடிய வீரர்களை நாலா பக்கத்திலும் துரத்திச் சென்று ஒருவர் மிச்சமில்லாமல் துவம்ஸம் செய்துவிடும்படி நம் படைவீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டோம். நாம் மட்டும் ஒரு வலிமையான படையுடன் பாண்டியனைத் துரத்திக் கொண்டு போனோம். உயரமாகப் பறந்த மீனக் கொடி பாண்டியன் எந்தத் திசையை நோக்கி ஓடுகிறான் என்பதை நமக்குக் காட்டியது. அந்தத் திசையை நோக்கி நாமும் சென்று அவனைப் பிடித்தோம். வீர பாண்டியனைச் சுற்றிலும் ஆபத்துதவிகள் மதிள் சுவரைப் போல் பாதுகாத்து நின்றார்கள். சோழ நாட்டு வேளக்காரப் படையைக் காட்டிலும் பாண்டிய நாட்டு ஆபத்துதவிகள் ஒருபடி மேலான வீரர்கள். பின் வாங்கி ஓடுவதில்லையென்றும் தங்கள் உயிரை அளித்தாவது பாண்டிய மன்னனைக் காப்பாற்றுவோம் என்றும் சபதம்

செய்தவர்கள். அது சாத்தியப் படாமற்போய், பாண்டிய மன்னனுக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டால், தங்கள் தலையைத் தாங்களே வெட்டிக் கொண்டு பலி கொடுப்போம் என்று சபதம் பூண்டவர்கள். அப்படிப்பட்ட வீரர்களோடு நாம் போர் புரிந்தோம். அவர்களும் தங்கள் கடமை நிறைவேற்றினார்கள். ஒருவர் மிச்சமின்றி அவர்களைக் கொன்று தீர்த்தோம். இறந்தவர்களின் சவங்கள் மலை மலையாய்க் குவிந்தன. ஆனால் அவர்களுக்கு நடுவில் வீர பாண்டியனை நாம் காணவில்லை. மீனக் கொடியைப் பார்த்து நாம் ஏமாந்து போனோம். மீனக் கொடியைத் தாங்கிக் கொண்டு யானை ஒன்று நின்றது. ஆனால் அதன் மேலிலோ, பக்கத்திலோ பாண்டிய மன்னனைக் காணவில்லை! வீரபாண்டியன் போர்க்களத்திலிருந்து தப்பி ஓடி ஒளிந்து கொள்ளுவதில் சமர்த்தன் அல்லவா? இப்போதும் அவன் ஓடியிருக்கலாம் என்று சந்தேகித்து படைகளைப் பிரித்து நாலாபுறமும் அனுப்பினோம்.

வைகை நதியின் இரு கரைகளோடு நீங்கள் எல்லோரும் விரைந்து சென்றீர்கள். நானும் சும்மா இருக்கவில்லை. வைகை நதியில் இறங்கி மணலில் நடந்து தெற்கே சென்றேன். ஒரு தனிக் குதிரையின் குளம்படி மணலில் சில இடங்களில் பதிந்திருந்தது. குதிரை போன வழியில் மணலில் இரத்தக் கறையும் காணப்பட்டது. அதைப் பிடித்துக் கொண்டு நான் போனேன். வைகையாற்றின் ஒரு மத்தியில் தீவுபோல் அமைந்திருந்த சோலையை அடைந்தேன். அந்தச் சோலைக்குள்ளே திருமாலின் கோவில் ஒன்றிருந்தது. அதையொட்டி இரண்டொரு அர்ச்சகர் வீடுகள் இருந்தன. பெருமாள் பூஜைக்குரிய பூ மரங்கள் அச்சோலையில்

ஏராளமாக இருந்தன. ஒரு சிறிய தாமரைக் குளம் பூத்துக் குலுங்கிக் கொண்டிருந்தது. நண்பா! உனக்கு ஒரு வேளை ஞாபகம் இருக்கலாம். அந்தச் சோலையைச் சுட்டிக் காட்டி அதில் நம் வீரர்கள் யாரும் தப்பித் தவறிக் கூடப் பிரவேசிக்கக் கூடாது என்று நான் கண்டிப்பான கட்டளை யிட்டிருந்தேன். இதற்குக் காரணம், அந்தப் பெருமாள் கோவிலின் பூஜைக்குப் பங்கம் எதுவும் வரக் கூடாது என்று நான் எண்ணியது மாத்திரம் அல்ல. அங்கே இருந்த பட்டரின் வீட்டில் என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து என் நெஞ்சில் கோவில் கொண்ட பெண்ணரசி இருந்தது தான். ஒருநாள் அந்தச் சோலைக்குள் நான் புகுந்த போது நந்தினியைப் பார்த்து விட்டேன். அவளுடைய கோலம் இப்போது சிறிது மாறிப் போயிருந்தது. தலைக் கூந்தலை ஆண்டாள் விக்கிரகத்தைப் போல் முன்னால் மகுடமாகக் கட்டி அதில் பூமாலை சுற்றியிருந்தாள். கழுத்திலும் பூமாலை தரித்திருந்தாள். 'இது என்ன கோலம்?' என்று நான் கேட்டேன். அவள் என்னைப் பிரிந்து வந்த பிறகு மானிடர் யாரையும் மணப்பதில்லை என்றும், ஆண்டாளைப் போல் கண்ணனையே மணப்பது என்றும் சங்கல்பம் செய்து கொண்டதாகக் கூறினாள். இது வெறும் பைத்தியக்காரத்தனமாக எனக்குத் தோன்றியது. மானிடப் பெண்ணாவது, கடவுளை மணப்பதாவது?—ஆயினும் அதைப் பற்றி அச்சமயம் விவகாரம் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. 'யுத்தம் முடியட்டும்; பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்' என்று எண்ணினேன். அவளுக்கு ஏதேனும் உதவி வேண்டுமா என்று கேட்டேன். 'உங்கள் போர் வீரர்கள் யாரும் இங்கு வராதபடி செய்யுங்கள். இங்கே என் வயதான தாய் தந்தையர் மட்டுந்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கண் தெரியாதவர்கள். திட காத்திரனான என் தமையன் ஒருவன் உண்டு; அவன் இப்போது திருப்பதி யாத்திரை போயிருக்கிறான்!' என்றாள். அவள் கேட்டபடி அங்கே நம் வீரர் யாரும் வராமல் பார்த்துக் கொள்வதாக நான் வாக்குறுதி கொடுத்து விட்டுத் திரும்பினேன். அப்புறம் இரண்டு மூன்று தடவை அவளைப் போய்ப் பார்த்தேன். அவளிடத்தில் நான் கொண்ட பழைய மோகம் ஒன்றுக்குப் பத்து மடங்கு பெருகிக் கொழுந்து விட்டெரிந்தது. எனினும் பொறுமையைக் கடைப் பிடித்தேன். வந்த காரியத்தை முதலில் முடிக்க வேண்டும்; வீர பாண்டியனுடைய தலையுடன் பழையாறைக்குப் போக வேண்டும்; அதற்குப் பிரதியாக நந்தினியை மணந்து கொள்ளத் தந்தையிடம் அநுமதி கேட்பது என்று முடிவு செய்திருந்தேன்.

"இப்படி நான் தீர்மானித்திருந்த நிலையில், ஒற்றைக் குதிரையின் குளம்படி அந்தச் சோலைக்குள்ளே போயிருப்பதைக் கண்டதும் அளவிலாத வியப்பும் ஆத்திரமும் கொண்டேன். மேலும் சென்று பார்த்தபோது, அடர்ந்த மரங்களின் மறைவில் குதிரை கட்டியிருப்பதைக் கண்டேன். எனவே, தப்பி வந்தவன் அந்தக் குடிசை வீடுகளில் ஒன்றில்தான் இருக்க வேண்டும். நந்தினியின் வீட்டுக்குச் சென்று பலகணி வழியாகப் பார்த்தேன். நண்பா! அங்கே நான் கண்ட காட்சி பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பினால் என் நெஞ்சில் தீட்டியது போலப் பதிந்திருக்கிறது. ஒரு பழைய கயிற்றுக் கட்டிலில் வீர பாண்டியன் படுத்துக் கிடந்தான். நந்தினி அவனுக்குத் தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கொடுத்துக் குடிக்கச் செய்தாள். அவள் முகம் முன் எப்போதுமில்லாத காந்தியுடன் ஜொலித்தது. அவள் கண்களில் இரண்டு துளி கண்ணீர் ததும்பி நின்றது. என்னை மீறி வந்த ஆத்திரத்துடன் கதவைப் படார் என்று உதைத்துத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போனேன். காயங்களைக் கட்டிக் கொண்டிருந்த நந்தினி என்னைக் கண்டதும் அதை நிறுத்தி விட்டு முன்னால் வந்தாள். சாஷ்டாங்கமாக என்னை நமஸ்கரித்து எழுந்தாள். கை கூப்பிய வண்ணம், 'ஐயா! நீங்கள் என்பேரில் ஒருநாள் வைத்திருந்த அன்பின் பேரில் ஆணையிட்டு வேண்டுகிறேன். இவரை ஒன்றும் செய்யாதீர்கள்! படுகாயப் பட்டுக் கிடக்கும் இவரை உங்கள் கையால் கொல்ல வேண்டாம்!' என்றாள்.

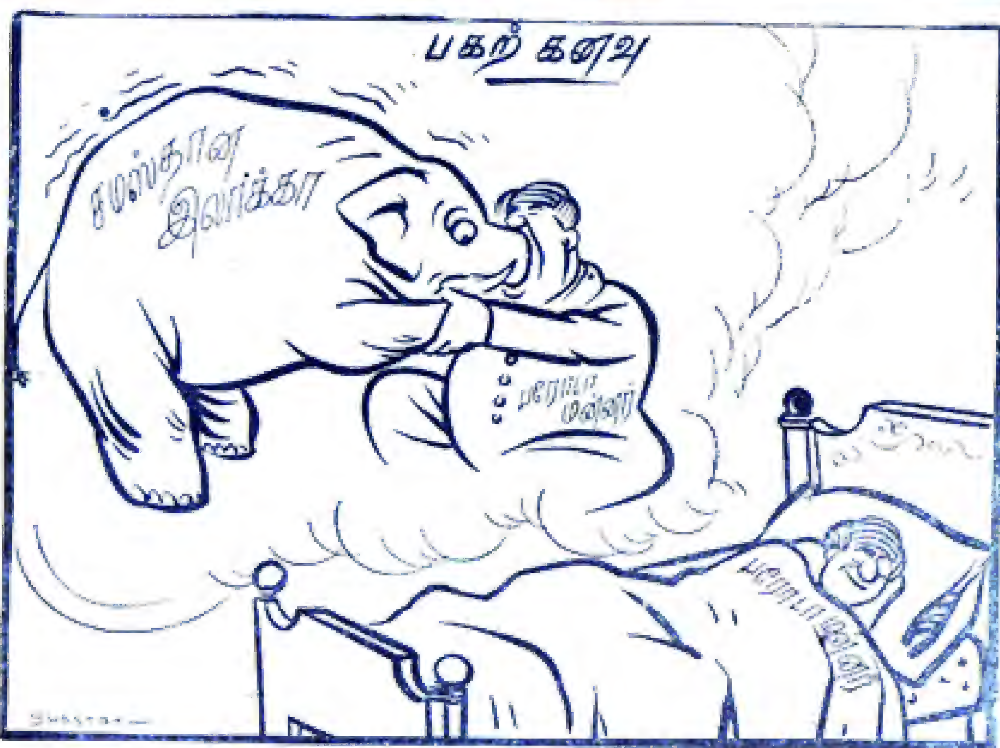
"நான் தட்டுத்தடுமாறி 'உனக்கும் இந்த மனிதனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? எதற்காக அவன் உயிரைக் காப்பாற்றும்படி கேட்கிறாய்?' என்றேன்.

'இவர் என் காதலன்; இவர் என் தெய்வம்; இவர் என்னை மணந்து கொள்ளச் சம்மதித்திருக்கும் தயாளன்!' என்றாள் நந்தினி.

"காயம் பட்டிருந்த வீர பாண்டியனைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் உண்டாகியிருந்த இரக்கமும் என்னிடமிருந்து அகன்று விட்டது. இந்தப் பாதகன், சண்டாளன்,—எப்படி என்னைப் பழி வாங்கி விட்டான்! என் இராஜ்யத்தையே கைப்பற்றியிருந்தாலும் பாதகம் இல்லை; என் உள்ளத்தில் குடி கொண்டிருந்த பெண்ணரசியை யல்லவா அபகரித்து விட்டான்? இவனிடம் எப்படி இரக்கம் காட்ட முடியும்? முடியவே முடியாது!

"நந்தினியை உதைத்துத் தள்ளி விட்டு அவனைத் தாண்டிக்கொண்டு சென்று வாளின் ஒரே வீச்சில் வீர பாண்டியனுடைய தலையை வெட்டி வீழ்த்தினேன். அந்த கோரமான பயங்கரச் செயலை இப்போது நினைத்துப் பார்த்தால் எனக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது. ஆனால் அச்சமயம் யுத்த வெறியோடு கூடக் குரோத வெறியும் என்னைப் பிடித்திருந்தது. அந்த ஆவேசத்தில் வீர பாண்டியனைக் கொன்று விட்டு அந்த வீட்டின் வாசற்படியைத் தாண்டும் போது நந்தினியை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்தேன். அவளும் என்னைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்தாள். அதைப் போன்ற பார்வை இந்தப் பூவுலகில் நான் கண்டதில்லை. அதில் காமக் குரோத லோப மோக மத மாற்சரியம் என்னும் ஆறு வித உணர்ச்சிகளும் அத்தனை நெருப்பு ஜுவாலைகளாகக் கொழுந்து விட்டு எரிந்தன. அதன் பொருள் என்னவென்று எத்தனையோ தடவை எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தும் எனக்கு இன்றுவரை தெரியவில்லை!

"அதற்குள் என்னைத் தேடிக் கொண்டு நீயும் இன்னும் பலரும் வந்து விட்டீர்கள். வீர பாண்டியனுடைய தலையற்ற உடலையும் இரத்தம் சிந்திய தலையையும் பார்த்து விட்டு எல்லாரும் ஜய கோஷம் செய்தீர்கள். ஆனால் என்னுடைய நெஞ்சில் விந்திய பர்வதத்தை வைத்ததுபோல் ஒரு பெரும் பாரம் அமுக்கிக் கொண்டிருந்தது!..."

பரோடா மன்னர் யானையை விழுங்கப் பார்த்தார். அதன் பலனாக தம்முடைய பட்டத்தையும் பென்ஷனையும் இழந்தார்.

மத்திய கேந்திரம்

ஜெயமணி

ஈரான்—6

பூகோள ரீதியாக ஈரானில் உள்ள விசித்திரத்தைப் பாருங்கள். உலகத்திலே எல்லா நாடுகளிலும் உற்பத்தியாகும் நதிகள் கடைசியாகச் சமுத்திரத்தில் போய்ச் சேருகின்றன. ஆனால் ஈரானில் உற்பத்தியாகும் பெரும்பாலான நதிகளும் மணல் சமுத்திரமாகத் தோன்றும் பாலைவனத்தில் சென்று வறண்டு இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விடுகின்றன! அந்தத் தேசத்தின் ஓரங்கள் அதாவது எல்லைப் பிரதேசங்கள் உயரமாகவும் மத்தியப் பிரதேசங்கள் தாழ்வாகவும் இருப்பதே அதற்குக் காரணம். எனவே ஈரான் மக்களுக்கு உதவியாக அங்கு முக்கியமான பெரிய நதி ஒன்றுமில்லை.

நதிகள் கடலில் சென்று கலக்காமல் உள்நாட்டிலேயே பாலைவன மணலில் உறிஞ்சப்படுவதிலும் ஒரு நன்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது! அதாவது பல நாடுகளிலும் ஆறுகள் பூமியின் செழுமைக்கு இன்றியமையாத வண்டல் மணலை அடித்துக் கொண்டு போய்க் கடலில் சேர்த்து விடுகின்றன. ஈரானில் அவ்விதம் இராததால் அங்கு பூமி மிகச் செழுமையாக இருக்கிறது. தண்ணீர் வசதிக்கான முறைகள் கைக் கொள்ளப்படும் பட்சத்தில், ஈரான் விவசாயிகளுக்கு மகத்தான நன்மை ஏற்படலாம் என்று ஆராய்ச்சி நிபுணர்கள் கருதுகிறார்கள்.

தண்ணீர் இராத புதிய நிலத்துக்கு யார் தண்ணீர் கொண்டு வந்து பாய்ச்சுகிறாரோ, அவருக்கே அந்த நிலம் சொந்தமாகிவிடும் என்ற சட்டம் ஈரானில் அமுலில் இருக்கிறது! அதிலிருந்து ஈரான் பூமி தண்ணீருக்காக ஏங்கிக் கிடப்பது தெரிகிறது அல்லவா?

ஈரானில் பல பெரிய ஏரிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவை உப்புத் தண்ணீராக இருப்பதுடன் கோடை காலத்தில் வற்றிப் போய் விடுகின்றன.

ஈரானின் வட எல்லையில் இருக்கும் காஸ்பியன் கடல் நாற்புறமும் பூமியால் சூழப்பட்டு ஒரு மாபெரும் ஏரியாக இருக்கிறது. எனினும் அது வெகு காலமாகக் காஸ்பியன் கடல் என்றே வழங்கப்பட்டு வருகிறது. உலகத்திலேயே பிரம்மாண்டமான ஏரி அதுதான். அது சுமார் எழுநூற்று ஐம்பது மைல் நீளமும் நூறிலிருந்து இருநூற்றைம்பது மைல் அகலமும் இருக்கிறது. ஈரான்—ருஷ்யா போக்குவரத்துக்கு அது வசதியாக அமைந்திருக்கிறது. ஈரானுக்குத் தெற்கு எல்லையில் இருக்கும் பாரசீக வளைகுடா வெளி நாடுகளுடன் போக்கு வரவு நடத்துவதற்கு மிகவும் வசதியாக இருக்கிறது.

அந்த நாட்டில் மழை அதிகமாகப் பெய்யும் பிரதேசங்கள் இல்லை. எனவே கண்களுக்குக் குளிர்ச்சியாக மரங்களோ, செடிகளோ அதிகமாக இல்லை. எனினும் ஈரானியர்களுக்குப் போதிய தண்ணீர் வசதி கிடைப்பதற்கு வழியிருக்கிறது. மலைப்பிரதேசங்களில் பனி மிகுதியாகப் பெய்வதால் அது உருகி ஓடைகளில் தண்ணீர் பிரவாகமாகப் போகிறது. அந்தத் தண்ணீரைத் தேக்கி வைத்துக் கொண்டால், ஈரான் சுபிட்சமாக இருக்கும் என்று நிபுணர்கள் கூறுகின்றனர்.

பெரும்பாலும் ஈரானைச்சுற்றி மலைகள் இருப்பதால் மேகங்கள் தடுக்கப்பட்டு விடுகின்றன. அங்கு மழை குறைவாக இருப்பதற்கும் உள்நாட்டுப் பிரதேசங்கள் பாலைவனமாக இருப்பதற்கும் அதுதான் காரணம். மலைகள் சுவர்போல் இருப்பதாலும் பாலைவனப் பிரதேசங்கள் அதிகமாக இருப்பதாலும், ரஸ்தாக்களோ ரயில் போக்குவரத்தோ அந்த நாட்டில் அபிவிருத்தி அடையவில்லை.

* * *

ஏற்கெனவே ஆப்கானிஸ்தானத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட போது அது பிரான்ஸ் தேசத்தை விடப் பெரியது என்பதைப் பார்த்தோம். ஆனால் ஈரான் தேசம் ஆப்கானிஸ்தானத்தைக் காட்டிலும் இரண்டரை மடங்கு பெரியது.

ஈரான் ஆறு லட்சத்து இருபத்தெண்ணாயிரம் சதுர மைல் விஸ்தீரணம் உள்ளது. அதன் ஜனத்தொகை சுமார் ஒன்றரைக் கோடிக்குமேல் இருக்கிறது. ஈரான் மக்களில் தொண்ணூறு சத விகிதத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் ஷியா பிரிவைச் சேர்ந்த முஸ்லிம்கள் ஆவர்.

ஈரானில் கிடைக்கும் இயற்கைச் செல்வங்களுக்குள் பெட்ரோலுக்குத் தான் முதல் ஸ்தானம் கொடுக்க வேண்டும். அரசியல் துறையிலும் ஈரான் முக்கிய ஸ்தானம் வகிப்பதற்கு எண்ணெய்தான் காரணம் என்பது முந்திய கட்டுரையில் விவரமாகக் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது.

அந்த நாட்டில் இரும்பு, தாமிரம், துத்த நாகம், ஈயம், வெண்காரம், பளிங்கு, நிலக்கரி முதலிய கரங்கச் செல்வங்கள் கிடைக்கின்றன வென்றாலும், அவை இன்னும் அபிவிருத்தி செய்யப்படவில்லை.

ஈரான் மலைப் பிரதேசங்களில் சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய கொடிய மிருகங்களுக்குக் குறைவில்லை. இந்தியாவிலே வீடுகளில் ஆடுமாடுகளை வளர்ப்பது போல, ஈரானியர்கள் தங்களுடைய வீடுகளில் ஒட்டகங்களை வளர்ப்பது அந்த நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு விசேஷமாகும். ஈரானில் பாலைவனப் பிரதேசம் அதிகமாதலால், போக்கு வரத்துக்கு ஒட்டகங்கள்தான் மிக்க உபயோகமாக இருக்கின்றன. ஈரான் குதிரைகள் உலகப் பிரசித்தி பெற்றவை.

அந்த நாட்டில் காடுகள் அதிகம் இல்லை. எனவே, இருக்கும் மரங்களை வெட்டக் கூடாதென்றும், புதிதாக மரங்களை வைத்துப் பயிரிட வேண்டும் என்றும் இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு மேலாக ஈரான் சர்க்கார் இடைவிடாமல் தீவிரப் பிரசாரம் செய்து வருகின்றனர்.

ஈரானில் உள்ள நிலங்களும் ஒரு சிலருடைய ஏகபோக உரிமையாக இருந்து வருவதால், அங்கு பெரும்பாலான மக்களும் பரம ஏழைகளாக இருக்கிறார்கள். தேநீரும் ரொட்டியும்தான் அவர்களுக்கு உணவாக இருந்து வருகின்றன.

அங்கு கோதுமையும் பார்லியும் அதிகமாக விளைகின்றன. அவற்றிற்கு அடுத்தபடியாக அரிசி, சோளம், புகையிலை, பேரீச்சை, கரும்பு முதலியவை விளைகின்றன. பேரீச்சம் பழங்கள் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன.

ரத்ன கம்பளங்கள் செய்வதில் ஈரானியர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாகப் பிரக்யாதி பெற்று விளங்குகின்றனர்.

ஈரான் பல சாதனங்களுக்கும் வெளிநாடுகளையே எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. எனினும் அந்த நாடு ஏராளமாகப் பெட்ரோல் ஏற்றுமதி செய்வது, வெளி நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகும் சாமான்களுக்கு ஈடு செய்து விடுகிறது.

அந்த நாட்டிலே 1943-ம் வருஷம் கட்டாய ஆரம்பக் கல்விச் சட்டம் நிறைவேறியது. வெளி நாட்டுக் கல்வி நிபுணர்களைக் கொண்டு தெஹ்ரான் சர்வகலாசாலை சிறப்பாக நடந்து வருகிறது. அங்கு இன்னும் சில சர்வகலாசாலைகளும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஈரான் நகரங்களுக்குள் பெரியதும் தலை நகருமான தெஹ்ரானில் ஐந்தரை லட்சம் ஜனங்களுக்குமேல் வசிக்கிறார்கள்.

உலகப் பிரசித்தி பெற்ற பாரசீகக் கவி உமார் கையாம்.

பழைய தலை நகரான இஸ்பஹானில் இரண்டு லட்சம் ஜனங்களுக்கு மேல் இருக்கிறார்கள்.

* * *

ஈரான் நாட்டைக் கடந்து செல்லுமுன் இலக்கியத் துறையில் அதன் தனிச் சிறப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டியது அவசியமாகும். பாரசீக பாஷையை, பாரசீகம் மானிட வர்க்கத்துக்கு அளித்த விலை மதிக்க முடியாத ஒரு வெகுமதி என்று கூறுகிறார்கள். அதனால்தான் அந்த அற்புதமான பாஷை மத்திய ஆசியாவைச் சேர்ந்த பல நாடுகளிலும் பல நூற்றாண்டுகள் வரையில் அரசாங்க பாஷையாக இருந்து வந்தது.

இந்தியாவில் மொகலாய சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சி நடந்து வந்த காலத்திலும் பாரசீக பாஷையே சர்க்கார் பாஷையாக இருந்தது. பாபர், ஹுமாயூன், அக்பர் முதலிய மொகலாய சக்கரவர்த்திகள் பாரசீக பாஷைப் 'பைத்தியம்' பிடித்தவர்கள் என்று கூறப்படுகிறது.

துருக்கி, எகிப்து, ஈராக் முதலிய மத்திய கேந்திர நாடுகளில் மாத்திரமல்ல, இந்தியா, இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, அமெரிக்கா முதலிய தேசங்களிலும் பாரசீக பாஷைப் பத்திரிகைகள் பிரபலமாக இருந்தனவென்றால், அந்தப் பாஷையின் சிறப்பையும் கீர்த்தியையும் அறிந்து கொள்ளலாம். பல பாரசீகக் கவிகளையும் எழுத்தாளர்களையும் கொடுத்த பெருமை பாரத நாட்டுக்கும் உண்டு!

அக்கப் போர்

"அரிசி இருக்குமிடம் தெரியவில்லையே!"

— ஒரு சர்க்கார் அதிகாரி.

நெல்லுக்குள் அரிசி இருக்கும் ரகசியம் இந்த அதிகாரிக்குத் தெரியாதது ஆச்சரியம்தான்!

★

"சர்தார் படேலுக்கு ஒரு ஞாபகச் சின்னம் எழுப்ப வேண்டும்."

— காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டி.

சர்தார் படேலுக்கு எவ்வளவு பெரிய ஞாபகச் சின்னம் எழுப்பினாலும், அவருடைய பெருமையை உத்தேசிக்கும்போது அது மிகவும் சின்னச் சின்னமாகத்தான் இருக்கும்.

★

"சமீபத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஜன கணிதப் புள்ளி விவரங்களிலிருந்து, சென்னை ராஜ்யத்தில் ஆண்களை விடப் பெண்களே அதிகம் இருப்பதாக வெளியாகி இருக்கிறது."

— ஒரு செய்தி.

இரு தாரத் தடைச் சட்டத்தை நமது அரசாங்கம் இனி ரத்து செய்து விடுமா என்று கேட்கிறார் ஒரு சுப்பிரமண்ய உபாஸகர்!

★

மாங்கொட்டைப் பருப்பை அதிக அளவில் உபயோகப்படுத்துவதுதான் அகில இந்திய மாதர் உணவுக் கழகத்தின் வேலைத் திட்டம் என்று ஒரு செய்தி கூறுகிறது.

மாங்கொட்டையிலிருந்து மந்திரத்தால் மாஞ்செடி வரவழைக்கின்றவர்கள் பாடு இனி ஆபத்துத்தான்!

★

"முன்னேற்றம் அடைந்துள்ள கிராமங்களுக்குக் குறைந்த வரி விதிப்பது பற்றி ஒரு திட்டம் சர்க்கார் ஆலோசனையில் இருந்து வருகிறது."

— ஒரு அதிகாரி.

திட்டம் ஆலோசனை கட்டத்தைக் கடந்து திட்டமாக அமுலுக்கு வருவதில் சர்க்கார் நாட்டம் கொள்வார்களா!

★

"ஸ்ரீ வெங்கடேசப் பெருமாளுக்கு, மைசூர் மகாராஜா தனது பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றும் முறையில் அளித்துள்ள ஆண் யானைக்குப் 'பட்டாபிராமன்' என்று பெயர் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது."

—திருப்பதிச் செய்தி.

நாட்டில் நிலவும் உணவுப் பஞ்சத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பட்டாபிராமன் சாப்பாட்டுராமனாக மாறாமல் இருக்க வேண்டும்!

★

"கால் நடை வைத்தியப் படிப்பின் கட்டணத்தை ரூ. 120லிருந்து ரூ. 200 ஆக சர்க்கார் உயர்த்தி இருக்கிறார்கள்."

— செய்தி.

கால் நடை வைத்தியப் படிப்பைப் படிக்கப் போகிற மாணக்கர்கள் காலேஜுக்குக் கால் நடையாகவே போக வேண்டும் என்பதற்காகவா!

★

"ஏழைப்பெண்ணுக்கு லாட்டரியில் இரண்டு லட்சம் ரூபாய் கிடைத்தது." — ஒரு செய்தி.

இரண்டு லட்சம் ரூபாய் கிடைத்த பெண்ணை ஏழை என்று எப்படிச் சொல்லலாம்!

"பீகாரில் பட்டினிச் சாவுகள் ஏற்படலாம்" என்று பீகார் ரெவின்யூ மந்திரி ஸ்ரீ கிருஷ்ண வல்லப சஹாய் கூறினார். —பாட்னாச் செய்தி.

ஸ்ரீ சஹாய் மனது வைத்து மக்களுக்கு வேண்டிய சகாயம் செய்தாரானால் பட்டினிச் சாவுகளைத் தவிர்க்க முடியாதா?

★

"இந்தியாவுக்கு உணவு அளிப்பதைப்பற்றின மசோதா இன்னும் பத்து நாட்களில் வரும்."

—வாஷிங்டன் செய்தி

இந்தியாவுக்கு உணவு இன்னும் எத்தனை நாட்களில் வரும் என்பதுதான் நம் கவலை.

★

"மயானத்துக்குப் பிணத்தைச் சுமந்து வந்தவர் ஒருவர் அங்கே மாரடைப்பால் மரணமடைந்தார்." —கல்கத்தாச் செய்தி.

"செத்தப் பிணத்தை இனிச் சாகும் பிணங்கள்" தூக்குவதைப்பற்றிப் பட்டினத்தாரின் பாடல் இங்கு ஆராய்வதற்குரியது!

★

"சென்னை மாகாண தேங்காய் உற்பத்தி விற்பனையாளர்கள் மகாநாடு ஒன்று நடக்கப் போகிறதாம்." —செய்தி

மகாநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் எல்லோருக்கும் குடுமி இருக்கும் என்று உத்தரவாதம் கூற முடியாது.

★

"தாம்பரம் அருகில் விமானம் இறங்கியது."

— செய்தித் தலைப்பு.

இதில் ஆச்சரியம் என்ன! தாம்பரத்துக்கு அருகில்தானே மீனம்பாக்கம் விமான நிலையம் இருக்கிறது!

★

"புகையிலை அபிவிருத்தித் திட்டங்களை உணவு நெருக்கடி தீர்ந்த பிறகுதான் கவனிக்க முடியும்." — ஒரு அதிகாரி.

"உணவு நெருக்கடி தீராத காரணத்தினாலேயே புகையிலையை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும்" என்கிறார் சாப்பாடு கூட வேண்டாத புகையிலைப் பிரியர்!

★

"10 ரத்தலுக்கு மேல் தந்திக் கம்பிகள் வைத்திருப்பது குற்றம்."

—புது டில்லி அறிக்கை.

வீணை, பிடில் வித்துவான்கள் ஜாக்கிரதை!

★

"பிரதம மந்திரி நேருஜியின்மீது ஒரு வக்கீல் பிராது கொடுத்திருக்கிறாராம்." —ஒரு செய்தி

பிராதின் முடிவில் இரு கட்சியினருக்கும் யாதொரு சேதமும் இராது என நினைக்கிறோம்.

★

"ரேடியோ நிகழ்ச்சிகள் வசீகரமாக இல்லை."

—ஒரு பார்லிமெண்ட் அங்கத்தினர்

ரேடியோ நிகழ்ச்சிகளை வசீகரமானதாக மாற்றி ஒலிபரப்பக்கூடிய புது மாதிரியான ரேடியோ செட்டுகளை விஞ்ஞானிகள் கண்டு பிடித்து விட்டால் போகிறது!

ஆரோக்கிய ரகசியம்

வி. என். குமாரசாமி

33. இளம் பிள்ளை வாதம்

இந்த வியாதி, இன்றைய உலகத்தில், டாக்டர்களிடையே ஒரு பெரிய பிரச்னை. விஞ்ஞானக் கருவிகள், எக்ஸ்ரேக்கள், மருந்துகள் முதலியன உபயோகிக்கப் படுகின்றன. ஆனால் முடிவு? இதைப் பூரணமாய்க் குணமாக்க முடியவில்லை யென்று அவர்களே ஒப்புக் கொள்கின்றனர்.

இது கொள்ளை நோய் போல் சில சமயங்களில் நகரங்களில் பரவி விடும். வைரஸ் என்ற கிருமியின் தொற்றுதலினால் இந்த வியாதி பரவுகிறது. இந்த வியாதி அநேகமாய் சிறு பிள்ளைகளுக்கே வருவதானாலும், பெரியவர்களுக்கும் வருவதுண்டு. இந்த நோய் கடுமையான ஜுரம், தலைவலியுடன் ஆரம்பமாகும். சிலருக்கு மூக்கிலிருந்து ரத்தம் வரும். குழந்தைகள் இதனால் தாக்கப்பட்டால் ஓரே உறக்கமாகவே படுத்திருப்பார்கள். பெரியவர்கள் அலட்டிக் கொள்வார்கள். கழுத்து விறைத்துக் கொள்ளும். இதை உடனே கவனித்துச் சிகிச்சை செய்ய வேண்டும். இதற்குத் தொற்றும் குணம் உண்டாகையால் இவர்களை மற்றவர்களிடமிருந்து பிரித்துத் தக்க டாக்டர்களிடம் சிகிச்சை பெற வேண்டும்.

ஆனால், இப்படிப்பட்ட நெருக்கடியான சமயத்தில் ஆசனம் துணை புரியாது. இவைகளெல்லாம் வருவதற்கு முன்பே ஆசனங்களைச் செய்து உடலை உறுதியாய் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்து வந்தால் எந்தவிதமான தொத்து வியாதியும் அணுகாது.

இதற்குத் தடுப்பு முறையாகப் பல சொல்லலாம். ஜனநெருக்கமான இடத்தில் வசிக்கலாகாது. கூட்டம் கூடுமிடங்களில் நாம் போகக் கூடாது. சினிமா, ஹோட்டல் முதலியவைகளுக்குப் போகக் கூடாது என்பதெல்லாம் மிக, மிக உத்தமமான பழக்கங்கள்தான். ஆனால் வாழ்க்கையில் இது சாத்தியமா?

நம்முடைய இரத்தத்தை எடுத்துப் பரிசோதித்தால் எத்தனையோவித நோய்க் கிருமிகள் இருப்பதைக் காணலாம். சதா நாம் அவைகளுடன்தான் வசிக்கிறோம். அவைகளுடன் தான் போராடுகிறோம்.

ஆனால் நாம் நம் உடலை உறுதியாய், ஆரோக்கியமாய் வைத்திருக்கும் வரை எந்தவிதமான நோய்க் கிருமிகளும் அபிவிருத்தியடையாது. தைராய்ட் ரஸம் அந்தக் கிருமிகளைக் கொன்று ஜெயித்து விடும்.

இந்த இளம் பிள்ளை வாத வியாதி குழந்தைகளுக்கு வந்தால் அநேகமாய் இறந்து விடுவார்கள். அப்படித் தப்பித் தவறிப் பிழைத்தாலும் கால் கை சுவாதீனமிருக்காது. குழந்தை தானாக எழுந்து உட்கார முடியாது. பத்து வயதான குழந்தையாயிருந்தாலும் எல்லாக் காரியங்களையும் மற்றவர் செய்தே விட வேண்டும். நிற்க முடியாது. கால்கள் துவளும். கை தூக்க முடியாது. சக்தியிருக்காது. ஏதோ சாப்பிட்டுக் கொண்டு, பலஹீனமான நிலையில் நமக்கும் ஒரு குழந்தையிருக்கிறது என்ற பெயரளவில் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்.

இதுவரை இவ் வியாதிக்கு எந்த மருந்தும் கண்டு பிடிக்கவில்லை. ஆனால் இதற்கு யோகாசனம் விமோசனம் அளிக்கிறது.

ஒரு தனவந்தர், ஆறு வயதுள்ள தன் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார். பையனுக்குச் செல்வத்திற்கேற்ற களை. தேஜஸ், புத்திசாலித்தன மெல்லாம் இருந்தது. உட்கார வைத்தால் உட்காருவான். படுக்க வைத்தால் படுப்பான். அவனை ஒன்றும் செய்து கொள்ள முடியாது. நிற்க முடியாது. நடக்க முடியாது. கை தூக்க முடியாது. இந்தக் குறையை நிவர்த்திக்க அந்தக் குழந்தைக்குச் செய்யாத சிகிச்சை பாக்கியில்லை. கடைசியில் யோகாசன சிகிச்சை முறையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு வந்தார்.

இந்தக் குழந்தைக்குச் சர்வாங்காசனம் சிகிச்சை கொடுக்கப் பட்டது. தினமும் காலை, மாலை பத்து நிமிஷம் இந்த சர்வாங்காசனம் செய்விக்கப் பட்டது. கைகால் சுவாதீனமில்லாததால் அவனால் தானே செய்ய முடியவில்லை. அவன் கால்களைப் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டு, நம் கால்களைக் கொண்டு அவன் முதுகைத் தாங்கும் படி முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு செய்

விக்கப்பட்டது. முதல் நாள் இரண்டு நிமிஷ நேரம் சர்வாங்கனப் பயிற்சி கொடுக்கப்பட்டது. பிறகு முறையே இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து என்று பத்து நிமிஷங்கள் வரை பயிற்சி கொடுத்தோம். ஒரு நாளைக்கு இது போல் காலையில் மூன்று தடவை மாலையில் மூன்று தடவை பயிற்சி கொடுத்தோம். ஒவ்வொரு தடவைக்கும் மத்தியில் இரண்டு நிமிஷம் இளைப்பாற விட்டோம்.

இம்மாதிரி காலை மாலை விடாமல் ஆறு மாதங்கள் வரை பெற்றோர்கள் விடாமல் அவனைக் கவனித்து ஆசனம் போடச் செய்து வந்தார்கள். என்ன ஆச்சரியம்! குழந்தைக்குக் கைகளைச் சற்று தூக்க வந்தது. விளையாட்டுச் சாமான்களை அவன் எடுத்துப் பார்த்து வியந்து விளையாட ஆரம்பித்தான். பிறகு சில மாதங்களில் நிற்க வைத்தால் அரை நிமிஷம் ஒரு நிமிஷம் நின்றான். ஆனால், கால் அடி எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. தள்ளாடினான். அப்படியே சற்றுக் கையைப் பிடித்து நடக்க வைக்கப்பட்டான். சில நாளில் அவனே ஒவ்வொரு அடியாய் எடுத்து வைக்க ஆரம்பித்தான். பிறகு ஆறு மாதத்தில் அவன் மற்றக் குழந்தைகளைப் போல் நடக்கவும் ஓடவும் விளையாடவும் செய்தான். பெற்றோர்களின் ஆனந்தத்திற்கு அளவேது? வாயார, மனமார வாழ்த்தினர் ஆசனத்தை.

இதில் அவசரமே படக்கூடாது. குழந்தைக்குக் கஷ்டமேற்படாமல் அவன் விரும்பிச் செய்யும் வண்ணம், பலவிதத்தில் சொல்லித் தேற்றி அவனைத் திருப்தி படுத்திச் செய்விக்க வேண்டும். முரண்டு படுத்தும் போதும், அழும்போதும் செய்விக்கக் கூடாது. பயமுறுத்தியும் செய்விக்கக்கூடாது. பலவிதத்தில் சுகமாயிருக்கும் மற்ற குழந்தைகளைக் காட்டி 'இதோ பார்! அவன் எப்படி ஓடி, ஆடி, விளையாடுகிறான். அவனைப் போல நீயும் ஆக வேண்டாமா? நீ நல்ல பையன் ஆயிற்றே. இதைச் செய்தால் நீயும் அம்மாதிரி ஆகி விடுவாய்' என்று அவனை உற்சாகப் படுத்திச் செய்விக்க வேண்டும்.

இதில் என்ன அப்படி மகத்துவ மிருக்கிறது? மந்திரமா? மாயமா? சில சமயம் சில கேஸ்களில் இந்தச் சர்வாங்காசனம் குணப்படுத்துவது எனக்கே, ஆச்சரிய மாக யிருக்கும். வாழ்க சர்வாங்காசனம்!

இளம் பிள்ளை வாதத்தில் நோய்வாய்ப் பட்டபோது, ஜுரத்தின் வேகத்தாலும், வைரஸ் கிருமிகள் தாக்குதலினாலும், தைராய்ட் வளர்ச்சியின்றிச் செயலற்றுப் போய் விடுகிறது. அதிலிருந்து ஹார்மோன் சுரப்பதும் மட்டுப் படுகிறது. சர்வாங்காசனத்தைச் செய்வித்ததனும், தைராய்டிற்குச் சக்தி உண்டாகிறது. பழையபடி ஹார்மோன் சுரக்கிறது. இரத்தம் ஹார்மோனினால் போஷணை யடைகிறது. இரத்த போஷணை, சக்தி யடைவதால் நரம்புகள் வளர்ச்சி யடைகின்றன. நரம்புகள் வளர்ச்சி யடைவதால் துவண்டுபோன கை, கால்கள் பலமடைகின்றன. முறுக்கேறுகின்றன. பிறகு நடக்கவும், ஓடவும், வேலை செய்யவும் முடிகிறது.

ஆசனங்களைப் பழகுவதற்கு முதலில் ஆசனத்தில் நல்ல நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். நம்பிக்கை இல்லாமல் ஆசனம் பழகுவதில் அர்த்தமில்லை. உடம்பில் பல வருஷங்களாக இருந்துவரும் வியாதிகள் ஆசனம் போட ஆரம்பித்த சில தினங்களிலேயோ அல்லது சில வாரங்களிலேயோ போய்விடும் என்று எதிர்பார்த்து உடனே ஆசனத்தின் மீது குறைகூறக் கூடாது. தினம் தினம் காலையிலோ அல்லது மாலையிலோ தவறாமல் ஆசனங்களைப் பழகி வந்தால் கட்டாயம் வியாதிகள் நீங்கும். உடல் ஆரோக்கியமாக இருக்கும். எதையும் பாடுபடாமல் பெற முடியாது. ஆரோக்கியமாக நாம் வாழுவதற்குக் கொஞ்சமாவது சிரமப்பட்டால்தான் முடியும். ஆசனங்கள் போடுவதற்குக் கொஞ்சம் சிரமம் எடுத்துக் கொண்டு பழக்கப்படுத்திக் கொண்டோமானால் பிறகு அது வெகு சுலபமாக இருக்கும். நமது உள்ளத்துக்குத் தெளிவையும் உடலுக்கு ஆரோக்கியத்தையும் கொடுக்கும்.

இந்த ரகஸியத்தை நமது முன்னோர்கள் பல ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பே அறிந்துதான் யோக மார்க்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். இந்தக் காலத்தில் இதெல்லாம் நம்பிக்கை கொள்வார் கிடையாது. கடவுளிடத்திலும் நம்பிக்கை யிருக்கோ இல்லையோ! ஆனால் மேல்நாட்டு வைத்தியத்தில் அவ்வளவு நம்பிக்கை. வியாதி குணமாகவில்லையென்றாலும் மேலும், மேலும், பெரிய டாக்டர்களிடம் போவார்களே தவிர, சொந்த சாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கை கொள்ள மாட்டார்கள்.

ஆனால் இந்த நிலைமை நீடித்து நிற்கப் போவதில்லையென்பது நிச்சயம். சுதந்திரமடைந்த நாம் முனைந்தால் இதற்கு ஒரு மார்க்கத்தைக் கண்டு பிடிப்பது பிரமாதமல்ல. இதற்கென்றே கலாசாலைகள், ஆஸ்பத்திரிகள், யோக சிகிச்சை சாலைகள் முதலியன ஏற்படுத்தலாம். அதற்கென தனிப் பட்டங்கள் கொடுத்தும் ஊக்கம் உண்டாக்கலாம். (தொடரும்)

அன்பு மலர்க!

ஜடாதரன்

ஸானடோரியத்தின் எல்லை முழுவதிலும் வழக்கத்துக்கு விரோதமாகப் பூரண அமைதி நிலவியிருந்தது. சகஜமாக எதிரொலிக்கும் இருமல் சத்தமும், நோயாளிகளின் மன உற்சாகத்தை அதிகப்படுத்தும் லட்சியத்துடன் அமைக்கப் பட்டிருந்த ரேடியோ அலறலும் கூட நின்றிருந்தது ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. ஆனால் 22-ம் நம்பர் 'காட்டேஜு'க்குள் மாத்திரம் அப்போதுதான் புயலின் அறிகுறிகள் தோன்ற ஆரம்பித்திருந்தன!

தியாகராஜன் புழுக்கமாக இருக்கிறதென்று மனைவி விசாலத்தை விசிறச் சொல்லியிருந்தான். கடமையைத் தாற்காலிகமாக மறந்து விட்டாற்போல, இயற்கைகூட ஸ்தம்பித்து நின்றது, காற்றில்லாமல்.

ஊரிலிருந்து விசாலத்தின் தகப்பனார் வந்திருந்தார். இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு, அவரும் அவர் மனைவி மீனாக்ஷியம்மாளும் காட்டேஜின் ஒரு மூலையில் போடப்பட்டிருந்த பிரம்புக் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தனர்.

சிவராமய்யரின் மனம் நிறைந்திருந்தது. வெகு சீக்கிரத்தில் ஸானடோரியத்திலிருந்து 'டிஸ் சார்ஜ்' ஆகப் போகும் மாப்பிள்ளையை அழைத்துப் போகவே அவர் வந்திருந்தார். தியாகராஜனுடைய படுக்கை அருகில் விசிறிக் கொண்டிருக்கும் தன் பெண்ணைப் பற்றிய சிந்தனையில் அவர் மனம் ஈடுபட்டிருந்தது.

விசாலத்துக்குக் கையை வலித்ததோ என்னவோ? விசிறியைக் கை மாற்றிக்கொள்ள அவள் யத்தனிக்கையில், பக்கத்திலிருந்த சின்ன மேஜையின் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளி டம்ளரில் விசிறி இடித்தது. டம்ளரிலுள்ள ஜலம் முழுவதும் படுக்கையில் கொட்டித் தியாகராஜனை நனைத்தது. தியாகராஜன் சுபாவத்திலேயே கோபக்காரன். ஜலம் மேலே கொட்டியதும் அவன் கோபம் எல்லையைக் கடந்தது.

"சீ! மூதேவி! எங்கே பார்த்துக் கொண்டு விசிறுகிறாய்? கொஞ்சமாவது சிரத்தை இருந்தால்தானே? அவ்வளவு அலட்சியம்!"

விசாலம் பதறிப் போய்விட்டாள். படுக்கையெல்லாம் கொட்டிய ஜலத்தினால் நனைக்கப்பட்டதோடில்லாமல் தியாகராஜனின் வேஷ்டியை வேறு நன்றாக ஈரமாக்கி விட்டிருந்தது.

"வேறே வேஷ்டி தரட்டுமா கட்டிக் கொள்ள?"

"போடி சனியன்! கேள்வியைப் பாரு! இந்த ஈரத்தோடேயே பிராணனை விடுன்னு சொல்லறியோ! உன் அலட்சியத்திற்கு, என்னை இந்தப் பாழும் வியாதிலேயிருந்து மீட்டு வேறே தந்திருக்கே தெய்வம்! என் தலையிலே எழுத்து!"

தன்னைத்தானே அந்தக் கோப நிலையில் நொந்துகொண்டு அவன் தவிப்பதைப் பார்க்க விசாலத்துக்குச் சங்கடமாகவே இருந்தது.

"தெரியாமெ கொட்டி விட்டேன்...... வேணும்னு இப்படிச் செய்வேனா......?"

"ஓஹோ! வேணும்னு வேறே தனியா ஒரு குடம் ஜலத்தைக் கொட்டவேணுமின்னு வருத்தப்படறியோ! இப்பத்தான் கொட்டேன். ஒரேயடியா என்னை ஒழிச்சுக் கட்டி விட்டு ஒங்க அப்பா, அம்மாவோடு ஊரைப் பார்க்க போயிடலாமே......சீ......சீ...... வேறே வேஷ்டியை எடு சீக்கிரம்!"

வேறு வேஷ்டியை எடுக்க அவள் பரபரப்படைந்து கொண்டிருந்தாள். மாப்பிள்ளையின் கோபம் சற்று நியாயமாகவே சிவராம அய்யருக்குத் தோன்றினாலும், பெண்ணும் கை தவறித்தானே அக்காரியத்தைச் செய்தாள் என்று அவருக்குப் பட்டது. ஆயினும் அவரும் விசாலத்தைக் கடிந்து கொள்ளாமலில்லை.

"அதென்ன, அவ்வளவு அஜாக்கிரதை விசாலம்......கொஞ்சம் கூட உனக்கு......"

மாப்பிள்ளை அவர் பேச்சில் குறுக்கிட்டான்.

"அவளுக்கு மனசிலே கொஞ்சமாவது பயம் இருந்தால்தானே! டி. பி. யிலே பிழைத்த புருஷன்தானே என்று அலட்சியம்!"

மீனாக்ஷியம்மாளுக்கு இப்போது ரோஷம் வந்தது. மாப்பிள்ளைக்கு எதிராக ஏதோ முணுமுணுத்தாள். விசாலத்தைப் போலக் கணவனுக்குச் சிசுருஷை செய்ய ஒரு மனைவி கிடைப்பதற்குத் தியாகராஜன் எத்தனையோ ஜன்மங்களில் தவம் கிடந்திருக்க வேண்டுமென்பது அவள் எண்ணம். பெண்

னிடம் அவளுக்கு அவ்வளவு வாஞ்சை. தியாகராஜன் தன் மாமியார், மாமனார் இருவர் பேரிலுமே சீறி விழுந்தான்.

“உங்க பெண்தான் உங்களுக்கு ஒசத்தியாகப்படுவாள். நான் எப்படிப் போனால் என்ன? ஏதோ தண்ட எழவுக்காக......”

சிவராமய்யர் குறுக்கிட்டார்.

“மனசைப் புண்படுத்தும்படியாக ஏன் இப்படி ஏதாவது சொல்லுகிறாய், தியாகராஜன்? உனக்காக வேண்டித்தானே எல்லாம்......”

“நீங்கள் பணம் செலவழித்து விட்டீர்கள் என்ற மமதையிலே, உங்கள் பெண் ஏது செய்தாலும் வாயை மூடிண்டு இருக்கணும்னு சொல்றேளா?”

சிவராமய்யர் மனம் புழுங்கினார். மாப்பிள்ளை தம் பெண்ணைத் தனியாகப் பிரித்துக் கட்டிப் பேசியதை அவர் விரும்பவில்லை. மாப்பிள்ளையின் மனப்போக்கு அவருக்கு விளங்காததொரு புதிராக இருந்தது. அவருக்குங்கூடக் கோபம் வந்தது. ஆனால் பெண்ணைப் பெற்றவரல்லவா? அப்போதிருந்த மன நிலையில் பேச்சு வளர்ந்தால் தன் மரியாதைக்கே பங்கம் ஏற்படும் என்று எண்ணினார் அவர். சற்று நேரம் வெளியே மனைவியுடன் உலாவுவதன் மூலம் அந்தச் சூழ் நிலைக்கு மாற்று ஏற்படுத்த முயன்றார்.

இடையே விசாலம் தன் கணவனுக்காக வேறு வேஷ்டி கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அதை உடுத்திக்கொண்டு, இலேசாக ஒருமுறை இருமிவிட்டு, மறுபடி மனைவியை வைவதில் ஈடுபட்டான் தியாகராஜன்.

“கணவன் பாடு; மனைவி பாடு” என்று சிவராம அய்யரும், மீனாக்ஷியம்மாளும் வெளியே உலாவச் சென்று விட்டனர்.

வெளியே இப்போது காற்று இதமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. எனினும் உஷ்ணமடைந்திருந்த அய்யரின் மன நிலையைச் சாந்தப் படுத்தக்கூடிய சக்தி அதற்கு இல்லை.

ஸானடோரியத்தின் வெளிப்புறத்தில் அத் தம்பதிகள் மௌனமாக நடந்து கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் நிலவொளியில் மோகனக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. பணக்காரர்கள் குடும்பத்துடன் தங்கி, சகல வசதிகளுடன் நோயாளிகளை கவனித்துக் கொள்ளுமாறு அமைக்கப்பட்டிருந்த ‘காட்டேஜ்’ வரிசைகள் சந்திரனொளியில், அழகிய கிராமம்போலத் தோற்றமளித்தன.

சிவராமய்யரின் மனக் கண்ணெதிரே இவ்வழகிய காட்சிகள் மங்கி, சிதைந்து போனதாக அவர் நினைத்த அவருடைய பெண்ணின் இல்லற வாழ்வின் அவலக் காட்சிதான் நிழலாடியது. இரண்டு பர்லாங்கு தூரத்துக்கப்பாலிருந்த ரயில் பாலத்தின் மேல் மனைவி சகிதம் அமர்ந்து, உருக்குலைந்து கிடந்த தமது ஆசைச் சிதைவுகளை எல்லாம் உள்ளத்தில் ஒட்டவைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார் சிவராமய்யர்.

* * *

தஞ்சை ஜில்லாவின் மிராசுதார்களில் சிவராமய்யரும் ஒருவர். ‘ஆஸ்திக்கு ஒரு பிள்ளையும், ஆசைக்கு ஒரு பெண்ணும்’ என்று சொல்வதற்கு ஏற்றாற்போல, சுந்தரமும், விசாலமும் அவருக்கு இரண்டு சந்ததிகள். கண்களை இமைகள் காப்பதுபோல, பிள்ளையையும், பெண்ணையும் அவர் அருமையாகப் போற்றி வளர்த்தார்.

விசாலத்துக்குக் கல்யாண வயது வந்ததும் அவர் எடுத்துக்கொண்ட சிரமத்திற்கு அளவேயில்லை. கட்டுக் கட்டாக ஜாதகங்களை வாங்கி வெகு ஜாக்கிரதையாக மாப்பிள்ளையைப் பொறுக்கி எடுத்தார்.

கடைசியில் தியாகராஜன்தான் விசாலத்துக்குக் கணவனாக வாய்த்தான். சகல விதங்களிலும் அவன் விசாலத்துக்கு ஏற்ற கணவனாகவே அமைந்தான். கல்யாணத்தின்போது, அவன் எம். பி. பி. எஸ். லாஸ்ட்க்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். தன்னுடைய தகப்பனாருக்கு ஒரே பிள்ளை அவன். தகப்பனார் சென்னையில் ஒரு சர்க்கார்

உத்தியோகஸ்தர். நல்ல சொத்தும் செல்வாக்கும் உள்ள மனிதராகவும் இருந்தார்.

புகுந்த இடத்திலும் விசாலத்துக்கு ஒரு குறையும் இருக்கவில்லை. கண் நிறைந்த கணவன்; ஆதரவுடன் கூடிய மாமனாரும் மாமியாரும் இருந்தனர். பணக்காரச் சூழ்நிலையில் அமைந்த சலனமற்ற வாழ்க்கை. புதிதாகப் புக்ககம் வந்தடைந்திருக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கு இவைகள் பாக்கிய வசத்தால் உண்டான லட்சிய சாதனங்கள்தானே!

ஆனால் மூன்று வருஷங்களுக்குப் பிறகு விசாலம்—தியாகராஜன் ஆதர்ச வாழ்க்கையில் துன்ப அநுபவங்களின் பயங்கர நிழல்கள் படர்ந்து, மனத்திற்குச் சொல்லொணாத கிலேசத்தை உண்டு பண்ணின. விசாலம் தன் மாமியாரை இழந்தாள். மாமியார் இறந்து போகிற விஷயம் மாத்திரம் ஒரு குடும்பத்தின் சந்தோஷ அநுபவங்களுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கக் கூடியதாக இருந்து விட முடியாதே!

தியாகராஜனின் தகப்பனாருக்கு அந்த வயதிலே மறு விவாகத்தில் சபலம் தட்டிய போதுதான் நிலைமை சங்கடமுள்ளதாக மாறியது. ஆனால் அந்த மனிதர் பிடிவாதமாகவே இருந்து, மறு விவாகம் செய்து கொண்டார். தகப்பனாருக்கும், பிள்ளைக்கும் இதனால் பெரிய மனஸ்தாபம் உண்டாகியது. தனக்குள்ள சொத்தின் பாகத்தைப் பிரித்துக்கொண்டு மனைவியுடன் தனிக் குடித்தனம் போக விரும்பினான் தியாகராஜன்.

அவன் நிலைமை அப்போது தர்மசங்கடமாக இருந்தது. படிப்போ பூர்த்தியடையவில்லை. தகப்பனாரின் போக்கோ விபரீதமானதாக இருந்தது. தாய் இறந்த துக்கம் வேறு அவனை வெகுவாகப் பாதித்தது. இவைகளெல்லாம் அவன் மனநிலையையும், தேகநிலையையும் பயங்கரமாகப் பாதித்தன.

அருமைப் பெண்ணிடமிருந்து, ஒரு நாள் சிவராமய்யருக்கு வந்த கடிதம் அவருக்கு 'இடி' விழுந்தது போன்ற உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணியது. அந்தக் கடிதம் பேசியது:

"அப்பாவுக்கு அநேக நமஸ்காரம்,

மாப்பிள்ளையைத் தாம்பரம் ஸானடோரியத்தில் க்ஷயரோக சிகிச்சைக்காக அநுமதித்திருக்கிறார்கள். கொஞ்ச நாட்களாகவே அவருக்கு இலேசான ஜுரமும் இருமலும் இருந்து வந்தன. பரீட்சையை முன்னிட்டுக் கொஞ்சம் சிரமப்பட்டு வாசித்ததால், உடம்பு அதிகமாகி க்ஷயரோகத்தில் கொண்டு போய் விட்டிருக்கிறது. சீக்கிரமே குணமாகிவிடும் என்றுதான் சொல்லுகிறார்கள். எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது. உன் பிரியமுள்ள

விசாலம்."

மிகுந்த பரபரப்புடன் மனைவி சகிதமாகச் சென்னைக்கு வந்தார் சிவராமய்யர். மனிதனுக்கு இந்த வியாதிதான் வரலாம், அல்லது வரக் கூடாது என்ற நியதியா இருக்கிறது? ஆனால் கதைகளிலெல்லாம் காணப்படாத அதிசயங்கள் தியாகராஜனின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்தன.

மகனுடைய இத்தகைய இக்கட்டான நிலையில், தியாகராஜனின் தகப்பனார் தன் கடமையை மறந்ததோடில்லாமல், மறு விவாகம் செய்துகொண்ட மோகத்தில் தன் பிள்ளையின் வைத்தியச் செலவுகளையே ஏற்க மறுத்தார். பிள்ளைக்குக் கல்யாணமானதுமே அவனைப் பற்றிய பொறுப்புகள் யாவும், தம் சம்பந்தியைத்தான் சார்ந்தது என்று எண்ணினார் போலும்!

ஆனால் சிவராமய்யர் தம் சம்பந்தியின் உதாசீனத்தால் மனம் சோர்ந்து விடவில்லை. அவரிடம் பணம் இருந்தது; விசாலத்துக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. முக்கண் படைத்த ஆதிசிவனுக்காக மலை முனையில் தவம் புரிந்த உமையவளைப் போல, விசாலமும் கணவன் புத்துயிர் பெற்றெழத் தவமிருந்தாள்.

கணவன்—மனைவி என்ற தொடர்பினின்றும் விடுபட்டு, தாம்பரம் ஸானடோரியத்தி

லேயே பணம் படைத்தவர்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட 'காட்டேஜ்' ஒன்றில் தியாகராஜன் சிகிச்சை பெற்று வந்தான். சில சமயங்களும் பெண்ணின் துணைக்காகத் தம் மனைவியையும் அனுப்பிவிட்டு, வெளியிலிருந்தபடியே மாப்பிள்ளையின் தேக ஆரோக்கியம் அபிவிருத்தி யடையும் தினத்தை எதிர்நோக்கியிருந்தார்.

நான்கு வருடங்கள் கழிந்தன. காலத்தின் சுழற்சியினாலும், கடவுள் கருணையாலும் அன்பு மனைவியின் இடைவிடாத சிசுருஷையினாலும் தியாகராஜன் இந்த நான்கு வருடங்களுக்குப் பிறகு பூரணமாகக் குணமடைந்து கொண்டிருந்தான்.

ஐயரின் மனத்திரையில் சுழன்றாடிய இப் பழைய ஞாபகங்கள் அவருடைய மன உணர்ச்சிகளை அதிகப்படுத்தின. நோயிலிருந்து விடுபட்டு, தம் பெண்ணுடன் மாப்பிள்ளை நடத்தப்போகும் புதிய இல்லற வாழ்க்கை எப்படி அமையப் போகிறதோ என்ற ஆவேசம் அவர் மனத்தை வாட்டியது. நேரம் போவதுகூடத் தெரியாமல், சாலைப் பாலத்தில்மேல் தம் மனைவியுடன் இதைப் பற்றியே தர்க்கித்துக் கொண்டிருந்தார்.

தூரத்தில் எங்கோ, 'எலக்டிரிக் ட்ரெயின்' கடகடத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நினைவுகளிலிருந்து விடுபட்டு, 'காட்டேஜை' நோக்கித் திரும்ப அவர் தீர்மானித்தார்.

★

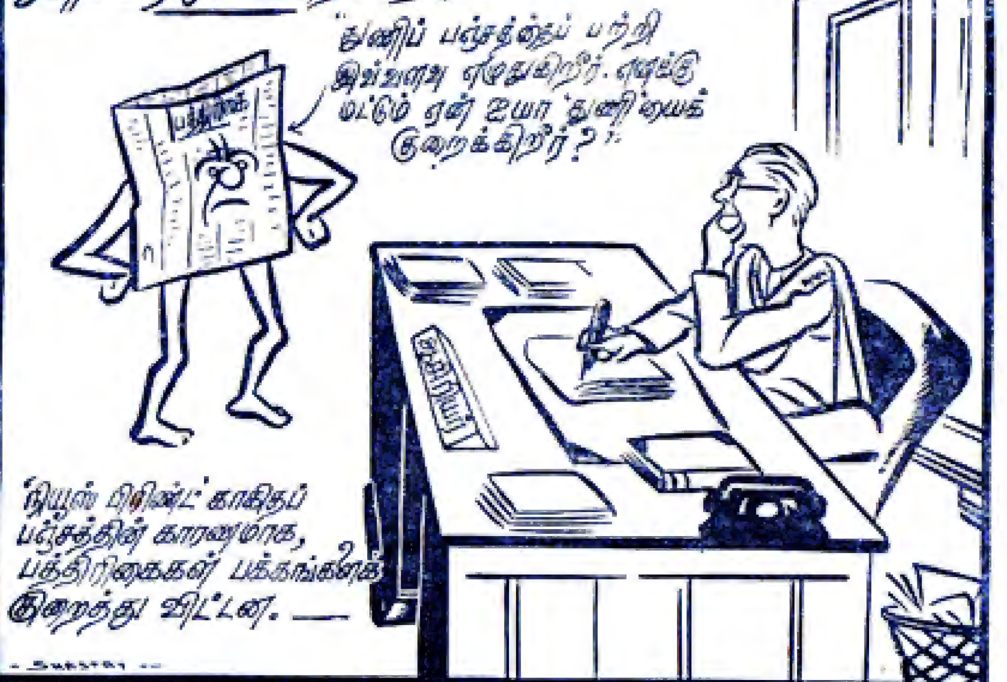
தியாகராஜனின் உள்ளமும் நிலை பிறழ்ந்து தவித்துக் கொண்டிருந்தது. தூக்கமே வரவில்லை அவனுக்கு. கொஞ்ச நாட்களாகவே அவன் விசாலத்தினிடம் அடிக்கடி சிடுசிடுத்துக்கொண்டிருந்தான். இதன் காரணம்தான் என்ன? மனத்திலுள்ளே எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்த இரு குரல்களில் ஒரு குரல் சொல்லியது:

'விசாலத்தை நீ கோபித்துக் கொள்வது நியாயமா. தண்ணீரை வேண்டுமென்று உன் மேல் அவள் கொட்டினாளா? கை தவறித் தானே? அதற்காக அருமையாக வளர்த்த அவளுடைய தாய் தந்தையர் எதிரே, மனம் நோகும்படி அசப்யமான வார்த்தைகளைச் சொல்லித் திட்டினாயே?'

எதிர்க்குரல் பதில் அளித்தது:

'அவளுக்கு வர வர என்னிடம் அசிரத்தை. அதன் விளைவுதான் இந்த அஜாக்கிரதை. மனைவியைக் கோபித்துக்கொள்ள எனக்குப் பாத்தியதை இல்லையா?'

'பாத்தியதையா...? பாத்தியதை உள்ள உன் தகப்பனாரே உனக்குச் சமயத்தில்

கைகொடுத்து உதவ முன் வரவில்லையே? நேற்று வந்த மனைவியும், அவளைச் சார்ந்தவர்களும் தானே உனக்கு உயிர் ஊட்டினார்கள்? அந்த நன்றிகூட உனக்கில்லையே?”

தியாகராஜன் திணறினான். தீவிரமாகச் சிந்தனை செய்தால், விசாலத்தைப் போன்ற ஒரு லட்சிய மனைவி கிடைப்பதற்கு அவன் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்றே தோன்றியது. கணவனுடைய வாழ்வையே லட்சியமாகக் கொண்டு, அவனுடைய அன்பையும், பிரேமையையும் எதிர்பார்த்து நிற்கும் அவளுக்கு அநீதி செய்வதாகவே அவனுக்குத் தோன்றியது. அவளைச் சொல்லியும் குற்றமில்லை. நோயினின்று பூரணமாகக் குணமடைந்திருப்பினும்கூட, அவளை எதிர் நோக்கியிருக்கும் புது வாழ்க்கைக்குரிய நம்பிக்கை அவன் மனத்தில் எழவில்லை. வாழ்வே இருண்டு கிடப்பதாக அவன் நினைத்தான். 'பளிச்'சென்று அவனுக்குக் காலையில் சானடோரியத்தின் தலைமை டாக்டரும் தானும் நிகழ்த்திய சம்பாஷணை அவன் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அவனுடைய சந்தேகமான கேள்விக்குத் தான் அவர் பதில் சொன்னார்:

“தியாகராஜன், நீ கூடவா இப்படி அதைரியப்படுகிறாய்? க்ஷயரோகம் வந்துவிட்டால் வாழ்க்கையே வீணாகி விட்டதா என்ன? வைத்திய முறைகள் அமோகமாக வளர்ச்சியடைந்திருக்கும் இந்த நாகரிக யுகத்தில், ஒரு 'மெடிகல் ஸ்டூடண்ட்' இப்படி மனம் சோர்ந்து போகலாமா? நீ பூரண மனிதனாகவே விளங்குகிறாய். இன்னும் பத்து நாட்களில் உன்னை 'டிஸ்சார்ஜ்' செய்து விடுகிறேன். நம்பிக்கையையும், மனோ பலத்தையும் கொண்டு உன் இல்லற வாழ்வைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளலாம்! குழந்தை, குட்டிகளுடன் பெருவாழ்வு வாழ நான் உன்னை ஆசீர்வதிக்கிறேன்.”

தலைமை டாக்டர் அநுபவஸ்தர். அவருடைய இந்த ஆசீர்வாதத்தைக் காலையில் தியாகராஜன் அதிகமாகப் பொருட்படுத்தவே இல்லை. டாக்டர் இதைச் சொல்லிவிட்டுச் சென்ற பின்னரும் கூட, அவன் உற்சாகமில்லாதவனாகவே திகழ்ந்தான். ஆற, அமர யோசித்துப் பார்க்கையில்தான் அவனுக்கு ஞானோதயம் ஏற்பட்டது.

“மாறி மாறி வரும் இரவு பகல்களின் தன்மையினைப்போல, இன்பமும், துன்பமும் கலந்துதானே வாழ்க்கை பூரணத்வம் பெறுகிறது? துன்ப அநுபவங்களிலிருந்து மீண்டு இன்பப் பகுதிக்கு வரும்போது, அதற்கான மனோபலத்தை உண்டாக்கிக் கொள்வதுதானே நியாயம்?” என்று எண்ணமிட்டது அவன் மனம்.

“விசாலம்!......” என்று குரல் கொடுத்தான் தியாகராஜன். சின்னதாக எரிந்து கொண்டிருந்த ஹரிக்கேன் விளக்கைப் பெரிது பண்ணிவிட்டு அவனருகில் வந்தாள் விசாலம். கசங்கிய மலரைப்போல, அவள் முகம் கன்னிப் போயிருந்தது.

“உங்க அப்பாவும், அம்மாவும், இன்னும் வெளியிலே யிருந்து வரவில்லை......? அசடு...எதற்காக இப்படி அழுதிருக்கே...?”

அவன் குரலில் குழைவு கண்டது.

“நான் ஒன்றும் அழலே......”

“எனக்குத் தெரியாதாக்கும்......ஏதோ கோபத்திலே இரண்டு வார்த்தை சூடாகச் சொன்னால், அதற்காகவா இப்படி வருத்தப்படணும்! இனிமேல் நான் புது மனிதன், விசாலம்! என் மனத்தின் பலவீனத்தை உதறி யெறிந்து விட்டேன் . ...”

இலக்கிய நீதியில் அவன் பேசியதைக் கேட்டு, 'கலீ'ரென்று சிரித்தாள் விசாலம்.

தூய அன்பும், விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மையும்தானே தாம்பத்தியத்தின் வெற்றிக்கு மூல காரணம்? பரஸ்பரம் மாறாத பிரேமை மாத்திரம் பரிணமித்திருக்குமானால் அதுவே ஸ்வர்க்கானுபவ மல்லவா? எந்தப் பிரிவுதான் அதில் பிளவை உண்டு பண்ண முடியும்?

அந் நிலையில், அந்த இளம் தம்பதிகளின் உள்ளத்திலும், ஏககாலத்தில் இந்த எண்ணம்தான் மின்னலிட்டது.

* * *

'நாட்டேறை' மூடியிருந்த தட்டிக்கு வெளியே சிவராமய்யரும், மீனாக்ஷியம்மாளும் ஒருவரையொருவர் அர்த்த புஷ்டியுடன் பார்த்துக் கொண்டனர். பெண்ணும், மாப்பிள்ளையும் பேசிக் கொண்டதைக் கேட்டறிந்திருந்த அவர்கள் மனத்திலும் புது உற்சாகம் தலையெடுத்தது. சிவராமய்யர் இப்போதுதான் சானடோரியத்தின் வெளிப்புறத்து அற்புதமான நிலவுக் காட்சியை ரஸித்தார். வெண்மேகம் ஒன்றிலிருந்து பிரிந்துக் கிளம்பிய சந்திரன், தன்னுடைய லாவண்யமான கிரணங்களினால், இயற்கை யன்னையின் உடலுக்குப் புது மெருகு பூசிக் கொண்டிருந்தான். அந்த மலர்ச்சியை, புத்துயிர் பெற்றுப் பெரு வாழ்வு வாழவிருக்கும் விசாலம்—தியாகராஜன் தம்பதிகளின் வாழ்வோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் பெருமிதம் கொண்டது அவருடைய உள்ளம்.

மந்திரவாதி விளையாட்டு

சாமா

ஒரு நாள் ராமுவும் குண்டுமணியும் வந்து "டேய் பசங்களா! நீங்களெல்லாரும் எதிரே உட்காருங்கள். நாங்கள் ஒரு பெரிய மந்திரவாதியிடம் போய் ஏழு நாள் பட்டினி இருந்து ஒன்று கற்றுக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அது என்னது தெரியுமா? அது தான் மாயஜால வித்தை. இப்பொழுது ஒரு வித்தையை உங்களுக்குச் செய்து காண்பிக்கப் போகிறோம்" என்று சொன்னார்கள். அவ்வளவு தான்; பையன்கள் எல்லோரும் ஆரவாரம் போட்டு, "பலே! பலே! பேஷ்!" என்றார்கள்.

"இதோ பாருங்கள். இது என்ன தெரிகிறதா? இது ஒரு கிளாஸ் டம்ளர். இதில் நிறையத் தண்ணீர் ஊற்றுகிறேன். இப்பொழுது இந்த டம்ளரைத் துணியால் மூடித் திறக்கிறேன். தண்ணீரில் மாய மீன்கள் நீந்துவதைப் பார்க்கலாம்" என்று சொல்லி விட்டுக் குண்டுமணி கண்ணாடி டம்ளரில் தண்ணீர் ஊற்றி மூடினான்.

ராமு 'சூ மந்திரக்காளி, அந்திராக்காளி, சமுத்திராக்காளி, மாயாக்காளி!' என்று மந்திரம் சொல்லி டம்ளரைத் திறந்தான்.

"ஐயையே, இது என்ன வித்தை! டம்ளரில் இருந்த ஜலத்தையும் காணோம். மீனையும் காணோம்!" என்று பையன்கள் பரிகாசம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள். "டம்ளர் ஓட்டை டோய்!" என்றான் சங்கர்.

மந்திரவாதி ராமு, "உங்களுக்கு விஷயம் புரியாமல் கத்துகிறீர்கள். என்ன நடந்திருக்கிறது என்று மந்திர சக்தியினால் பார்த்து விட்டேன். மாய மீன்கள் ரொம்ப தூரத்திலிருந்து தாங்கள் வந்த களைப்பினால் டம்ளர் ஜலத்தைக் குடித்து விட்டன!" என்றான். "அப்பொழுது மீன்களாகிலும் டம்ளரில் இருக்க வேண்டாமா? அவைகள் எங்கே? காட்டு!" என்றான் சங்கர்.

மந்திரவாதி ராமு கொஞ்சமாகிலும் கலங்காமல் "அதுதான் மாய மீன்கள் என்று சொன்னேனே? அவைகள் கண்களுக்கு எப்படித் தெரியும். எனக்குத்தான் தெரியும். உங்களுக்குத் தெரியாதுதான்!" என்று அடித்துச் சொன்னான்.

உடனே பையன்கள் எல்லாரும் காதோடு என்னவோ பேசிக் கொண்டார்கள்.

பிறகு, "டேய் ராமு, குண்டுமணி! நீங்கள் இரண்டு பேரும் சற்று முன் சொன்னபடி எங்களுக்கு மாய மீன்கள் காண்பிக்காவிட்டால் உங்களை நாங்கள் என்ன பண்ணுகிறோம் பாருங்கள்!" என்று சொல்லி எல்லாப் பையன்களும் சேர்ந்து ராமுவையும், குண்டுமணியையும் துரத்திக் கொண்டு தெருவெல்லாம் ஓடினார்கள். அவர்கள் ஒருவர் கைக்கும் அகப்படாமல் ரொம்ப வேகமாக குண்டுமணியும் ராமுவும் ஓடினார்கள். அப்படி ஓடினவர்களுக்கு எதிரே சொல்லி வைத்தாற்போல் ஒரு செம்படவன் மீன் கூடையைச் சுமந்துகொண்டு வந்தான். குண்டுமணி அவனைப் பார்க்காமல் ஓடி அவன் மேலே மோதிக் கீழே தள்ளி விட்டுத் தானும் விழுந்தான். ராமுவும் கூடவே வந்து விழுந்தான். இரண்டு பேர் உடம்பு முழுவதும் மீன் அபிஷேகமாக இருந்தது.

பையன்கள் எல்லோரும் 'கூ, கூ' வென்று சிரித்தார்கள். "வேணும் கட்டைக்கு வேணும்! வெண்கலக் கட்டைக்கு வேணும்!" என்று குதித்துக் கொண்டே போனார்கள்.

2. சங்கரன் அரசனானான்!

சங்கரனை ஏற்றிச் சென்ற படகு போய்க் கொண்டேயிருந்தது. 'ஓ' வென்ற பேரிரைச்சலுடன் சமுத்திர அலைகள் மோதும்போது படகு கவிழ்ந்து விடுமோ என்று தோன்றியது. சங்கரனுக்கு மட்டும் பயம் அதிகமாகத் தெரியவில்லை. அவன்தான் கண்களைக் கெட்டியாக மூடிக் கொண்டு விட்டானே? ஆனால் அவன் உடம்பு மட்டும் 'வெட வெட'என்று நடுங்கியது. அதற்குக் காரணம் பயம் அல்ல; பல்லைக் கிட்டும் குளிர்தான்.

நடுக்கடலில் அந்தமாதிரி நடுங்கிக் கொண்டே எத்தனை தூரம் போனான் என்று சங்கரனுக்குத் தெரியாது. பொழுது விடிந்து வெய்யில் அவன் மேல் உறைக்க ஆரம்பித்த பிறகுதான் அவன் கண்ணை விழித்துப் பார்த்தான். ஆனால் அப்பொழுதும் அவன் கொந்தளிக்கும் சமுத்திரத்தில்தான் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

'எத்தனை நாளைக்கு இந்தமாதிரி போய்க்கொண்டிருக்க முடியும்? இந்த எல்லையற்ற பிரயாணம் எங்கேபோய் முடியுமோ? சமுத்திரத்திலேயே முழுகி உயிர் விடுவதைத் தவிர வேறு வழி இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே!' என்று நினைத்துச் சங்கரன் துக்கம் தாங்காமல் கண்ணீர் விட்டான்.

முதலில் இவ்வளவும் கனவு என்று நினைத்தான். ஆனால் நேரம் ஆக ஆக அவனுக்கு உண்மையிலேயே தான் கடலில் மிகவும் ஆபத்தான நிலையில் இருப்பது தெரிந்தது. ஆனால் அதற்கு அவன் என்னத்தைச் செய்ய முடியும்? தன் பலம் கொண்ட மட்டும் 'உதவி! உதவி!' என்று கத்தலாமா என்று சங்கரன் நினைத்தான். ஆனால் ஜன சஞ்சாரமற்ற நடுச் சமுத்திரத்தில் அவனுக்கு உதவி செய்ய யார் வருவார்கள்? மேலும் தன் இஷ்டப்படி செல்லும் அந்தப் படகில் எழுந்து நிற்பதற்கே சங்கரனுக்கு அச்சமாயிருந்தது. அதற்கு ஏற்றாற்போல, மலைபோன்ற அலைகள் கிளம்பி அந்தப் படகைக் கவிழ்த்து விடுவதற்கு முயற்சி செய்தன. சங்கரனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தோன்றவில்லை.

அந்தச் சமயம் அந்த வழியாக ஒரு கப்பல் வந்தது. கப்பல் மாலுமிகளில் ஒருவன் மேல் தட்டிலிருந்து சமுத்திரத்தைத் தூரதர்சினியின் மூலம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் பார்வை, ஆளில்லாமல் தானாகச் செல்லும் படகின்மேல் விழுந்தது. அவன் உற்றுக் கவனித்தான். தூரதர்சினியின் மூலம் அந்தப் படகில் சங்கரன் நடுங்கிக் கொண்டு படுத்திருப்பது நன்றாய்த் தெரிந்தது.

உடனே மாலுமி பரபரப்புடன், ஆபத்துக் காலத்தில் உதவுவதற்காகக் கப்பலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பட

யைத் தக்க ஆட்களுடன் அனுப்பி அந்தப் படகைக் கவிழ்ந்து விடாமல் கப்பலுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும்படி ஏற்பாடு செய்தான்.

கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் சங்கரன் கப்பலுக்கு வந்து சேர்ந்தான். கப்பல் மாலுமிகள், அவன் எப்படிப் படகில் தனியாக அகப்பட்டுக் கொண்டான் என்கிற விஷயத்தைச் சொல்லும்படி கேட்டனர்.

"நான் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது என்னை யாரோ படகில் கட்டிப்போட்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். நேற்று, பாதி ராத்திரியில் திடீரென்று நான் விழித்துக் கொண்டேன். அப்போது சமுத்திரத்தில் படகில் நான் மிதந்துகொண்டிருப்பது தெரிய வந்தது!" என்று சொன்னான் சங்கரன்.

மாலுமிகள் அவனுக்கு வேண்டிய ஆகாரங்களைக் கொடுத்து அவன் பசியைத் தணித்தனர்.

பிறகு கப்பல் வெகு தூரம் சென்று ஒரு பெரிய தீவின் துறைமுகத்தை அடைந்தது. மாலுமிகள் சங்கரனை அங்கே இறக்கி விட்டனர்.

சங்கரனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அது மூற்றிலும் புதிய ஊராயிருந்தது. மனம் போன போக்கில் சங்கரன் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

அந்த ஊரில் எங்கே பார்த்தாலும் போர்டுகள் தென்பட்டன. அவற்றில் எல்லாம் "இந்த ஊர் ராஜாவின் அரண்மனையில் அவரது அறையின் ஜன்னலில் மூன்று காகங்கள் ஓயாமல் கரைகின்றன. விரட்டினால் நகருவதில்லை. மகாராஜா இந்தக் காகங்களின் தொல்லை தாங்காமல் தவிக்கிறார். ஆறு மாதமாக ஓயாமல், இரவு வேளை தவிர, அந்தக் காகங்கள் சதா கரை

கின்றன. அவை என்னத்துக்காகக் கரைகின்றன என்பதைக் கண்டு பிடித்துச் சொல்லுவதோடு அவைகள் இனி மேல் கத்தாமல் இருக்க வழியும் சொல்ல வேண்டும். இதைச் செய்பவருக்கு ராஜகுமாரியையும் ராஜ்யத்தையும் கொடுக்க மகாராஜா தயாராயிருக்கிறார்!" என்று எழுதியிருந்தது.

சங்கரனுக்குச் சந்தோஷம் தாங்கவில்லை. அவனுக்குத்தான் பறவைகளின் பாஷை தெரியுமே! அரண்மனையை நோக்கி உற்சாகத்துடன் உடனே நடையைக் கட்டினான்.

அரண்மனை வாசலை அடைந்ததும் வாயிற் காவலனைப் பார்த்து, "காவலாளியே, அரசனுடைய அறையின் ஜன்னலில் ஓயாமல் கரையும் காகங்களை நான் பார்க்க வேண்டும். அவை ஏன் கரைகின்றன என்று நான் கண்டு பிடிக்க விரும்புகிறேன்!" என்றான்.

வாயிற் காவலன் அலட்சியமாக அந்தக் காகங்கள் கரையும் அறையின் ஜன்னலுக்கு அவனை அழைத்துச் சென்றான். அந்தக் காவலன் தான் தினந்தோறும் இம்மாதிரி எத்தனையோ பேரைப் பார்த்து வருகிறானே!

காகங்கள் மூன்றும் வரிசையாக உட்கார்ந்து ஓயாமல் கரைவதைக் கேட்ட மறு நிமிஷமே சங்கரனுக்கு அதன் அர்த்தம் விளங்கி விட்டது.

உடனே சங்கரன் அரசனிடம் சென்று "மகாராஜா, காகங்கள் என்னத்துக்காக ஓயாமல் கரைகின்றன என்பது எனக்குத் தெரியும். சொல்லலாமா?" என்று பணிவுடன் கேட்டான்.

அரசனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை.

"பறவைகளின் பாஷை நன்றாய்த் தெரிந்தவன் மாதிரி அலட்சியமாகப் பேசுகிறாயே? உன்னைப் போல் எத்தனையோ பேர் வந்து என்னென்

னவோ சொல்லி விட்டார்கள். ஆனால் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. எனக்கு இப்போதெல்லாம் காகங்களின் தொந்தரவு கூடத் தெரியவில்லை. உன்னைப் போல் காகங்கள் கரைவதின் பொருளைக் கண்டு பிடிப்பதாகக் கூறிக் கொண்டு வருகிறார்களே அவர்கள் தொந்தரவுதான் பெரிதாயிருக்கிறது!" என்றான் அரசன்.

"மகாராஜாவே, உண்மையிலேயே எனக்குப் பறவைகளின் பாஷை தெரியும். நீங்கள் கொஞ்சமும் என் மீது சந்தேகப்பட வேண்டாம்!" என்றான்.

வாலிபனான சங்கரனுடைய முகத் தோற்றத்தில் மயங்கிய அரசன், "சரி. அந்தக் காகங்கள் என்ன சொல்லுகின்றன? சொல், பார்க்கலாம்!" என்றான்.

"தாய்க் காகமும் தந்தைக் காகமும் தங்கள் மகன் யாருடன் இருக்க வேண்டும் என்பதைத்தான் தங்களைக் கேட்கின்றன. பிள்ளைக் காகமும் அதைத் தான் கேட்கிறது!" என்றான் சங்கரன்.

அரசன், "இவ்வளவு தானே! மகன் தகப்பனாரிடம் இருக்க வேண்டும். தாய் மகனிடம் இருக்க வேண்டும்!" என்றான்.

"மகாராஜா, இதை அந்தக் காகங்களைப் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்!" என்றான்.

அரசன் அதேமாதிரி சொன்னான். காகங்கள் மூன்றும் உடனே மறைந்து விட்டன.

அரசனுக்கு உண்டான அதிசயத்துக்கு எல்லையில்லை. பல மாதங்களாக ஓயாமல் காகங்கள் கரைந்து வந்தன. என்னத்தை யெல்லாமோ செய்து பார்த்தும் அவை நகரவில்லை. அவை மந்திரத்துக்கும் அசையவில்லை. தந்திரத்துக்கும் அசையவில்லை. கடைசியில் சங்கரன் அவைகளை ஒரு நிமிஷத்தில் விரட்டி விட்டானே!

அரசன் நகரத்தைப் பிரமாதமாக அலங்கரிக்கும்படி உத்தர விட்டான். தேசத்துக்குப் புதிய அரசன் வருகிறான் என்றால் சும்மாத் தானா? அத்துடன் அவன் மகாராஜாவின் மாப்பிள்ளை!

அரசன் சங்கரனுக்குத் தன் ராஜ்யத்தையும் கொடுத்துத் தன் அருமைக் குமாரியையும் விமரிசையாக விவாகம் செய்து கொடுத்தான். அந்தத் தேசம் முழுவதும் உற்சாகத்தில் ஆழ்ந்தது.

சங்கரனைச் சிறு வயது முதல் எடுத்து வளர்த்த பிரபு, முன்பு வானம்பாடி சொன்ன மாதிரியே சகல சொத்துக்களையும் இழந்து பரம ஏழையாகி விட்டான். அவன் சங்கரனை நினைத்து நினைத்து வருந்தினான். சங்கரனுக்குத் தான் செய்த துரோகத்தை நினைத்துக் கண்ணீர் விட்டான்.

சங்கரன் அரசனானதும் முதலில் அவன் செய்த காரியம் என்ன தெரியுமா? தன்னைச் சிறு வயது முதல் எடுத்து வளர்த்த பிரபுவைத் தேடி அழைத்து வரும்படி தன் மந்திரியை அனுப்பி வைத்தான்.

பிரபு வந்து சேர்ந்ததும் அவனுக்குச் சங்கரனைப் பார்க்கவே வெட்கமாயிருந்தது. 'நான் அவனைத் தீர்த்துவிட நினைத்துக் கடலிலே தள்ளியதற்கு அவன் இப்பொழுது, எவ்வளவு அன்பாயிருக்கிறான்!' என்று நினைத்து வருந்தினான். ஆனால் சங்கரன் அவனை வருந்தும்படி விடவில்லை.

பிறகு சங்கரன் அரசனானதும் செய்த அடுத்த காரியம் என்ன தெரியுமா? உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதான். அரண்மனை நந்தவனத்தில் உலகத்தில் உள்ள எல்லாப் பறவைகளையும் வரவழைத்து வளர்த்து வந்தான். பறவைகள் அவனிடம் மிகவும் அன்பாக இருந்தன. ஆகவே அவனை ஊரில் எல்லாரும் 'பறவை மன்னன்' என்று அழைக்க ஆரம்பித்தனர். **(முற்றும்)**

என். எஸ். மணி

சுசீலாவுக்கு, நினைவு தெரிந்த நாள் முதல் துன்பமும் வேதனையுமே உற்ற துணைகளாக இருந்து வந்திருக்கின்றன. அதனால், அவைகளைக் கண்டு பயப்படுவதை விட்டொழித்து இன்று தானாகச் சம்பாதித்துத் தன் வாழ்க்கையை நடத்தக்கூடிய அளவுக்கு அவள் மனோ திடம் பெற்றிருந்தாள். இருந்தாலும் இன்று அவள் அநுபவித்த வேதனையைப் போல இதற்கு முன் ஒரே ஒரு தடவைதான் அநுபவித்திருக்கிறாள். பல வருஷங்களாகத் தன்னை வளர்த்து வந்தவர்கள் தன்னுடைய சொந்தத் தாய் தந்தையர் அல்ல என்பதை அவர்கள் ஒரு நாள் போட்ட கூச்சலிலிருந்தும் சண்டையிலிருந்தும் தெரிந்து கொண்டாள். அப்புறம் தான் அவளுக்குத் தான் அப்பா என்று நினைத்திருந்தவர் எப்பொழுதும் தன்னைக் கொடுமையாகவே நடத்தும் காரணம் புலப்பட்டது. 'அம்மா' என்று நினைத்திருந்தவளும், சில சமயம் கருணை புடனிருந்தாலும், உண்மையான அன்பைக் காட்டவில்லை. அதனால் அவள் தன் சொந்தத் தாய் தந்தையரை நினைத்து அன்று ஏங்கித் துடித்தாள். எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அவள் பார்த்திருக்கிறாள். இருந்தாலும் தன்னை வளர்த்து வந்தவர்களும் தன்னை நிர்க்கதியாக விட்டுப் போய்விடவே அவளுக்கு அனாதை ஆசிரமத்தில் வாழும்படியான நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. படிப்பு முடிந்தவுடன் சுசீலாவுக்கு ஒரு கம்பெனியில் வேலை கிடைத்தது.

இதுவரையில் அவளுடைய துன்பத்திற்கும் வேதனைக்கும் காரணம், வாழ்க்கையில் பட்ட கஷ்டங்கள் என்றால், இன்று அவள் அநுபவிக்கும் கொடிய வேதனைக்குக் காரணம், சில மாதங்களுக்குமுன் அவள் வாழ்க்கையில் வந்து படிந்த எதிர்பாராத இன்பம் என்று சொல்ல வேண்டும். இன்பத்திற்குப் பின் இவ்வளவு பெரிய வேதனை மறைந்திருக்கிறதென்று தெரிந்திருந்தால் அதன் அருகில் கூடப் போய் இருக்க மாட்டாள் சுசீலா.

சில மாதங்களுக்கு முன்புதான், அவள் வேலை பார்த்து வந்த கம்பெனிக்கு மூர்த்தி என்பவர் மானேஜராக வந்தார். அவர் வயதில் சிறியவராக இருந்தாலும், அவர் பெற்றிருந்த பட்டங்களை வைத்துக் கொண்டு ஒரு குழந்தைக்கு ஆங்கில எழுத்துக்களை ஒன்றுகூட விடாமல் கற்றுக் கொடுத்து விடலாம்!

சுசீலா புது மானேஜராக வரப்போகும் மூர்த்தியின் பட்டங்களைப் பற்றித்தான் முதலில் கேட்டாள். அவைகளின் எண்ணிக்கையிலிருந்து அவன் வயதைக் கிட்டத் தட்ட ஐம்பதுக்கு மதிப்பிட்டிருந்தாள். 'முதல் நாளே அந்தக் கிழத்தின் வாயில் ஏன் போய் மாட்டிக் கொள்ள வேண்டும்' என்ற எண்ணத்துடன் அவன் வந்த தினத்தன்று, முன் ஜாக்கிரதையாகச் சற்று முன்னதாகவே காரியாலயத்திற்கு வந்து தன் இடத்தில் அமர்ந்தாள்.

சில நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு நவநாகரிக உடையணிந்த வாலிபன், மிடுக்காக உள்ளே நுழைவதையும், பின்னால் ஒரு சேவகன் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு வருவதையும் கவனித்தாள். அவன்தான் புது மானேஜர் என்பதை ஊகித்த அவள், 'இவ்வளவு பட்டங்களையும், இவர் இவ்வளவு சிறிய வயதில் சம்பாதித்து விட்டாரே! எப்பேர்ப்பட்ட திறமைசாலியாக இருக்க வேண்டும்!" என்று அதிசயப்பட்டாள்.

மூர்த்தி வந்த பிறகு காரியாலயம் புத்துயிர் பெற்றது என்றே சொல்ல வேண்டும். வேலைகளை வேண்டுமென்றே செய்யாமல் காலம் கடத்தும் குமாஸ்தாக்கள் வேலைகளைச் சீக்கிரம் முடித்து விட்டுக் கொஞ்ச நேரம் சும்மா இருந்தால், 'ஏன் வேலையில்லையா!' என்ற கேள்வி வருமே என்று பயந்து கொண்டு கையில் கொஞ்சம் வேலையைப் பாக்கி வைத்துக் கொண்டேயிருப்பார்கள். கூடுமான வரையில், புது வேலை வரும்வரையில் பழைய வேலையை நிதானமாக நிரவிவிட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் மூர்த்தி இந்த மனப்பான்மையை மாற்ற நேர்விரோதமான கொள்கையை அநுஷ்டித்தான். வேலையை முடித்துவிட்டுச் சற்று ஓய்வு எடுத்துக் கொள்பவர்களை, அவன் ஏன் என்று கூடக் கேட்கவில்லை. எப்பொழுதும் வேலை செய்வதைப் போல் பாவனை பண்ணுபவர்களைத்தான் கூப்பிடுவான். "உங்களுக்கு வேலை அதிகமாக இருக்கிறதா? சுறு சுறுப்பாக

வும் சரியாகவும் வேலை செய்ய வேண்டுமானால், நடு நடுவே ஓய்வு அவசியம். வேலை அதிகமாக இருந்தால், இந்த வசதி கிடைக்காது. உண்மையைப் பயமில்லாமல் சொல்லுங்கள். நான் உதவி செய்கிறேன்" என்பான்.

மூர்த்தியின் இந்தக் கொள்கை குமாஸ்தாக்களுக்குப் புதிதாக இருந்தது. தவிரவும் "இந்தக் காரியாலயமே, உங்களுடையது. நான் உங்களுடைய சிநேகிதன். உங்கள் கஷ்டங்களை என்னிடம் சொல்லுங்கள். என்னால் முடிந்தவரையில் உதவி செய்கிறேன்" என்று மூர்த்தி அடிக்கடி வற்புறுத்தவே, எல்லோரும் ஒரு முகமாக அவனை நேசிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இப்படி எல்லோரிடமும் மூர்த்தி கருணையுடன் நடந்து கொண்டான் என்றாலும், தன்னிடம் ஒரு தனிப் பரிவு காட்டுவதாகவே சுசீலாவுக்குப் பட்டது. உண்மையில் சுசீலாவின் குறுகுறுப்பான முகத்தில், இளமையில் அவள் பட்ட கஷ்டங்கள் விட்டுப்போன சோர்வு இருந்தாலும், அதன் அழகு மூர்த்தியை வசப்படுத்திவிட்டது. அதுவும் அவளது அடக்கமான குணமும், எதையும் சட்டென்று புரிந்துகொள்ளும் புத்திக் கூர்மையும் அவளிடத்தில் அவனுக்கு ஒரு மதிப்பையும், தனிப் பரிவையும் உண்டாக்கியிருந்தன.

இந்த நாட்களில் சுசீலா, ஒரு ஆனந்தமயமான உலகத்தில் சஞ்சரித்து வந்தாள். அந்த உலகில் மூர்த்தியையும், அவளையும் தவிர வேறு ஒருவருமே யில்லை. இந்த இன்பம் வெகுநாள் அவளுக்கு நீடித்திருக்கவில்லை. ஒரே கணத்தில் அது ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்ட கொடிய வேதனையாக மாறிவிட்டது. அதற்குக் காரணம் மூர்த்தி அவளைக் கேட்ட அந்த ஒரு கேள்விதான்.

"சுசீலா, உன் அப்பா, அம்மா எங்கிருக்கிறார்கள்? விலாசம் எனக்கு அவசியம் வேண்டும்" என்ற கேள்விதான் அது.

சுசீலா அதற்குப் பதில் கூறாமல் கண்ணீர் விடுவதின் காரணம் தெரியாமல் அவன் திகைத்தான்.

சுசீலா, தனக்குத் தெரிந்தவரையில் உண்மையை மறைக்காமல் அவனிடம் கூறிவிட்டாள். தன்னை வளர்த்தவர்கள், தன் உண்மையான பெற்றோர்களைப் பற்றித் தெரிவிக்காமலே போய் விட்டார்கள் என்பதையும் சொன்னாள்.

இதைக் கேட்டபொழுது, மூர்த்திக்கு அவளிடம் மிகுந்த அனுதாபம் ஏற்பட்டது. இந்த வயதிற்குள் இவ்வளவு துன்பங்களை அனுபவித்துவிட்ட அவள் வாழ்க்கையை இனி இன்பமயமானதாகச் செய்துவிட வேண்டும் என்ற ஆசை அவன் மனத்தில் எழுந்தது. ஆனால் கூடவே, பெற்றோர் பெயர் தெரியாத பெண்ணைத் தன் பெற்றோர்கள் குடும்பத்தில் ஏற்க மறுப்பார்களே என்ற எண்ணமும் எழுந்தது. இருந்தாலும் அவன் அதிகமாக அவர்களைப் பற்றிக் கேட்டுத் தொந்தரவுசெய்ய விரும்பவில்லை. சுசீலா குனிந்த தலையுடன் அவனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

உள்ளக் குமுறலினால், சுசீலாவின் முகம் மிகவும் களையிழந்து காணப்பட்டது. இதைக் கண்ணுற்ற, அவள் இருந்த ஆசிரமத்தின் தலைவி, "சுசீலா, நீ ஓய்வே இல்லாமல் இப்படி வேலை செய்வது நல்லதில்லை. என் தங்கை ஒருத்தி கிராமத்தில் பள்ளிக்கூடம் நடத்துகிறாள். நான் ஒரு கடிதம் எழுதித் தருகிறேன். சில நாட்கள் அங்கு போய் இருந்து விட்டு வாயேன்" என்று வற்புறுத்தினாள்.

சிறிது நேரம் யோசனையிலாழ்ந்து இருந்து விட்டுச் சுசீலா அதற்குச் சம்மதித்தாள்.

மறு நாள் சுசீலா காரியாலயத்துக்குப் போனதும் மானேஜர் மூர்த்தியிடம், ஒருமாத ஓய்வு வேண்டி விண்ணப்பம் செய்து கொண்டாள். மனக்குழப்பம் காரணமாகத்தான் சுசீலா ஓய்வு பெற விரும்புகிறாள் என்பது மூர்த்திக்குத் தெரியாமலில்லை. ஆனால் அவளைத் தடுத்து நிறுத்த அவன் விரும்பவில்லை. ஆகவே ஒரு மாத ஓய்வு பெற அனுமதித்தான் அவன்.

சுசீலா கிராமத்துக்குப் போகத் தீர்மானித்ததே ஒரு எண்ணத்தை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டுதான். அதன் பிரகாரம், புறப்படுமுன் மூர்த்திக்கு ஒரு கடிதத்தை அனுப்பினாள். அதில் "உங்கள் அன்பில் எனக்குப் பரிபூரண நம்பிக்கை இருக்கிறது. எங்கேயாவது

அந்த அன்பின் காரணமாக அரும்பாடு பட்டு வளர்த்து உங்களை இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கும் பெற்றோர்களுக்குத் தீராத மனக் கஷ்டத்தை உண்டாக்கி விடுவீர்களோ என்ற பயத்தில்தான் நான் மறுக்கிறேன். அப்படி நீங்கள் செய்வதை நான் எப்படி விரும்ப முடியும்? உங்களையும், உங்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதியையும் மறவேன். என் ஸ்தானத்திற்கு, காரியாலயத்தில் நீங்கள் வேறு ஆளை நியமனம் செய்துவிடலாம்''... என்று இருந்தது. மூர்த்தியின் அருகில் இருந்து கொண்டு, இந்தத் தியாகத்தைச் செய்ய அவளுக்குச் சக்தி ஏது!

அவள் வந்து சேர்ந்த கிராமம் ரொம்பவும் குக்கிராமமாக இல்லை. அக்கிராமத் தலைவியின் தங்கை, அவளை அன்புடன் வரவேற்று வேற்றுமை சிறிதுமில்லாமல் பழகும்படி கேட்டுக் கொண்டாள். சில தினங்களுக்குள்ளாகவே, அவளும் சௌஜன்யமாகப் பழகிவிட்டாள்.

சுசீலாவுக்கு அந்தக் கிராமத்தில் மிகவும் பிடித்தமான இடம், கோவில் நந்தவனம்தான். அவளுடைய அப்போதைய மனோ நிலைக்கு, அந்த இடத்திற்கு அநேகமாக ஒருவரும் வருவதில்லை என்ற ஒரு காரணமே ரொம்பவும் உகந்ததாயிருந்தது என்று சொல்லலாம். புஷ்பச் செடிகளையும் மரங்களையும் தவிர, வேறு யார் கண்ணிலும் படாமல், எவ்வளவு மணி நேரம் வேண்டுமானாலும் அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டு கண்ணீர் விடலாம். இந்த வசதியை அவள் அடிக்கடி பயன்படுத்திக் கொண்டாள்.

திடீரென்று கிராமத்தில் ஒரு கலகலப்பு ஏற்பட்டது. இதைக் கண்ட சுசீலா, ''அம்மா, இன்றைக்கு என்ன விசேஷம்! கிராமம் முழுவதும் அமர்க்களப்படுகிறதே!'' என்று பள்ளிக்கூடத் தலைவியிடம் கேட்டாள்.

''பக்கத்து நகரத்திலிருந்து மகாதேவன் வரப்போகிறார்'' என்று அவள் சொன்னவுடன், சுசீலாவுக்கு விஷயம் பிடிபடவேயில்லை. ''ஒரு மனிதர் வருவதற்கு இவ்வளவு கலகலப்பா!'' என்று கேட்டாள்.

''அது ஒரு பெரிய கதை. வேண்டுமானால் கேள். சொல்கிறேன்'' என்று பள்ளிக்கூடத் தலைவி ஆரம்பித்தாள்:

''எனக்கும் நான் சொல்லப் போகும் விஷயங்களெல்லாம் இங்கிருப்பவர்கள் சொல்லக் கேட்டுத்தான் தெரியும். மகாதேவன் இந்தக் கிராமத்திற்குப் பதின்மூன்று வருஷத்திற்கு முன்னால் வந்தார். அப்பொழுது அவருக்குக் கொஞ்சம் நிலபுலன் இருந்தது. தவிரவும் தோட்ட வேலையில் அபார ஆர்வம் கொண்டவர். இப்பொழுது கோவில் நந்தவனமாக இருக்கிறதே! இதுதான் அவர் தோட்டமாக விளங்கியது. தோட்டத்தைக் கொத்துவது, களை யெடுப்பது, தண்ணீர் பாய்ச்சுவது இவைதாம் அவருடைய பொழுது போக்கு.

''அப்பொழுது அவருக்கு நான்கு வயதில் ஒரு பெண் குழந்தை இருந்தது. வீட்டிற்கும் நந்தவனத்திற்கும் அதிக தூரம் இல்லாததால், அவர் குழந்தையும் தனியாக அங்கு போய் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும். பொழுது சாய்ந்ததும் குழந்தை அப்பாவிடம் தன்னை வீட்டிற்குத் தூக்கிக் கொண்டு போகச் சொல்லும்.

''இப்படி வழக்கமாக நடந்து வருகையில், ஒரு நாள் அந்தக் குழந்தை காணாமல் போய் விட்டது. சாயங்காலம் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்ட குழந்தை நந்தவனத்திற்கு வந்து சேரவில்லை. அவர் வேலையில் கருத்தாயிருந்ததால், இதை உடனே கவனிக்கவில்லை. பிறகு எங்கு தேடியும் அது அகப்படவேயில்லை. இதனால் அவர் மனம் இடிந்து போனார். அவர் மனைவி சோகத்தில் சீக்கிரம் இறந்துபோனாள்.

''அப்பொழுது கிராமத்தை விட்டுப் பக்கத்து நகரத்திற்குச் சென்றார் மகாதேவன். அங்கே அவர் ஆரம்பித்த தொழில் பெருகி அவருக்குச் செல்வம் கொழித்தது. லக்ஷக்கணக்கில் பணம் வந்தது. ஆனால் அவர் இழந்த தன் செல்வத்தை மறக்கவேயில்லை. அவர் குழந்தை விளையாடிய தோட்டத்தை நந்தவனமாக்கி இறைவன் திருப்பணிக்காகக் கொடுத்தார். இந்தக் கிராமத்திற்குப் பல நன்மைகள் செய்தார். அவர் குழந்தையின் ஞாபகார்த்தமாகத்தான் இந்தப் பள்ளிக்கூடமும் நடந்து வருகிறது. இந்தக் கிராமத்தில் யாருக்கு எந்தக் கஷ்டம் வந்தாலும் அவர்தான் தீர்த்து வைக்கிறார். அடிக்கடி இங்கே வந்து தம்முடைய பூர்வீகமான பழைய வீட்டில் தங்குவார். ஏதாவது ஒரு புதிய நன்கொடையைச் செய்து விட்டுப் போவார். இதனால்தான் அவரிடம் இந்தக் கிராமவாசிகளுக்கு இவ்வளவு பக்தி'' என்று முடித்தவுடன் சுசீலாவுக்கு மகாதேவனைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவல் எழுந்தது.

இதற்குக் காரணம், அவள் உள்ளத்தில் எழுந்த ஒரு சிறிய எண்ணம்தான். ஒரு வேளை அவரே தன் தகப்பனாக இருக்கலாம் அல்லவா! அந்த எண்ணத்திற்கு, அவள் அறிவு உடனே முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. இந்தக் கிராமத்தையோ இந்த நந்தவனத்தையோ, இந்த ஜன்மத்தில் இதற்கு முன் பார்த்திருப்பதாக அவளுக்கு ஞாபகம் இல்லை. தவிரவும் எவ்வளவு முயற்சி செய்தும் தன் நான்கு வயதில் நடந்த சம்பவம் இன்னும் அவள் நினைவுக்கு வரவில்லை. ஆகவே, அவள் ஆதாரமற்ற அந்த எண்ணத்தை அடித்து விரட்டினாள்.

மகாதேவன் ஆடம்பரமற்றவராக இருக்

து அவள் மனதை மிகவும் கவர்ந்தது. எப்பொழுதும் நல்ல காரியங்களையே செய்து வருபவர்களின் முகத்தில் பார்க்கக்கூடிய தூய்மையும் அவர் முகத்தில் பிரதிபலித்ததைக் கமலா பார்த்தாள். 'இவரைத் தந்தையாக அடைய எவ்வளவோ தவம் செய்திருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்திருந்தால் இவ்வளவு சின்ன வயதில் இவ்வளவு துன்பங்களுக்கு ஏன் ஆளாகி யிருக்க வேண்டும்!' என்று ஒரு எதிர்க் கேள்வி போட்டுத் தன் மனத்தில் எழுந்த அந்த எண்ணத்திற்கு அணை போட்டாள். ஆனால் சில சமயம் மனத்தில் ஒன்று தோன்றி விட்டால், எவ்வளவுதான் அறிவு அதற்கு எதிராக ஆதாரம் காட்டினாலும் மனம் அதை ஏற்பதில்லை. அதே போல் கமலாவின் மனமும் சங்கடப்பட ஆரம்பித்தது. ஒரு வழியாக மாலை வந்ததும், தான் வழக்கமாகச் செல்லும் நந்தவனத்திற்குச் சென்று விம்மி விம்மி அழத்தொடங்கினாள்.

திடீரென்று யாரோ தன் முதுகின் மேல் கை வைப்பது போல் தோன்றவே திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள். மகாதேவன் கனிவுடன் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

"ஏனம்மா அழுகிறாய்!" என்றார். முதலில் திரிந்து தடங்கினாள் கமலா. கிராமம் முழுவதும் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் கஷ்டங்களை இவரிடம் சொல்லி நிவர்த்தியை நாடும் பொழுது நமக்கு மாத்திரம் என்ன வந்து விட்டது என்று தன்னைப் பற்றிய எல்லா விஷயங்களையும் அவரிடம் சொன்னாள். மூர்த்தியைப் பற்றிய விஷயத்தையும் அவன் அவளிடம் வைத்திருக்கும் அன்பைப் பற்றியும் கூடச் சிரமப்பட்டு நாணத்தோடு சொன்னாள்.

"மூர்த்தியை மறந்து வாழ எனக்கு இறைவன்தான் மனோ திடத்தைக் கொடுக்க வேண்டும்!" என்று கூறிக் கமலா கண்ணீர் பெருக்குவதைக் கண்டதும் மகாதேவன் கண்களிலும் நீர் கசிந்தது.

"ஏன்! உன் குலம் தெரியவில்லை என்பதற்காக உன்னை ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிறானா! அப்படிப்பட்டவனின் அன்பை நீ ஏன் நம்புகிறாய்!" என்று கேட்டார் மகாதேவன்.

"இல்லை, அவர் தயங்கமாட்டார். அவர் அப்படிச் செய்து, இவ்வளவுகாலம் அரும்பாடு பட்டுத் தம்மை வளர்த்த பெற்றோர்களுக்குப் பரிசாகத் துன்பத்தைக் கொடுப்பதை நான் தான் விரும்பவில்லை!" என்றாள் கமலா.

"இப்படிப்பட்ட தியாகத்தைச் செய்ய உனக்கு யார் சக்தியைக் கொடுத்தார்கள்! இறைவன்தானே! அப்படி யிருக்கும் பொழுது ஏன் அந்த இறைவனைச் சந்தேகிக்கிறாய்! மனோ திடம் தானாக ஏற்படும். என் வாழ்க்கையைப் பற்றி உனக்கு ஒன்றும் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. எப்பேர்ப்பட்ட துயரத்துக்கும் மாற்று அவனிடம் இருக்கிறது. வா, என் பூஜையறைக்குப் போகலாம்."

இதைச்சொல்லி முடித்த மகாதேவனின் முகத்தில் ஒரு அசாதாரணமான பரபரப்பைக் கமலா கவனித்தாள். பிறகு வாய் திறவாமல் அவரைத் தொடர்ந்தாள்.

மகாதேவனது பூஜையறையில் நுழைந்ததும் கமலா அங்கிருந்த ஸ்வாமி படங்களைத்தான் முதலில் பார்த்தாள். பிறகு ஒரு படத்தின் காலடியில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சிறிய ரப்பர் நாய்க்குட்டியின் மேல் அவள் கவனம் விழுந்தது. ஒரு கணம் அதை உற்றுப் பார்த்தாள். பிறகு தன்னை யறியாமலேயே 'டாகு' என்று கத்தி விட்டாள்.

பக்கத்தில் நின்று இதைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மகாதேவன் பேச முடியாமல் சந்தோஷ மிகுதியால் அவளை அப்படியே தழுவிக் கொண்டார். "சந்தேகமில்லாமல் நீ தான் என் பிரேமா. இவ்வளவு நாட்களுக்குப் பிறகு கடவுளுக்கு என் மீது கருணை பிறந்து விட்டது!" என்றார்.

கமலா ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தாள். அவள் கலக்கத்தைப் போக்க எண்ணி, மீண்டும் மகாதேவன் தொடர்ந்தார்:

"என் பிரேமாவைத் தவிர வேறு யாரும் அப்பொம்மையின் பெயரைச் சொல்லி யிருக்க முடியாது. அவள் வைத்த செல்லப் பெயர் அது. தினமும் மாலையில் தோட்டத்திற்கு வந்து வாய் ஓயாமல் 'டாகு', 'டாகு' என்று அந்தப் பொம்மையைக் கொஞ்சி விளையாடுவாள். வீடு திரும்பும் நேரம் வந்ததும், 'என்னையும் 'டாகு'வையும் தூக்கிக் கொள்' என்பாள். அவள் என்னை விட்டு மறைந்த பொழுது 'டாகு'வை மாத்திரம் விட்டு விட்டுப் போனாள். ஒரு வேளை அவள் நகைக்காக அவளைத் தூக்கிச் சென்றவன், 'டாகு'வை எடுத்து வர அவனுக்கு அவகாசம் கொடுக்கவில்லை போலும்.

"அவள் போனபிறகு நான் மனம் இடிந்து விட்டேன். இந்த ஏக்கத்தில் உன் தாயாரும் மறையவே, எனக்குப் புத்தியே சுவாதீனம் தவறிவிடும்போல் ஆகி விட்டது. நிம்மதிக்காக இறைவனை வேண்டினேன். இறைவன் என் பிரார்த்தனைக்குச் செவிசாய்த்தான்!" என்றார் பரவசத்துடன். தன்மீது தன் தந்தை வைத்திருந்த பாசத்தை எண்ணியபொழுது அவள் உள்ளம் விம்மியது. கண்கள் தானாகக் கலங்கின.

"அப்பா, உங்களிடம், நிறையப் பணம் இருக்கிறதாப்பா!" என்றாள்.

"அது நீ வாங்க ஆசைப்படும் பொருளைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஏதாவது சந்திரலோகம், காஷ்மீர் தேசம் என்று வாங்க எண்ணினால் நிறைய வாங்க முடியாது" என்றார்.

"அதற்கில்லை, மூர்த்திக்கு ஒரு தந்தி கொடுக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான்."

"சரிதான், அதற்குள் அப்பாவை அலுத்து விட்டதா உனக்கு! மூர்த்தியிடம் போவதற்கு அவ்வளவு அவசரமா!" என்றார் பொய்க் கோபத்துடன்.

"நீங்கள் நினைப்பதுபோல் இல்லை. ஒரு சமயம் மூர்த்தி என்னிடம் என் அப்பாவின் பெயரைக் கேட்டார். அதைச் சொல்ல முடியாமல் அப்பொழுது தவித்தேன். இப்பொழுது தந்தியின் மூலம் தெரிவித்து விடலாம் என்று எண்ணினேன்" என்றாள்.

இதைக்கேட்ட மகாதேவனின் மனம் பூரித்தது. 'டக்' என்ற ஓசை கேட்டு இருவரும் திரும்பினர். 'டாகு'தான் ஸ்வாமியின் காலடியிலிருந்து கீழே விழுந்திருந்தது.

"ஏது உங்கள் மகிழ்ச்சியில் என்னைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்க மாட்டீர்கள் போலிருக்கிறதே!" என்று கேட்கும் பாவனையிலிருந்தது அந்தப் படத்தில் இறைவனின் திருமுகம்.

கரூர் கண்ணாயிரம்

லோமாஸ்

சில்லுப் பட்டியில் கான்ஸ்டபிள் வேலை பார்த்து வந்த கரூர் கண்ணாயிரம் திடீரென்று ஹெட்கான்ஸ்டபிள் ஆகிவிட்டது சிலருக்கு அதிசயமாய்த்தான் இருந்தது. போலீஸ் இலாக்காவிலேயே அந்தச் செய்தி பரபரப்பை உண்டு பண்ணி விட்டது.

கடமை, கடமை, கடமை! இதுதான் கண்ணாயிரத்தின் ஜபம். கடமைக்காக அவன் எதையும் செய்யத் தயாராயிருந்தான். நீதி என்றால் நீதி தான்! நியாயம் என்றால் நியாயம்தான். அதையறிந்து தான் அவன் விஷயத்தில் யாருமே கரூராயிருந்து வந்தார்கள். அவனையும் 'கரூர் கண்ணாயிரம்' என்று அழைத்தார்கள்.

கரூர் கண்ணாயிரத்தின் கண்டிப்பு எப்படிப்பட்டது என்பதற்கு அவன் உண்மை வாழ்க்கையிலிருந்தே உதாரணம் எடுத்துக் காட்ட முடியும்.

ஒரு சமயம் கண்ணாயிரம் ஒரு திருடனைக் கையும் களவுமாகப் பிடித்து விட்டான். ஸ்டேஷனுக்கு அந்தத் திருடனைக் கொண்டு போகும் போது அவன் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி, "எசமான், இனிமேல் எங்கேயும் திருடறதில்லே! என்னை ஜெயிலுக்குள்ளே போடறத்தைப் பத்தி எனக்குக் கவலையில்லே. ஆனால் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போறத்துக்கு முன்னாலே, வீட்டுக்குப் போய் என் மனைவியையும் குழந்தைகளையும் பார்த்து விட்டு வந்துடறேன்!" என்று கூறினான்.

இதைக் கேட்ட கண்ணாயிரத்தின் கண்களிலும் நீர் கசிந்தது. ஆனால் கடமை உணர்ச்சி அடுத்த கணமே அந்தக் கண்ணீரைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டது.

"நீ சொல்லுகிறபடி நான் செய்வதற்கில்லை. திருடனைப் பிடிக்கிறதுதான் என் கடமையே தவிர, அவனை விட்டுவிடுவதல்ல. ஆகையினால் நான் ஒன்று சொல்கிறேன். உன்னை உன் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தால் நான் என் கடமையில் தவறினவன் ஆவேன். அதற்குப் பதிலாக நான் உன் வீட்டுக்குப் போய்ச் செய்தியை உன் மனைவிக்குத் தெரிவித்துவிட்டு வருகிறேன். நீ இந்த இடத்தை விட்டு நகரக் கூடாது. அது நியாயம் அல்ல. எனக்கு நியாயம் என்றால் நியாயம் தான். ஜாக்கிரதை! உன் விலாசம் என்ன?" என்று கேட்ட கண்ணாயிரத்தைத் திருடன் நன்றி பொங்கப் பார்த்தான்; தன்னுடைய விலாசமும் கொடுத்தான்.

திருடன் வீட்டுக்குப்போய் அவன் குடும்பத்தாரிடம் செய்தியைத் தெரிவித்து விட்டு மீண்டும் முன்பு இருந்த இடத்துக்கு வந்தபோது, திருடனும் தன் கடமையைச் செய்து விட்டது தெரியவந்தது. 'காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்ள வேண்டும்' என்பதுதானே அவன் கடமை! அப்படியிருக்கும்போது கான்ஸ்டபிள் கண்ணாயிரம் திரும்பிவரும் வரையில் அங்கேயே காத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு அவன் என்ன முழு மூட்டாளா? ஆனால் அது பற்றிக் கண்ணாயிரம் வருந்தவில்லை. போலீஸ் இலாக்காவிலும் அது பற்றி அவனை வருந்தும்படி விடவில்லை. உடனே அவனைக் கல்லுப்பட்டி கிராமத்துக்கு மாற்றி விட்டார்கள்.

கண்ணாயிரத்தின் வாழ்க்கையில் நடந்த இன்னொரு சம்பவமும் அவனது கரூரையும் கண்டிப்பையும் அழகாக எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.

கண்ணாயிரம் முன்பு கான்ஸ்டபிள் வேலை பார்த்து வந்த ஊரில் ஒருவர் வீட்டில் ஒரு திருட்டுப் போய்விட்டது. திருட்டுப் போன பொருள் ஒரு விலையுயர்ந்த மோதிரம். அந்த மோதிரத்தை இழந்தவர் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் 'ரிப்போர்ட்' செய்தார். உடனே போலீஸ் இலாக்கா ஜரூராக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. கண்ணாயிரம் அந்தத் திருட்டைக் கண்டு

பிடிப்பதிலேயே கண்ணும் கருத்துமா யிருந்தான்.

ஒரு வாரத்துக்குப் பிறகு கண்ணாயிரம் ஒருவனைக் கைப் பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு ஸ்டேஷனுக்குள் புகுந்தான். அவன் உள்ளே நுழைவதற்கும் ஸப் இன்ஸ்பெக்டர் அவனை அழைப்பதற்கும் சரியாயிருந்தது. ஒரு 'ஸல்யூட்'டுடன் இன்ஸ்பெக்டர் எதிரே போய் நின்றான்.

"என்னப்பா அறுபத்திரண்டு! அந்த மோதிரம் திருட்டுப் போயிற்றே...!" என்று இன்ஸ்பெக்டர் மேலே சொல்லுவதற்குள் அறுபத்திரண்டாம் நம்பர்க் கான்ஸ்டபிள் கண்ணாயிரம் இடைமறித்தான்.

"ஸார், ஒரு வாரமாகக் கஷ்டப்பட்டுப் புலன் விசாரித்ததில் அந்தத் திருட்டு...!"

"அதைப்பற்றித்தான் நான் சொல்ல வந்தேன். அந்த மோதிரம் திருட்டுப் போகவில்லையாம். எங்கேயோ கை மறதியாக வைத்து விட்டார்களாம். அது இப்போது கிடைத்து விட்டதாம். இப்போது தான் அவர் தம்முடைய 'கம்ப்ளெயிண்ட்'டை வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டு போனார்!" என்றார் ஸப் இன்ஸ்பெக்டர்.

"......அப்படியா? ஆனால் குற்றவாளி தடயத்துடன் அகப்பட்டு விட்டானே! அவனை இங்கே கையுங் களவுமாகப் பிடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறேனே!" என்றான் கரூர் கண்ணாயிரம்.

கரூர் கண்ணாயிரத்தை அவனது கண்டிப்புக்காகவும் மநுநீதி காணும் மாண்புக்காகவும் போலீஸ் இலாக்கா பாராட்டா விட்டாலும் நாம் அவனைப் பாராட்டித்தான் ஆகவேண்டும். கல்லுப்பட்டிக்கு வந்த கண்ணாயிரம் 'ஏட்டையா'வானது மிகவும் ஆச்சரியமான விஷயம்தான். ஏற்கெனவே நீங்கள் அவனைப் பற்றிப் படித்த சம்பவங்களை விட இந்தச் சம்பவம் மிகவும் சுவாரஸ்யமானது.

கான்ஸ்டபிள் கண்ணாயிரம் கல்லுப்பட்டிக்கு மாற்றப்பட்டதும் இரவில் 'ரோந்து' சுற்றும் வேலை அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

கண்ணாயிரத்துக்கே அந்த வேலை அலுத்துப் போய் விட்டது. கண்ணாயிரம் 'ரோந்து' சுற்றுவதற்காகவாவது ஒரு திருடன் அவனிடம் வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால் கண்ணாயிரத்துக்கு மிகவும் சந்தோஷமா யிருந்திருக்கும்.

இப்படிக் கண்ணாயிரம் அலுத்துப் போயிருந்த சமயத்தில்தான் கல்லுப்பட்டிவாசிகளில் சிலர், யாரோ ஒரு திருடன் அந்தப் பக்கம் இரவு வேளைகளில் நடமாடுவதாக ரிப்போர்ட் செய்தார்கள்.

கண்ணாயிரத்துக்கு இதைக் கேட்டதும் மிகவும் கவலையாய்ப் போய்விட்டது. 'நாம் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறோம். மூலை முடுக்கு விடாமல் சந்து பொந்து தவறாமல் 'உஷார் உஷார்' என்று கத்துகிறோமே! எந்தத் திருடன் இதைக் கேட்ட பின்பு நடமாடுவான்! ஒரு வேளை 'திருடர்கள் உஷார்!' என்று நாம் கத்துவதைத் திருடர்கள் தவறாக எடுத்துக் கொண்டு, தங்களை உஷாராக இருக்கும்படி நாம் கத்துவதாக நினைத்து விட்டார்களோ......! இல்லை, இல்லை. அப்படியிருக்காது. அப்படியிருந்தால் திருடர்கள் வெளியே வராமல் ஜாக்கிரதையாக உள்ளேயே அல்லவோ இருப்பார்கள்! வெளியே நடமாடுவதாக அல்லவா ஊர் ஜனங்கள் நம்மிடம் கூறினார்கள்?' என்று தனக்குத்தானே யோசனை செய்தான். அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. வழக்கம் போல் தன் கடமையைக் கவனிக்கக் கண்ணாயிரம் புறப்பட்டான்.

மெதுவாக நாலாபுறமும் கவனமாகப் பார்த்துக்கொண்டே கண்ணாயிரம் திருடன் மேலேயே கண்ணாக அந்த ரஸ்தாவழியே சென்றான். ஒன்றும் தெரியவில்லை. யாரும் தென்படவில்லை.

கடைசியில் கண்ணாயிரம் அந்தப் பூவரச மரத்தின் அடியில் நின்று யோசனை செய்ய

ஆரம்பித்ததும் 'டக்' கென்று அவனுக்கு அந்தத் திருடன் யார் என்பது புலனாயிற்று. அந்த மாபெரும் உண்மையைக் கண்டுபிடித்ததில் அவனுக்கு உண்டான மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையேயில்லை.

ஆமாம். அந்தப் பாதி ராத்திரியில், பயங்கர இருட்டு வேளையில், கண்ணாயிரத்தைத் தவிர வேறு யார் அங்கே நடமாட முடியும்? இந்தப் பேருண்மை புலனாகவே கண்ணாயிரம்தான் சந்தேகிக்கப்பட்ட ஆசாமி என்பது தெளிவாகப் புலனாயிற்று. உடனே கண்ணாயிரம் தன் இடது கையை வலது கையால் 'டக்' கென்று பிடித்துக்கொண்டான்! திருடன் திமிறி ஓடிவிடக் கூடாதல்லவா?

கண்ணாயிரத்தைப் பற்றிய விஷயம் ஏற்கெனவே நமக்குத் தெரிந்ததுதான். நியாயம், கடமை என்று ஏற்பட்டுவிட்டால் அவனுக்குத் தான் வேறு, பிறர் வேறு என்பது கிடையாது. ஜனங்கள் சொன்ன அந்தத் திருடன் தானேதான் என்று தெரிந்த பிறகு கண்ணாயிரம் தன் கடமையைச் செய்ய வேண்டியதுதானே!

உடனே திருடனை மடக்கிக் கொண்டு கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தான். அதாவது தன்னையே கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டான்!

"நீ யாரடா? இங்கே ஏன் பதுங்கி நிற்கிறாய்?"

இந்தக் கேள்விக்குக் கண்ணாயிரத்தினால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

உடனே கண்ணாயிரத்துக்குப் பதில் சொல்லத் தோன்றாவிட்டாலும் சில விநாடிகளில் சமாளித்துக் கொண்டு "இது தானே என்னுடைய தொழில்? என் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக நிற்கிறேன்!" என்று பதில் சொன்னான்.

இந்தப் பதில் கண்ணாயிரத்துக்குத் திருப்திகரமாகப் படவில்லை. ஆகவே, "கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லாமல் என்னென்னவோ பேசுகிறாயே! ஏன் ஐயா இங்கே நிற்கிறாய்? இங்கே என்ன வேலை?" என்று மீண்டும் கேட்டான்.

வெகுநேரம் யோசனை செய்தும் கண்ணாயிரத்துக்கு இந்தக் கேள்விக்கு நம்பத்தக்க பதிலாகக் கொடுக்கத் தோன்றவில்லை. ஏனென்றால் ரோந்து சுற்ற வந்தவன் பதுங்கி நின்றது பிசகுதானே? ஆகையினால் பதில் சொல்ல முடியாமல் திருதிருவென்று விழித்துக் கொண்டு நின்றான்.

உடனே, திருடனைச் சோதனை செய்கிற மாதிரியே தன் சட்டைப்பையில் கை விட்டுச் சோதனை போட்டான். ஒரு குண்டூசியும் ஒரு வத்திப் பெட்டியும் அகப்பட்டன.

உடனே திருடன் சொல்ல வேண்டிய பதிலைத் தானே சொல்லிக் கொண்டான்:

"ஸார், பீடி பிடிப்பதற்காக வத்திப் பெட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். குண்டூசி பல் குத்துவதற்கு!"

"இல்லை, இல்லை. தற்கொலை செய்து கொள்ளும் நோக்கத்தோடுதான் இந்தக் குண்டூசியை நீ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய் என்கிறேன் நான். வத்திப்பெட்டி மிகவும் அபாயகரமான வஸ்து! வா, ஸ்டேஷனுக்கு!" என்று சொல்லித் தன் கையைப் பிடித்துத் தன்னைத் தானே அழைத்துக் கொண்டு போனான்.

அப்போது பாதி ராத்திரி. ஒரு மணி. இன்ஸ்பெக்டர் வீட்டில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். கண்ணாயிரம் 'லாக்கப்' அறையைத் திறந்து உள்ளே புகுந்தான். மறு நிமிஷம் கதவைச் சாத்தித் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டான். திருடனைப் பிடித்து ஸ்டேஷன் 'லாக்கப்'பில்

அடைத்து விட்டோம் என்ற மன திம்மதி அவனுக்கு உண்டாயிற்று. வெளியே பூட்டவில்லையே என்ற கவலைக்கும் இடமில்லை. கரூர் கண்ணாயிரம் இருக்கும் போது அந்தக் கவலை என்னத்துக்கு?

கொஞ்ச நேரம்தான் கண்ணாயிரம் அந்த இருட்டு உள்ளே அடைபட்டுக் கிடந்தான். 'ரோந்து' சுற்ற வேண்டிய கண்ணாயிரம் இங்கே அடைபட்டுக் கிடந்தால் அது கடமையில் தவறியதாகாதா? கான்ஸ்டபிள் தன்னுடைய கடமையில் தவறினால் அது எவ்வளவு பெரிய தவறு என்று கரூர் கண்ணாயிரத்துக்கு நன்றாய்த் தெரியும். உடனே புறப்பட்டுத் தான் 'ரோந்து' சுற்றவேண்டிய இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். அவன் கடமையுணர்ச்சி அவனை அப்படிச் செய்யத் தூண்டி விட்டது.

பொழுது புலரும் தருணம் கண்ணாயிரத்தின் 'டூட்டி' முடிந்தது. திருடனைக் கண்டு பிடித்தால் அவனைப் பிடித்துப் போலீஸில் ஒப்புவிக்க வேண்டிய கடமை அவன் மனதை உறுத்தியது. உடனே போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்றான்.

இன்ஸ்பெக்டர் மேஜைக்கு அருகே போனான். அப்பொழுதுதான் அவர் ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருந்தார். அவருக்கு 'ஸல்யூட்' அடித்துவிட்டு, நேற்று இரவு தான் திருடனைப் பிடித்து ஸ்டேஷன் அறையில் அடைத்திருப்பதைச் சொன்னான். அவரை அழைத்துக் கொண்டு அந்த அறைக்கு அருகே போனான்.

என்ன ஆச்சரியம்! அங்கே கைதியைக் காணோமே! அவன் எப்படித் தப்பினான்? எங்கே போனான்? அந்தத் திருடனின் அங்கம் புள்ளி அடையாளங்களெல்லாம் கண்ணாயிரத்துக்கு நன்றாய்த் தெரியும் அல்லவா? உடனே துப்பறிந்து அது யார் என்று கண்டுபிடிக்கக் கண்ணாயிரத்துக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை! அடுத்த வினாடி, பளிச்சென்று கண்ணாயிரம் அந்த அறையின் கதவைத் திறந்து உள்ளே புகுந்து கதவைச் சாத்தித் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டான்.

இன்ஸ்பெக்டரின் முகத்தில் புன்னகை மலர்ந்தது. உடனே அவர் முகம் கடு கடுப்பாக மாறியது. மீண்டும் அந்த முகத்தில் புன்னகை பூத்தது.

இந்த அற்புத மாறுதல்கள் இன்ஸ்பெக்டரின் முகத்தில் ஏற்பட்டதன் காரணத்தை விளக்க வேண்டியது அவசியம் என நினைக்கிறேன்.

முதலில் இன்ஸ்பெக்டர் புன்னகை செய்தது, 'ஆகா, இந்தப் பலநாள் திருடனைக் கண்டு பிடித்த பெருமை நமது போலீஸ் இலாக்காவுக்கு அல்லவா?' என்ற எண்ணம் காரணமாகத்தான்.

உடனே அவர் முகம் கடு கடுப்பாக மாறியதன் காரணம், 'திருடனைப் பிடித்து என்ன பிரயோஜனம்! அவனைத் தப்ப விட்டு விட்டதினிருந்து நம் இலாக்கா ஆட்கள் பிரயோஜனம் இல்லை என்பது தெளிவாகிவிட்டதே!' என்பதுதான்.

மறுபடியும் அவர் முகத்தில் புன்னகை உண்டாயிற்று. 'அந்தத் திருடன் எங்கே தான் போகட்டுமே! நம் போலீஸ் புலிகள் துப்பறிவதில் நிபுணர்களல்லவா? மறு நிமிஷம் கண்டு பிடித்துக் கொடுத்து விடமாட்டார்களா? இதோ இருக்கிறதே அதற்குக் கண்கூடான அத்தாட்சி!' என்னும் எண்ணத்தினால் ஏற்பட்டது அது.

கடைசியில் அவர் கரூர் கண்ணாயிரத்தைக் கூப்பிட்டார்.

"கண்ணாயிரம், கதவைத்திற, வெளியே வா!" என்று இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னதும் 'டக்' கென்று தாழ்ப்பாளைத் திறந்து கொண்டு கண்ணாயிரம் வெளியே வந்து, இன்ஸ்பெக்டருக்கு ஒரு 'ஸல்யூட்' அடித்தான்.

"கண்ணாயிரம், உன் கண்டிப்புக்கும் கறுருக்கும் வெகு நாட்களாகவே உனக்குப் பிரமோஷன் வாங்கித்தர வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டு. அது எவ்வளவு அவசியமானது, நியாயமானது என்பதை மிகவும் கரூராக ருசுப்பித்து விட்டாய். கடமையில் தவறாமலிருந்து காரியத்தையும் முடித்திருக்கிறாய்! சபாஷ்! நீ பலே கெட்டிக்காரன்! நீ நாளை முதல் ஹெட் கான்ஸ்டபிள்!" என்று இன்ஸ்பெக்டர் உற்சாகமாகச் சொன்னார்.

அப்போது கரூர் கண்ணாயிரத்தின் முகம் பிரகாசமடைந்தது. அவன் கை தானாகவே ஒரு 'ஸல்யூட்' அடித்தது.

இல்லாத காரணம்!

போர்ட்டர் :—ஐயா, அந்த மூட்டை முடிச்சுகளை என்னிடம் இப்படிக் கொடுங்க! இரண்டணாக் காசு என்னிடம் இருந்தால் நான் உங்களிடம் இப்படிக் கெஞ்சுவேனா?

அவர் :—அது சரிதான், அப்பா! அந்த இரண்டணாக் காசு என்னிடம் இருந்தால் நான் இந்த மூட்டையைச் சுமந்து செல்வேனா?

வராத மாப்பிள்ளை

நவீனன்

"ஜம்முவிலிருந்து கடிதம்........." என்று அப்பா சொல்லி முடிப்பதற்குள் ஒரே துள்ளலில் அந்தக் கடிதத்தை உரிமையுடன் பிடுங்கிக் கொண்டு உள்ளே ஓடினாள் உமா.

அவளுடைய முகத்திலே குப்பென்று சூழ்ந்து கொண்ட உற்சாகம், அது அவளுடைய கணவன் போட்ட கடிதம் என்பதை எடுத்துக் காட்டியது. உமா பர பரவென்று கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்து விட்டு, "அப்பா! அவர் அடுத்த வாரம் வருகிறாராம்" என்று கூவினாள்.

"அப்பாடா! ஒரு வருஷத்திற்குப் பிறகு இப்பவாவது புண்ணியவான்கள் அவருக்கு லீவு கொடுத்தார்களே!" என்று உமாவின் தந்தை மூக்குக் கண்ணாடியை நெற்றிக்கு மேல் தூக்கிவிட்டுக் கொண்டு திருப்திப்பட்டார்.

உமா கடிதத்தை மார்போடணைத்துக் கொண்டு குதூகலக் குதியுடன் பின்கட்டுக்கு ஓடினாள். இடைக் கட்டு வாசற்படியைத் தாண்டும் போதே, "மாமி!" என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு ஓடினாள்.

அந்தக் குடித்தனக்கார மாமி, கும்மிட்டி அடுப்பில் எதையோ வாட்டிக் கொண்டே, "வாடியம்மா, வா! கடுதாசி யார் போட்டிருக்கிறார்கள்? உன் கணவர்தானே? வினைத்தேன்!" என்று கூறி உமாவை மேலும் மகிழவைத்தாள். சந்தர்ப்ப மறிந்து பேசும் கலை அந்தப் 'பழங் காலத்து மண்'ணுக்கு 'அத்துப்படி' ஆகி இருந்தது.

"உங்களுக்கு எப்படி மாமி, தெரியும்?.......அவர் அடுத்த வாரம் பறந்து வருகிறாராம். எனக்குக் காஷ்மீரில் இருந்து சில அபூர்வமான சாமான்கள் எல்லாம் பரிசாகக் கொண்டு வருகிறாராம். அந்த விஷயத்தை வளைத்து வளைத்து எழெட்டு இடத்தில் எழுதி இருக்கிறார்!" என்று உமா எப்படித்தான் சொன்னாளோ? உற்சாகம் அவளைப் பேசவிடவில்லை!

"ஏன் மாமி, பட்டுவை எங்கே காணோம்?" என்று கேட்டபோது, "'அது' எங்கேயாவது மாடியிலே 'உம்' மென்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டு நிற்கும்! இப்படி ஒரு பெண் அக்கிரியாக எனக்குப் பிறக்கணுமா? நேற்று அவள் புருஷனிடமிருந்து கண்டிப்பும் கறுருமாகக் கடிதம் வந்தது. அதைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு அழுதுகொண்டு எங்கேயாவது நிற்கும்! 'அது' இடக்கிறது உமா! உன் அகமுடையான் அடுத்த வாரம் வருகிறாராக்கும்......அப்படியானால் நான் காலை முதல் உன்னுடைய 'மாமி!' கூப்பாட்டை எதிர்பார்க்க முடியாது என்று சொல்லு!" என்று அந்தப் பின் கட்டுக் குடித்தன மாமி, தன் துயரத்தை எல்லாம் சாமர்த்தியமாக மறைத்துக் கொண்டு பேசினாள்.

ஆனால் உமாவின் உற்சாகம் குறைய வாரம்பித்தது. 'பட்டுவின் புருஷன் கண்டிப்பும் கறுருமாக என்னதான் எழுதி இருப்பான்?' என்று அவள் எண்ணமிட லானாள். மாமியார், மாமனாரின் பிடுங்கலுக்கு ஆளாகி அவள் இந்தத் தடவை பொறுக்க முடியாமல் பிறந்த வீட்டுக்கு 'ஓடி வந்துவிட்டது' சமாசாரமாக உமாவுக்குத் தெரியும். அந்த ஏழைப் பெண்ணை அவர்கள் ஒவ்வொரு பண்டிகைக்கும் 'சீர்' என்று சொல்லிப் பணத்திற்குப் பிடுங்கி எடுப்பதைப் பற்றியும் அரைகுறையாகப் பட்டு அந்தரங்கமாகச் சொல்ல உமா கேட்டறிந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

"பாவம்! பட்டுவும் என்னைப்போலத் தானே? ஆனால் ஏழை வீட்டு வித்து.

என்னத்திற்கு அவளுடைய புக்ககத்தில் குடும்ப நிலை நன்கு தெரிந்திருந்தும் இப்படி அவளை வாட்டி வதைக்கிறார்களோ?" என்று பலமுறை அனுதாபப் பட்டிருக்கிறாள். அவளுடைய தலைதீபாவளிக்கு அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் தன்னிடமிருந்த ரூபாயில் நூறு இரகசியமாகத் தந்துகூடப் பரோபகாரம் செய்திருக்கிறாள், உமா. பட்டுவின் அழகு, இனிய பாட்டு, கலகலவென்று மனம் விட்டுப் பேசும் சுபாவம் எல்லாமாகச் சேர்ந்து பல வருஷங்களாக உமாவை நட்பினால் பிணைத்து வைத்திருந்தன.

உமாவின் தயவினால்தான் பட்டுவின் குடும்பத்திற்கு அந்த வீட்டுப் பின் கட்டில் குடி இருக்க இடம் கிடைத்தது.

"பாவம், ஏழைகள்! இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். எனக்கும் இத்தனை பெரிய வீட்டில் பொழுது போகமாட்டேன்கிறது. தாங்கள் கோர்ட்டுக்குப் போன பிறகு நான் மட்டும் கொட்டு கொட்டென்று உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது" என்று தாயற்ற உமா, மாஜிஸ்டிரேட்டான தகப்பனாரிடம் 'கருணை மனு'ப் போட்டுஅவர்களைக் குடிவைத்துவிட்டாள்.

சில மாதங்களில் பட்டுவின் தாயாரால் வாடகை தர இயலாது போனால் "அந்தப் பத்து ரூபாய் வந்து நமக்கு என்ன ஆக வேண்டும் அப்பா! அதற்குப் பதிலாக எனக்கு அவர்களிடமிருந்து எத்தனையோ பாட்டுக்கள் பாட வந்திருக்கின்றன!" என்று சந்தர்ப்பம் பார்த்துத் தந்தையிடம் கூறிச் சமாளித்துவிடுவாள் உமா. இப்படி எல்லாம் தங்களுக்கு மகத்தான உபகாரியாக இருக்கும் உமாவைப் பட்டுவும், அவள் தாயாரும் மனமார வாழ்த்தி வாயாரக் கொண்டாடினார்கள்.

உமாவுக்குக் கல்யாணம் நடந்தபோது அவர்களுடைய நட்பு மேலும் இறுகியது. தாயும், மகளுமாக அந்தக் கல்யாண நாட்களில் தீவிரப் பங்கெடுத்துக் கொண்டு ஜமாய்த்து விட்டார்கள். உக்கிராண உள்ளில் அம்மாவின் கெடுபிடியும், நலுங்கு வைபவங்களில் பெண்ணின் ஏசல் பாட்டுக்களும் பிரமாதப்பட்டன. அது முதல் பத்து ரூபாய் வாடகையை ஐந்து ரூபாயாக மாஜிஸ்டிரேட்டே குறைத்து விட்டார்!

*

திடீரென்று ஒரு நாள் பட்டு தன் புக்ககத்துக்குப் புறப்படும்படி நேர்ந்தது. உமாவுக்கு அவளைப் பிரியவே மனமில்லை. "பட்டு! நீகூட என்னைப் பிரிந்து செல்லும்படி நேர்ந்துவிட்டதே! எனக்கு எப்படியடி பொழுது போகும்? உணர்ச்சி ததும்பப் பத்திரிகைகளில் வரும் சிறு கதைகளை எல்லாம் இனி யாரடி வாசித்துக் காட்டப் போகிறார்கள்? அவர் என்றைக்கு ஜம்முவிலிருந்து திரும்பி வந்து என்னை அழைத்துக் கொண்டு போகப் போகிறாரோ?" என்று பட்டுவுக்கு முன்னால் விம்மினாள் உமா.

"காஷ்மீரில் சண்டை முடிந்து விட்டது என்று பத்திரிகையில் போட்டிருக்கிறது. அவர் வெகு சீக்கிரம் திரும்பி வந்துவிடுவார். அப்புறம் அவரிடம் சென்று ஆனந்தமாக இரு. நான் அடிக்கடி உனக்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன். என் புக்ககத்தில் இருப்பவர்கள் ஒரு தினுசு என்றுதான் உனக்குத் தெரியுமே. எனக்கு மணமாகி ஒரு வருஷத்திற்குப் பிறகு இப்போதுதான் என்னைப் பெரிய மனசு பண்ணிக் கூப்பிட்டிருக்கிறார்கள்! என் கல்யாணத்தின்போதே எவ்வளவோ சண்டைகள்!" என்று கூறி பட்டு தன் ஆப்தத் தோழியைத் தேற்றினாள்.

ஆனால் பட்டு புக்ககம் போன இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு திருப்பி அனுப்பப்பட்டாள். ஏற்கனவே செய்து போடுவதாகச் சொன்ன வைரத்தோடுடன் அவள் 'டால்' அடித்துக்கொண்டு வரவில்லை என்பது குற்றச் சாட்டு. தன் தாய், தந்தையருக்குப் பயந்த பிள்ளை 'கம்'மென்று இருந்துவிட்டான். இரண்டாம் புடவையைக்கூட எடுத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்படாமல் பட்டு தாய் வீட்டுக்குப் பலாத்காரமாக ரயிலேற்றப்பட்டாள்.

"வைரத்தோடு போடுவதாகச் சொன்னது உண்மைதான்! ஆனால் அதற்குள்

'அவர்' இறந்து குடும்பம் அலங்கோலமாகி விட்டது. நான் என்ன செய்வேன்?" என்று பட்டுவின் தாய் சென்று கதறிப் பார்த்தாள். அவர்கள் மனம் இரங்கவில்லை. எங்கேயாவது பிள்ளையாண்டானுக்கு மனம் இரங்கி விடுமோ என்று நினைத்து மாமியார் வந்திருந்த நேரத்தில் அவளை ஒளித்துக்கூட வைக்க அவர்கள் அஞ்சவில்லை.

பட்டு, திரும்பி வந்ததில் உமாவுக்கு எவ்வளவோ சந்தோஷம். ஆனால் எதற்காக அவள் வந்திருக்கிறாள் என்று உமா அறியாள். "பட்டு! எத்தனை நாட்களுக்கு இருப்பாய்? ஒரு மாதமாவது இருந்து விட்டுப் போவேன்!" என்று பட்டுவின் உள்ளமறியாது, வந்த அன்று அவளை உலுக்கி எடுத்துவிட்டாள் உமா.

ஒருநாள் உமாவும் பட்டுவும் தனித்து இருந்தபோது பட்டு தன் புக்ககத்துப் 'படுத்தல் புராணங்களை எல்லாம்' எடுத்துச் சொன்னாள்.

"உமா! நாங்கள் வைரத்தோடுக்கு எங்கே போவோம்? அன்றாடம் வயிற்றைக் கழுவுவதே எங்கம்மாவுக்குச் சிரமமாக இருக்கும்போது.........உமா! எங்கம்மா உன்னிடம் எதுவும் சொல்லாதே. சொன்னால் சஞ்சலப்படுவாய் என்று கூறி இருக்கிறாள். மனம் கேட்கவில்லை, சொன்னேன். எங்கம்மாவிடம் இதுபற்றி வாய் தவறிக் கேட்டுவிடாதே!" என்று கண்ணீரும் கம்பலையுமாகச் சொல்லி விட்டுச் சட்டென்று புடவைத் தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு தன் 'போர்ஷ'னுக்கு ஓடினாள் பட்டு.

அன்று முழுவதும் உமாவுக்கு என்னமோ போல இருந்தது. எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் சீர்செய்யச் சக்தியுள்ள தன் தகப்பனாரிடம் ஒரு பைசாக்கூடச் சீராகப் பெறத் தன் கணவர் விரும்பவில்லை. 'சீரா! சே! சே! மாமனாரை ஒரு கறவைப் பசுவாகக் கருத நான் அவ்வளவு முட்டாளில்லை!' என்று அவர் கம்பீரமாகக் கூறிவிட்டுக் 'காப்டன்' வேலையை ஒப்புக்கொண்டு ஜம்முவுக்குப் பறந்து சென்றது அவளுக்கு முட்டி மோதிக்கொண்டு நினைவுக்கு வந்தது. அதே சமயம் தன் ஆப்தத் தோழியின் வாழ் நாட்களுக்கு இடையூறாக வைரத்தோடு நின்றுகொண்டு அவளை வாழாவெட்டியாக்கப் பாடு படுவதைக் கண்டு உமாவுக்கு உள்ளம் கொதித்தது.

'எனக்கு என் கணவரிடமிருந்து சந்தோஷத்துடன் ஒரு கடிதம்! பட்டுவுக்கு அவள் கணவரிடமிருந்து, 'வைரத்தோடு இல்லாமல் இங்கே வருவதைப் பற்றிக் கனவிலும் கருதாதே!' என்று எச்சரிக்கப்பட்ட ஒரு கடிதம்! எங்களுக்குள் எவ்வளவு வித்தியாசம்?' என்று ரொம்பவும் மனம் புழுங்கினாள் உமா.

அன்று உமாவின் கணவர் வரவேண்டிய நாள். உமாவின் தகப்பனாருக்கு அவசரமாக அந்த நேரத்தில் வேறு வேலை இருந்ததால் டிரைவரைக் காருடன் ஸ்டேஷனுக்கு அனுப்பினார்.

"ஏன் டிரைவர்! உனக்கு மாப்பிள்ளையின் அடையாளம் தெரியுமா?" என்று உமா கேட்டாள்.

"என்னங்க அப்படிக் கேக்குறீங்க!" என்று டிரைவர் ஆச்சரியப் பட்டுவிட்டு 'விர்'ரென்று காரைக் கிளப்பிக் கொண்டு போனான். உமா வீட்டில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடை போட்டாள். கெடியாரத்தை அடிக்கடி நிமிர்ந்து பார்த்தாள். "இந்த போட்மெயில் எப்போதுமே லேட்! இன்று எத்தனை மணிக்கு வருமோ!" என்று ரயில்வே கெயிடைப் புரட்டியபடி அவள் வாய் முணுமுணுத்தது.

ஸ்டேஷனுக்குப் போன கார் திரும்பி வந்தபோது, அதில் ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. அதிலிருந்து உமாவின் கணவன் இறங்குவதற்குப் பதிலாகப் பட்டுவின் புருஷன் பிரணதார்த்தி கட்டுக் குடுமியுடன் கம்பீரமாகக் கீழே இறங்கினான்.

வாசற்பக்கம் நின்று கொண்டிருந்த உமாவின் தந்தையை அவன் பார்த்துவிட்டு, "மன்னிக்கணும்! தங்களுடைய மாப்பிள்ளைக்காகக் கார் ஸ்டேஷனுக்கு வந்தது என்று பின்னால் தான் தெரிந்து கொண்டேன். என்னைத் தவிர ஸ்டேஷனில் யாரும் இறங்கவில்லை. டிரைவர் தவறுதலாக என்னைப் புரிந்து கொண்டு ஏற்றிக் கொண்டு வந்து விட்டான்!" என்று அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டே பின்கட்டுப் பக்கம் நுழைய ஆரம்பித்தான்.

மாஜிஸ்டிரேட் அவனைத் தண்டிப்பது போலத் தன் விழிகளால் பார்த்தாலும் மேலுக்கு, "பரவாயில்லை! நீங்களும் இந்த வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளை தானே?" என்று கூறினார்.

எதிர்பாராத விதமாகப் பட்டுவின் கணவன் வந்ததைப் பார்த்த பட்டுவின் அம்மாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. உள்ளே ஓடினாள். கிழிசல் ஜாக்கெட்டுக்குச் சோப்புப் போட்டுக் கொண்டிருந்த தன் பெண்ணைக் கிளப்பிவிட்டு, "பட்டு! பட்டு! உள்ளே போ. உன் கணவர்..." என்று கூறித் திக்கு முக்காடினாள். அந்தப் பெண் "நிஜந்தானா!" என்று விழிகளால் கேட்டுவிட்டுச் சமையற்கட்டுக்கு விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடினாள்!

பின் கட்டிலிருந்து சில நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் பட்டு "உமா! உமா!" என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தாள்.

ஓடி வந்த பட்டு உமாவின் கைகளைப் பிடித்துப் பரபரவென்று இழுத்துக் கொண்டு மேல் மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றாள். "உமா! உன்னை என்னமோ என்று நினைத்தேன். கண்கண்ட தெய்வம் நீ! என்னை வாழ்விக்க வந்தவள்! இப்படி எல்லாம் என்னிடம் அக்கறை செலுத்தி எனக்குக் கூடத் தெரியாமல் உன்னுடைய வைரத்தோடை நான் அனுப்பியது போல அவருக்கு அனுப்பி, அவர் மனம் உருகும்படி என் பெயரால் ஒரு கடிதமும் எழுதி அனுப்புவாய் என்று எனக்கு எப்படித் தெரியும்?

"'பட்டு! என்னை மன்னித்துவிடு. உன்னுடைய குடும்ப நிலை தெரியாது இவ்வளவு காலமாகத் துன்புறுத்தி விட்டோம்' என்று அவர் மன்றாடுகிறார். என் கண்களை, என் காதுகளை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை! உமா! உமா! இந்த நன்றியை... இந்த மகத்தான உபகாரத்தை......" என்று பட்டு நாக்குழறத் தடுமாறினாள்.

தன் ஆசைக் கணவர் 'ஏன் வரவில்லை?' என்ற துக்கத்தைக் கூட வெளிக்காட்டாமல் உமா, "பட்டு! வைரத் தோடு என்னுடைய ஆப்தத் தோழிக்கு அளித்த அன்பளிப்பு. வராதவர் வந்திருக்கிறார். போ, அன்புடன் பேசு!" என்று சொல்லி அனுப்பினாள்.

* * *

உமா படி இறங்கிக் கீழே வந்தபோது அவளுடைய கணவனிடமிருந்து தந்தி ஒன்று வந்திருந்தது.

"மாமி! அவர் நாளைக்குத் தான் வருகிறாராம்..." என்றாள் உமா.

"உமா! உன் தோழி நாளைக்குப் புக்ககம் போகிறாள்!" என்றாள் மாமி. சொன்னாள் மாமி.

"அதற்குக் காரணம் யார் தெரியுமா? உமாதான்!" என்று பட்டு அர்த்த புஷ்டியுடன் அம்மாவைப் பார்த்தாள்.

அதுவும் அப்படியா?

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. மாலை ஐந்து மணி அடித்ததும் வக்கீல் ஜெகந்நாதன் அழகாக ஆடை யணிந்து கொண்டு சங்கீத சபாவுக்குக் கிளம்பினார். அன்று சபாவில் யாரோ புதிய இளம் பாடகர் பாடுவதாகப் போட்டிருந்தது. புதிய பாடகராதலால் சபையில் அவ்வளவு கூட்டமில்லை. வக்கீல் ஜெகந்நாதன் சபையில் நுழையும் போது கச்சேரி ஆரம்பமாகி விட்டது. ஜெகந்நாதன் தமக்குரிய ஆசனத்தில் போய் அமர்ந்தார்.

கச்சேரி நடந்து கொண்டிருந்தது. ஜெகந்நாதனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவர் பிரமாதமாகத் தலையை ஆட்டித் தாளம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஜெகந்நாதனுக்கோ அந்தப் பாடகரின் பாட்டு அவ்வளவாக ரஸிக்கவில்லை. அவருக்குப் பாதியில் எழுந்து போகவும் சிரமமாயிருந்தது. அவர் சிரமப்பட்டுக்கொண்டு பக்கத்திலிருப்பவர் பக்கம் திரும்பி, "ஏன் ஸார்! இவர் இளம் பாடகரோ? குரல் கர்ண கடூரமாயிருக்கிறதே? இந்தப் பாடகர் யார் ஸார்!" என்று கேட்டார்.

பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவரின் முகம் கருங்கியது. அவர் மென்று விழுங்கிக் கொண்டே, "இந்த இளம் பாடகர் என் தம்பி, ஸார்! இதுதான் அவனது முதல் கச்சேரி. அதனால் தான்......!" என்று இழுத்தார்.

அதைக்கேட்டதும் வக்கீல் ஜெகந்நாதன் திகைத்துப்போய், "ஓஹோ! அப்படியா? மன்னித்து விடுங்கள், ஸார்! பாடகரின் குரல் நன்றாகத்தானிருக்கிறது. ஆனால் அந்த மோசமான சாஹித்தியத்தினால்தான் பாடகருக்குக் குரல் எடுக்கவில்லை. அந்தப் பாழாய்ப்போன சாஹித்தியத்தை இயற்றிய புண்ணியவான் யாரோ தெரியவில்லை?" என்று கூறித் தமது தவறை மழுப்பப் பார்த்தார். ஆனால் அவருக்கு ஒரு தவறுக்குப் பதில் மற்றொரு தவறும் செய்கிறோம் என்பது பிறகுதான் புரிந்தது.

பக்கத்திலிருந்த மனிதர் அசடு வழியும் முகத்துடன், "ஸார்! அந்த சாஹித்தியத்தை இயற்றியதும் நான்தான்!" என்று கூறிவிட்டு அவரைக் கோபக் கனல் தெறிக்க ஒருமுறை விறைக்கப் பார்த்தார்.

அவ்வளவுதான்; ஜெகந்நாதன் அதற்கு மேல் அங்கிருக்கப் பிரியப்படாமல் மெதுவாக அங்கிருந்து நழுவி விட்டார்.

—பி. என். மணி.

விவாஹம்

சௌ. பத்மினி
ஸ்ரீ ஜி. ராமச்சந்திரன்
(B. Sc. (Hons.) I. A. A. S.)

மணமகள், இந்திய சர்க்கார் சென்ட்ரல் ரெவின்யூ இலாகாவைச் சேர்ந்த ரிடையர்ட் சீப் - கெமிஸ்ட் டாக்டர் எஸ். எஸ். ஐயரின் குமாரி. மணமகன், மதராஸ் சர்க்காரைச் சேர்ந்த லோகல் பண்ட் அக்கௌண்ட்ஸ் ரிடையர்ட் இன்ஸ்பெக்டர் ஸ்ரீ எம். ஆர். கோபாலய்யரின் குமாரர். விவாகம் 25 - 3 - 51 அன்று பெங்களூர், வாசவி தர்மசாலாவில் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது. நகரின் பிரபலஸ்தர்கள் அனைவரும் விஜயம் செய்திருந்தனர். மணமக்களும் அவர்களது பெற்றோர்களும் மணமக்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கியவர்களுக்கும், ஆசி கூறியவர்களுக்கும் தங்கள் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறார்கள்.

டி.எஸ்.ஆர். கோகுல் ஹேர் ஆயில்

டி.எஸ்.ஆர் & கோ. கும்பகோணம்.

சென்னை நகரத்திற்கு சோல் ஏஜண்டுகள்:

மெஸர்ஸ். சுராஜ் ஏஜன்ஸீஸ்
37, ஜானி ஜஹான்கான் ரோடு
ராயப்பேட்டை, மதராஸ்

கோவை, பாலக்காடு அண்டு நீலகிரிக்கு சோல் ஏஜண்டுகள்:

B. பால பட்டாபி செட்டியார்
346, வைசியாள் தெரு - கோயமுத்தூர்

ஸ்டாக்கிஸ்டுகள்:

மெஸர்ஸ். சண்டிகா & கோ.,
முதல் அக்ரஹாரம் சேலம் டவுன்

'கோலினாஸ்' புன்னகையில் உல்லாசம் ஒளிர்கிறது!

நுரை தான் இந்த வித்தியாசத்திற்குக் காரணம்!

அதிக சிக்கனமானது — ப்ரஷ்ஷில் அரை அங்குல அளவே போதுமானது!

இந்தியாவில் தயாரிப்பாளர்கள்:
ஜியாப்ரே மானர்ஸ் & கோ, லிட்.,
பம்பாய் 1.
கிளைகள்: கல்கத்தா-மதராஸ்-டில்லி.

ஆரோக்கியமான குடும்பமே சந்துஷ்டி நிறைந்த குடும்பம்!

குடும்ப ஆரோக்கியத்தைப் பாதுகாக்க சாதாரண உணவு போதாது என்று டாக்டர்களுக்குத் தெரியும். குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்து குடும்பத்தில் ஆரோக்கியமும் சந்துஷ்டியும் பெருக ஓவல்டின் அதிகப்படியான போஷாக்கு அளிக்கிறது. இந்த ருசியான உணவு பானத்தில் சேர்க்கையான இயற்கை உணவுகளும் சுத்தமான பசுவின் கெட்டிப்பால் பழுத்த பார்லிமால்ட், சிறந்த கொக்கோ, இயற்கை பாஸ்பேட்டுகள் பி & டி விடமின்களும் இருக்கின்றன. ஓவல்டினில் இருக்கும் போஷாக்கு மற்றும் விடாமின் சத்துக்கள் இன்றியமையாதவை. ஓவல்டினைப் போல் சிறந்தது வேறு கிடையாது. பெரியவர்கள் திடசாலிகளாக இருக்க ஓவல்டின் பருகவேண்டும். இது குழந்தைகளுக்கு வளர்ச்சியைத் தூண்ட உதவுகிறது. இரவில் நித்திரைக்கு முன் சாப்பிட்டால் ஆழ்ந்த சுகமான நித்திரையைத் தருகிறது. போலிகளைத் தள்ளிவிடுங்கள்.

விநியோகஸ்தர்கள் : கிரஹாம்ஸ் டிரேடிங் கம்பெனி (இந்தியா) லி-ட்.

ஓ வ ல் டி ன்

குடும்ப ஆரோக்கிய பானம்.

OV. 326

உங்கள் காரை ஓட்டுவதற்கு செலவு குறைவாகவே பிடிக்கும்

எப்படியெனில் நீங்கள் டன்லப் போர்ட் மாட்டி ஓட்டவேண்டும். அழகான தோற்றமும் அமைதியான ஓட்டமும் அளிக்கும் இந்த டயர்கள் உங்கள் பணத்திற்கு அதிகப்படியான மைல்கள் பிரயாணத்தைத் தரும். மேலும் இதிலுள்ள தாக்குப்பிடிக்கவல்ல ட்ரெட் மோல்தரானது அதிக பலமான ரஸ்தா பிடிப்பையும், வழுக்கி விழாமல் தடுக்கும் குணத்தையும் அளிக்கவல்லது. டன்லப் போர்ட் தான் வேண்டுமென்று கேளுங்கள்.

டன்லப்
போர்ட் டயர்கள்

உழைப்புக்கென்றே தயாரிக்கப்படுகின்றன

DX 371 TM

MORTON

மதுரமான
மிட்டாய்களுக்கு
மார்ட்டன்

ஸி. & ஈ. மார்ட்டன் (இந்தியா) லிட்.

க்ரீம், டாப்பிகள், பழரஸ மிட்டாய்கள், இனிப்பான பார்லி லாக்கிகள், பெப்பர்மின்ட், முதலிய முதல்தர மிட்டாய்களைத் தயாரிப்பவர்கள்.

M-2.

தென்னிந்தியாவிற்கு சோல் ஏஜண்டுகள் :
மெஸர்ஸ். ஸௌத் இந்தியா கார்ப்பொரேஷன் (மதராஸ்) லிமிடெட்
80, செம்புதாஸ் தெரு, மதராஸ்

முக
வசீகரத்தின்
முதல் தேவை

Distributors:

A. V. R. A. & Co.,
45, Thambu Chetty Street, Madras-1 :: 6, Lohar Chawl, Bombay-2

நம்பிக்கை
ஊட்டுவது
பர்மா-
ஷெல்

கோபு: டேய் கிட்டு! மானேஜர் என்னத்திற்கடா கோபித்துக்கொண்டார்?

கிட்டு: நான் கொடுத்த 'ஸ்டேட்மெண்ட்'டிலே தப்பிருந்ததடா. அதற்குத்தான், என்னைத் தூங்குமூஞ்சி என்றுகூட சொன்னார். தூக்கம் என்னையறியாமலேயே வந்துவிடுகிறது. என்ன செய்கிறது என்றுதான் தெரியவில்லை.

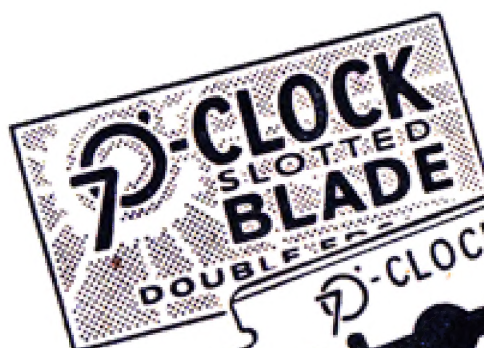
கோபு: அட அப்பாவி! இதுவா பிரமாதம். நீதான் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறாயே. சரியாக மூன்று மணிக்கு நான் 'டீ' சாப்பிடுவது வழக்கமாச்சே. அதுதான் என் சோம்பலைப்போக்கி, சுறுசுறுப்புடன் வேலை செய்ய உதவுகிறது. நீயும்தான் நாளையிலிருந்து 'டீ' சாப்பிட்டுப்பாரு. எல்லாம் சரியாகிவிடும்.

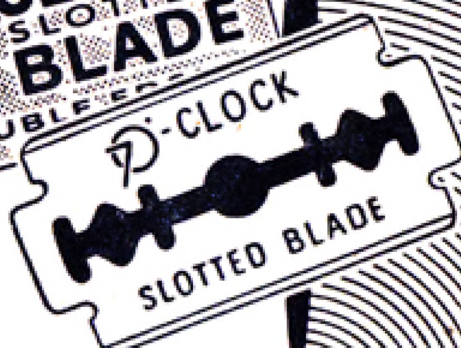

'டீ' என்றும் என்ன? அதுதான் சிக்கனமானதும், களைப்படைந்த உடம்புக்கு ஊக்கத்தையும், தளர்ந்த மனதிற்கு உற்சாகத்தையும் மீட்டுக்கொடுக்க ஒப்பற்றதும், சுலபமாக தயாரிக்கக்கூடியதும், எங்கும் கிடைப்பதுமான தேசியபானம். ஒரு கோப்பை 'டீ' சாப்பிட்டுப்பாருங்கள் அப்பொழுதே அதன் குண விசேஷங்களை உணர்வீர்கள்.

CTB 40

'சென்ட்ரல் டீ போர்ட'ரால் வெளியிடப்பட்டது

7 o'clock

ஸெவன் ஓ'கிளாக் பிளேடுகள்

நீங்கள் உங்கள் பற்களை

இன்று **மக்ளீன்** செய்தீர்களா?

வருஷக் கணக்காக நான் மக்ளீன்ஸ் உபயோகித்து வருகிறேன். என் பற்கள் அழகாகவும் வெண்மையாகவும் இருக்கின்றன. நான் வேறு எந்த டூத் பேஸ்டும் உபயோகிக்கமாட்டேன்.

வாயைச் சுத்திகரித்து
மூச்சின் நாற்றத்தை
போக்குகிறது

உமிழ்நீர
கெடுதலைத் தடுத்து
ஈறுகளைப் பாதுகாக்கிறது.

மேலே உள்ள கறைகளை அகற்றி
பற்களுக்கு
வெண்மை
தருகிறது

இன்றே மக்ளீன்ஸ் வாங்குங்கள் !

Edited, Printed and Published by R. Krishnamurthy at The "Kalki" Press 116 - 119, Sladens Garden, Poonamallee High Road, Kilpauk, Madras

REGD. NO. M. 4392

நாளுக்கு நாள் அதிக
தெளிவுள்ள எழிலோங்
கும் சருமத்திற்கு

ரெக்ஸோனா சோப்பை தின
மும் இரண்டு அல்லது மூன்று
தடவைகள் உபயோகித்து
உங்கள் சருமம் அதிக தெளி
வோடும் ஆரோக்கியத்தோ
டும் விளங்குவதைக்
காணுங்கள்.

ரெக்ஸோனா

கேடில் கலந்த சோப் இது ஒன்றே

RP. 72-172-53 TM